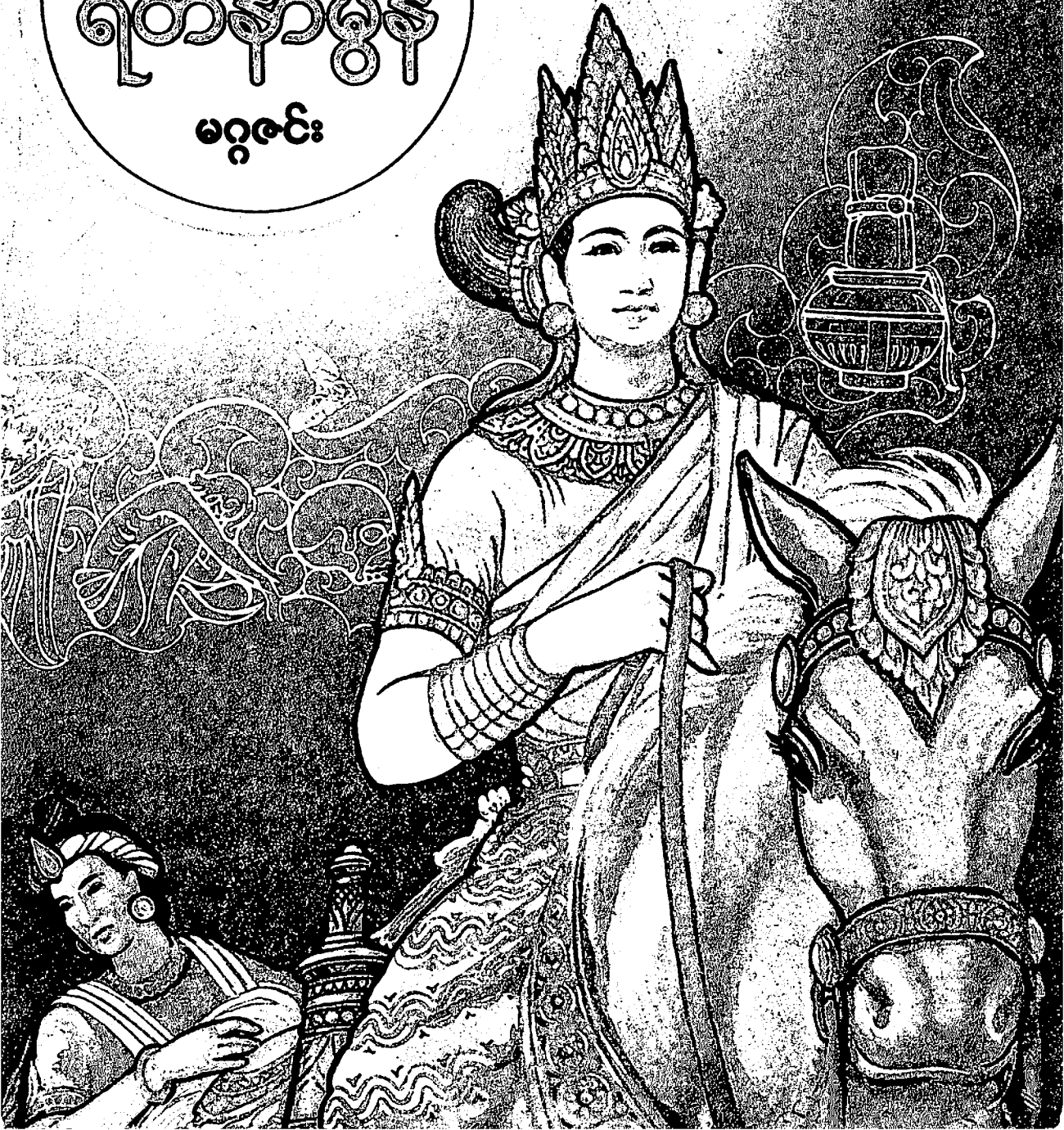

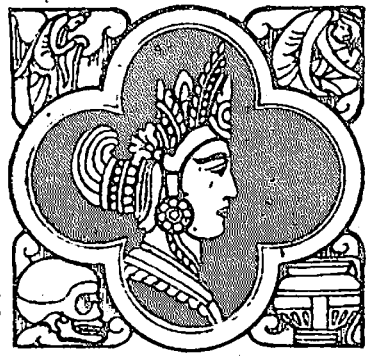

ဘာသာသာသနာနှင့်ယဉ်ကျေးမှုအနုပညာ

ရတနာမွန်

မဂ္ဂဇင်း

လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ် အနှောင်အဖွဲ့အဖွဲ့မှ ရုန်းထွက်နိုင်သူ

လောကီ အနှောင်အဖွဲ့ကား....
ကျယ်ဝန်းလှ၏။ ထွေပြားလှ၏။ ပရိယာယ် မာယာ များလှ၏။ မက်မောစေ၏။
မိန်းမောစေ၏။ ယစ်ပျားစေ၏။ ဒေါသ၊ လောဘ၊ မောဟ၊ မာနလောင်စာများဖြင့် ပြည့်စေ၏။
ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးဖြင့်လည်း ဖမ်းစားနိုင်၏။ စောဒက ဆင်ခြေပေါင်း များစွာကိုလည်း
သွန်သင်ပေး၏။ တွယ်တာ ရစ်ပတ်စေ၏။ သောက်၍မပြေ၊ စား၍မဝ၊ ရလေမတင်းတိမ်ရှိတတ်၏။
လောကီ အနှောင်အဖွဲ့ အကြောင်းကား တိမ်မယောင်နှင့်နက်ကာ ရေးဖွဲ့ မကုန် ရှိလှချေ
တကား။

လူ့ လောကတွင်....
အနှောင်အဖွဲ့ကို အနှောင်အဖွဲ့ဟု မမြင်၊ မယူဆသူ။
အနှောင်အဖွဲ့ကို မသိ မမြင်၍ ရုန်းထွက်ရန် အားမထုတ်သူ။
အနှောင်အဖွဲ့ကို သိမြင်ပါသော်လည်း ရုန်းထွက်ရန် ဆန္ဒ မရှိသူ။
အနှောင်အဖွဲ့ကို သိမြင်ပါသော်လည်း ရုန်းထွက်ရန် စွမ်းအား မရှိသူ။
အနှောင်အဖွဲ့ကို သိမြင်သည်နှင့်အမျှ ရုန်းထွက်ရန် စွမ်းအား စုစည်းသူ။
အနှောင်အဖွဲ့ကို သိမြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရုန်းထွက်ရန် စွမ်းအားများ စုစည်း
ရင့်ကျက်ပြီး အပြီးတိုင် ရုန်းထွက်နိုင်သူ။
....စသည်ဖြင့် သို့ အမျိုးအစား ခွဲခြားသော် ရအံ့ထင်မိပါသည်။
ထိုအထဲတွင်

သာမန် ပုထုဇဉ်လူသားတို့ အနေဖြင့်မူ—
လောကီ အနှောင်အဖွဲ့ကို အနှောင်အဖွဲ့ဟု မမြင်၊ အနှောင်အဖွဲ့၏ ပရိယာယ် မာယာ
အောက်တွင် မိန်းမောသာယာလျက် ရှိတတ်သည်။ ခုံမင်လေ့ ရှိတတ်သည်။ အနှောင်အဖွဲ့
ခိုင်သည်ထက် ခိုင်ရေးကို ပြုမူမိလျက်သား ရှိတတ်ချေသည်။
ထိုထက် ရင့်သော ကလျာဏ ပုထုဇဉ် သူတော်စင်တို့ အနေဖြင့်မူ လောကီ အနှောင်အဖွဲ့
ကို အကြောင်းနှင့် အကျိုး ခွဲခြား သိမြင်တတ်သည်။ သိလျက်နှင့် မရုန်းနိုင်သည်လည်း ရှိ၏။
ပါရမီစွမ်းအား စုစည်း ကျင့်ဆောင် နေဆဲလည်း ရှိတတ်သည်။
ဂေါတမ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လောင်းလျာ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားမှာမူ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်
သိန်းအထက် သုဗေဓာ ရှင်ရသေ့ဘဝ ဘုရားဆုပန် ဗျာဒိတ်ခံခဲ့သည်မှအစ ဝေဿန္တရာ ဘဝ
အဆုံး အနုအရင့် အနိမ့်အမြင့် ဘဝပေါင်းများစွာ ပါရမီတော်များ ဖြည့်ဆည်းခဲ့သည်နှင့်အမျှ
ရင့်ကျက်ခဲ့လေသော စွမ်းအားများဖြင့်လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ် အနှောင်အဖွဲ့ကို သိမြင်သည်
နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အပြီးတိုင် ရုန်းထွက် နိုင်ခဲ့လေသည်။
အနှောင်အဖွဲ့မှ အပြီးတိုင် ရုန်းထွက်နိုင်လေသော ပါရမီတော်ရှင် ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ
သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသားအား ပုဂံခေတ် ဆင်ယင်ထုံးရွဲဟန်ဖြင့် မှန်ဆေးဆွဲကာ ဦးခိုက် ပူဇော်မိ
ပါ၏။ ။

ရတနာမွန်

မာတိကာ

အတွဲ-၁၅၊ အမှတ်-၇ ၁၉၈၀-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

မျက်နှာဖုံးအညွှန်း

- ၁ မောင်အေးမြင့် (မြန်မာ့ရိုးရာဒီဇိုင်း)....
လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်အနှောင်အဖွဲ့အတွင်းမှ....
ခေါင်းကြီး
- ၃ စာတည်းချုပ်....သပွဲရီသဒါနနှင့် အသပွဲရီသဒါန
ကျောင်းကန်အနီးမှမြန်မာပုံပြင်များ
- ၄ လူထုဦးလှ....ကျားဆိုတာကွမ်းသီးလုံးလောက်ပါဘုရား
ကလေးမတ်ဖွယ်သံယုတ္တနိကာယ်
- ၅၀ မင်းသုဝဏ်....မိတ်ဆွေကောင်းမှ ကောင်းကျိုးရ
အတိတ်ကမြန်မာမှု
- ၉ မောင်အေးမြင့်....သစ်သားပန်းပု ရွှေချသူငယ်တော်ရှင်
ဝတ္ထု
- ၆ ထီးချိုင့်နတ်စိုး....ခြင်္သေ့ဟောက်သံ
- ၂၀ သုခ....ရတနာသုတ် (၃)
- ၅၂ ပါရဂူ....ဒုတိယရွှေခေတ်နိဂုံး
- ၅၂ ချစ်ဦးညို....ငြိမ်းချမ်းရေးမဟာတမန်
ဆောင်းပါး
- ၁၀ ဇေယျာမောင်....ရှင်တော်မြတ်ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ချိန်မှ
အသောကခေတ်အထိ ဗုဒ္ဓဂါယာဒေသ
- ၁၇ ထင်လင်း....ကျွန်တော်အိမ်က ဘုရားစင်....
- ၂၀ မောင်တက်အင်း....ရန်ပြေမာရ်ဖြေဂါယာတော်
- ၃၂ ဦးသန်းထွန်း (ရွှေဘို)....တန်ဖိုး
- ၃၆ ဦးမင်းနိုင်....မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုပြယုဂ်
- ၄၀ လူထုဒေါ်အမာ....ရေဦးမြို့က သာသနာ့ရောင်စုံ
- ၄၃ ရေထွန်း....သနာနို့ ဆွမ်းနှင့်သွားပြွမ်းဆွမ်း
- ၄၆ ဝဏ္ဏသီရိ....မိုးညှင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏အပတ်စဉ်
- ၂၇ ဝိုင်အစ်ဘီအေသတင်းလွှာ

အယ်ဒီတာချုပ်
 ဝရန်ဦးဝင်းငွေ
 စာဖြင့်ချုပ်
 ဆရာကြီး ဦးရန်အောင်
 စာစီစဉ် အယ်ဒီတာ
 ဦးစောင့်လွင်
 တွဲဖက်အယ်ဒီတာ
 ဦးထွန်းလွင် (ဒေသာဝရီယ-အိမ်စေ)
 ဖြူကေသီ (ပဟာပိဋက)
 အဖိုးပန်းချီ
 မောင်အေးမြင့်
 (မြန်မာ့ရိုးရာဒီဇိုင်း)
 မှမ်းအောင်တင်
 ဦးအောင်-ဉာဏ်လင်းစာပေ
 ဗုဒ္ဓဘာသာ ကလေးကလေးအသင်း
 ရတနာမွန်အဖွဲ့
 သဘာပတိ
 ဦးခင်မောင်ထွေး
 (အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး)
 ဆော်ဩရေးမှူး
 ဦးကြိုင်
 အတိုင်ပင်ခံစာတည်း
 ဦးသက်တင်
 အဖွဲ့ဝင်များ
 ဦးမောင်မောင်ကြည်၊ ဦးလှထွေး
 ဦးအောင်
 ဝဘုရင်ချုပ်-ပပဝိ
 ပုံနှိပ်သူ-ဦးကြည် (မြ-၀၂၄၄၉)
 ပညာဗိမာန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၄၁၊ ၄၄-လမ်း
 ရန်ကင်းမြို့တွင် အဖိုးနှင့် စာသားများ
 ရိုက်နှိပ်သည်။
 ထုတ်ဝေသူ-ဦးခင်မောင်ထွေး
 (မြ-၀၂၄၅၅) ဗုဒ္ဓဘာသာကလေးကလေး
 အသင်း ၇၇-ရေကျော်လမ်း
 ရန်ကင်းမြို့။
 အတွဲ-၁၅၊ အမှတ်-၇၊
 ၁၁၅၀-ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလ
 ၁၉၈၀-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
 စာမျက်နှာ-၂၁၀/၂၀၀ (၅)
 မျက်နှာဖုံးနှင့်ဖြူချက် (၁၆၇)
 စာနိဂုံး (၇) ကျပ်
 ကောင်ရေ=၃၀၀၀

သပ္ပုရိသဒါနနှင့် အသပ္ပုရိသဒါန

မြန်မာမှု၌ “ပေးကားပေး၏ မရ” ဟူသော ဆိုရိုးစကားရှိ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ရှင်းလှ၏။ ပြတ်သား၏။ ပေးပါလျက်သားနှင့် မရ ဟူပေ၏။ သွယ်ဝိုက်သော အားဖြင့်မူ ပေးလျက်နှင့် မရခြင်းမှာ ပေးပုံပေးနည်း မမှန်သောကြောင့်၊ ချွတ်ယွင်းချက် ရှိနေသောကြောင့်သာ ဖြစ်မည်။ ပေးလျှင်- ပေးပုံပေးနည်းမှန်ပါစေ။ ရရှိသွားအောင် ထိထိရောက်ရောက် ပေးပါဟူ၍ ညွှန်ကြားသည့် နိတိ ဆောင်ပုဒ် အသွင်ဆောင်သည်ဟုဆိုနိုင်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ အနေအားဖြင့် ဒါနပြုခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်း၊ ဘာဝနာပွားခြင်းတို့မှာ ဘာသာရေးကျင့်စဉ်များ ဖြစ်ကြ၏။ အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာ ရက်ရှေးကြ၏။ ဒါနပြုကြ၏။ သီလစောင့်ကြ၏။ ဘာဝနာအလုပ်ကို တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ကြ၏။ လုပ်သမျှသည် အရာနှင့်ထင်ထင် လုပ်ရကျိုးနှင့်ဖို့ အရေးကြီးပေသည်။ ပေးကား ပေး၏ မရ ဆိုသကဲ့သို့ မဖြစ်ရအောင် သတိထားဖို့ လိုအပ်ပေသည်။

ဒါနမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အသပ္ပုရိသဒါန သပ္ပုရိသဒါန သတိပြုရန် အချက်ငါးချက်ကို ပဉ္စကနိပါတ်၊ အင်္ဂုတ္တိုရ် ပါဠိတော်၌ ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရား ဟောကြား ထားခဲ့ပေသည်။

“ရဟန်းတို့ သူတော်ကောင်း မဟုတ်သူတို့၏ လှူခြင်းတို့သည် ငါးမျိုးတို့တည်း။ ၁။ အသက္ကစ္ဆဒါန-အလှူဝတ္ထုနှင့် အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို အလေးအမြတ် မပြုဘဲ လှူခြင်းတစ်ပါး။ ၂။ အစိတ္တိကဒါန-အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို အရိုအသေ မပြုမူ၍ လှူဒါန်းခြင်းတစ်ပါး။ ၃။ အသဟတ္ထဒါန-မိမိလက်ဖြင့် မလှူခြင်းတစ်ပါး။ ၄။ အပဝိဒ္ဓဒါန-ပစ်လွှတ်၍ လှူခြင်းတစ်ပါး။ ၅။ အနာဂမန ဒိဋ္ဌိကာဒါန-လာလတ္တံ့ သော ကံ ကံ၏ အကျိုးကို မယုံကြည်ဘဲ လှူခြင်းတစ်ပါး။ ဤငါးမျိုးတို့ ပေတည်း။

ရဟန်းတို့ လှူတော်ကောင်းတို့၏ ပေးလှူခြင်းတို့သည် ငါးမျိုးတို့တည်း။ ၁။ သက္ကစ္ဆဒါန-အလှူဝတ္ထုအလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို အလေးအမြတ်ပြု၍ လှူဒါန်းခြင်း တစ်ပါး။ ၂။ အစိတ္တိကဒါန-အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို အရိုအသေ ပြု၍ လှူဒါန်းခြင်း တစ်ပါး။ ၃။ သဟတ္ထဒါန-မိမိလက်ဖြင့် လှူဒါန်းခြင်း တစ်ပါး။ ၄။ အပဝိဒ္ဓဒါန- မပစ် မလွှတ်မူ၍ လှူဒါန်းခြင်း တစ်ပါး။ ၅။ အာဂမနဒိဋ္ဌိကာဒါန-လာလတ္တံ့ သော ကံ ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်၍ လှူဒါန်းခြင်းတစ်ပါး။ ဤငါးပါးတို့ပေတည်း။

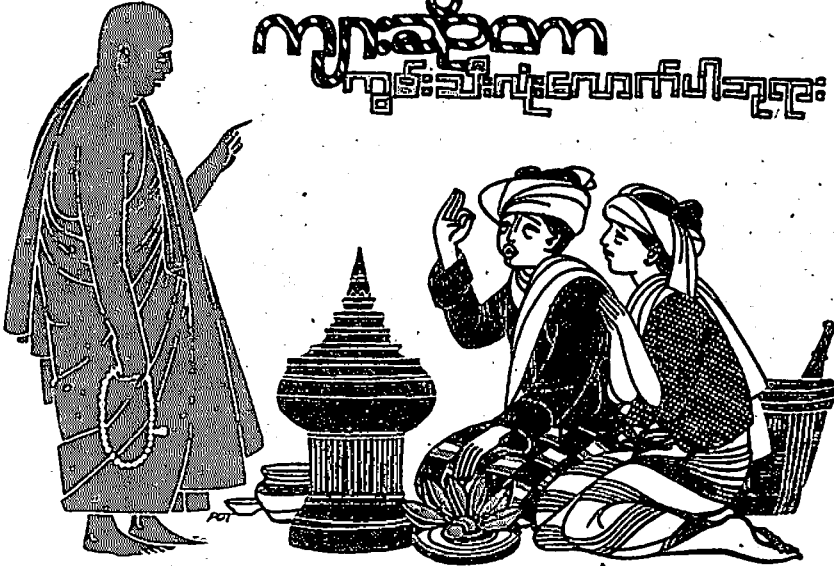
ဤအချက်ကြီး ငါးချက်ကား အလှူရှင်တိုင်း အလှူရှင်တိုင်း လေးလေး နက်နက် သတိပြုအပ်သော အချက်ကြီးများ ဖြစ်လေသည်။

အသပ္ပုရိသဒါနမျိုး ဖြစ်ခဲ့သော်... အထက်၌ဆိုခဲ့သောအတိုင်း “ပေးကားပေး၏ မရ” ဆိုသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ “ပိုးသာကုန် မောင်ပုန် စောင်းမတတ်” ဆိုသကဲ့သို့လည်းကောင်း ငွေကုန်ခြင်းသာအဖတ်တင်ပြီး ကုသိုလ်ဒါန၏ အကျိုးဖလကို ခံစားရန်ကား ဆိတ်သွဉ်းလေမည်သာဖြစ်ကြောင်း ရေးသား ဖော်ပြလိုက်ရပါသတည်း။

ကြည်သိန်း

ကျားဆိုင်က ကျွမ်းသီးပျံ့ပျောက်ပါအုရား

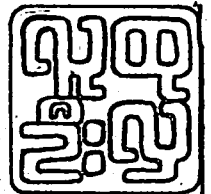
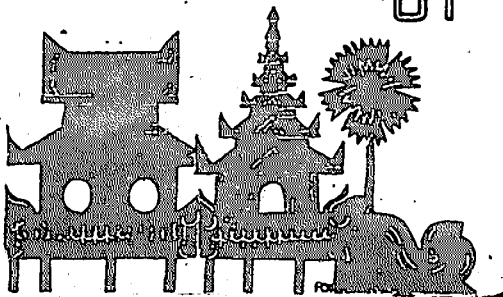

ဟို ရှေးရှေးတုန်းက အထက်အညာ ရွာတစ်ရွာတွင် နေထိုင်ကြသော ရွာသူ ရွာသား အပေါင်းတို့သည် အလွန် အကြား အမြင် ဗဟုသုတ နည်းပါးသူ များ ဖြစ်ကြသည်။ ကုသိုလ်တရား ပွားများကြ၊ ဥပုသ်သီတင်း ကျင့်သုံး ဆောက် တည်ကြဖြင့်သာ နေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်၏။

သီတင်းနေ့ တစ်နေ့တွင် ထို ရွာသားများသည် သီလယူကြရန်အတွက် ဥပုသ်ဇရပ်တွင် စုဝေးကြသည်။ များမကြာမီ ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ကြွရောက် လာပြီး သီလပေး တရားဟောကာ ကျောင်းပေါ်သို့ ပြန်ကြွလေသည်။

ရွာသူ ရွာသားများသည် ညနေ နေကုန်သော် မိမိတို့ နေအိမ်သို့ ပြန် ကုန်ကြသည်။

ကျောင်းကျန်အနီးမှာ မြန်မာပုံပြင်များ

ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကျောင်းအောက်သို့ ဆင်း၍ အညောင်းပြေ စင်္ကြံ လျှောက်နေလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျားတစ်ကောင်သည် အော်ဟစ်ဟိန်းဟောက်၍ ကျောင်းဝင်းထဲမှ ဖြတ်သန်းသွားလေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို ဘုန်းတော်ကြီး မြင်လေလျှင် ဒကာ ဒကာမများအတွက် စိုးရိမ် ပူပန်မိလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် နောက်သီတင်းပတ် ရောက်လာပြန်သော် ဥပုသ် သီလပေး၊ တရား ဓမ္မ ဟောကြားပြီးနောက် ဘုန်းတော်ကြီးက ဒကာ ဒကာမများအား မိမိ၏ ကျောင်းအနီးတွင် ကျားတစ်ကောင် ရှိကြောင်း၊ ယခင် သီတင်းက ဒကာများ ပြန်သွားပြီးနောက် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ကျားတစ်ကောင် ရောက်လာကြောင်း၊ ထိုကြောင့် ကျောင်းအနီးတွင် သတိ ဝီရိယဖြင့် သွားလာ နေထိုင်ကြဖို့ အကြောင်းဖြင့် ကျား၏ ရန်ကို ကြောက်ရကြောင်း သတိပေးစကား ပြောကြားလေသည်။

ထိုအခါ အကြား အမြင် ဗဟုသုတ နည်းပါး၍ ကျားဆိုလျှင် ကစားသော ကျားကိုသာ မြင်ဖူးကြသည့် ရွာသူ ရွာသား အပေါင်းတို့သည် ဘုန်းတော်ကြီး အမိန့်ရှိသော စကားကို ကြားလေလျှင် အလွန် အံ့အား သင့်သွားကြသည်။ “ဘုန်းကြီးဘုရား၊ ကျားဆိုတာ ဘယ်ကလာ ကြောက်ရမှတိုး ဘုရား၊ ကျားဆိုတဲ့အကောင်က ငယ်ငယ်ကလေးစပါ၊ ကွမ်းသီးလုံးလောက်သာ ရှိပါတယ်၊ ဒါလောက်ငယ်တဲ့ ကျားက ဘယ်ကလာပြီး လူကို ရန်မူနိုင်မှာလဲ ဘုရား” ဟု ပြန်လျှောက်ထားကြလေသည်။

ဤသို့နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ရွာသူ ရွာသားများ ကျားအကြောင်း ကြီးသည် ငယ်သည်၊ သူမှန် ငါမှန် ပြောကြ ဆိုကြရာ အများနှင့် တစ်ယောက် ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၍ ဘုန်းတော်ကြီးက အလျှော့ ပေးလိုက်ရတော့သည်။

ထို့နောက် ရက်အတော်စာလေးကြာသော် ဧည့်သည် အာဂန္တု ဦးပဉ္စင်း တစ်ပါး ထိုဘုန်းတော်ကြီး၏ ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဦးပဉ္စင်းတို့စပ်မိစပ်ရာစကားပြောကြားရာမှ ကျားအကြောင်း ရောက်သွားလေသည်။ ထိုသို့ ကျားအကြောင်းသို့ ရောက်သွားသည်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးက လက်ကာ၍ “မောင်ပဉ္စင်း ကျားအကြောင်းတော့ မပြောစမ်းပါနဲ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဤတွင် ဦးပဉ္စင်းက သိချင်ငါ့တံ ငြင်းထန်၍ တာကြောင့် ကျားအကြောင်း မပြောဆိုရသည်ကို မေးလေသည်။

ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက “ဟေ့ မောင်ပဉ္စင်းရဲ့ ဘုန်းကြီး မြင်ဖူးတဲ့ ကျားကို ပြောရမှာလား၊ ဒါမှဟေ့တံ ရွာသူ ရွာသားတွေ ပြောတဲ့ ကျားကို ပြောရမှာလား” ဟု မေးလေသည်။

၆ နိဗ္ဗာန် ရတနာမွန် မဂ္ဂဇင်း

ဦးပဉ္စင်းကသေးက “မှန်လှပါ နှစ်မျိုးစလုံး ကိုပဲ အမိန့်ရှိပါ ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက် သည်။ “အေး ဒီလိုဆိုလျှင် အမိန့်ရှိတာပဲ” ဆိုပြီး ဘုန်းတော်ကြီးက “ငါမြင်ဖူးတဲ့ ကျားကတော့ ရှစ်တောင်၊ ကိုးတောင်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒကာ ဒကာမတွေကတော့ ကျားဆိုတာ ကွမ်းသီးလုံး လောကီကလေးပဲရှိတယ်လို့ လျှောက်ထားကြလို့ ဘုန်းတော်ကြီးက တစ်ပါးတည်း ရွာသူ ရွာ သားတွေက အများနဲ့မို့ အရှုံးပေးလိုက်ရတယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူက မှန်သလဲ မောင်ပဉ္စင်း” ရဲ့ဟု အမိန့်ရှိလေသည်။

ထိုအခါ ဦးပဉ္စင်းက “မှန်လှပါ ဘုန်းကြီးမြင် ဖူးသော ကျားသာလျှင် ကျားအစစ်အမှန် ဖြစ် ကြောင်းပါ ဘုရား။ ရွာသူ ရွာသားများ ပြော သော ကျားသည် ကျားစစ် ကျားမှန် မဟုတ်ဘဲ ကလေးတွေ ကစားသော ကျားအရုပ်ငယ်ကလေး သာလျှင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဘုရား။ ရွာသူ ရွာသား ကွေဟာ ကျားအစစ်ကို မမြင်ဖူးကြလို့သာ ယခု လို လျှောက်ထားကြတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက်လေသည်။ ။

လူထု ဦးထွ

ပြင်ဆင်ဖတ်ရှုပါရန်

၁၉၈၈-ခုနှစ်၊ မေလထုတ်၊ အတွဲ-၁၅၊ အမှတ်-၅ ရတနာ မွန် မဂ္ဂဇင်း “ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့” ဆောင်းပါးတွင် “ဗျာဒိတ်တော်ခံ” အကြောင်း၌ “ကဿပဘုရားရှင်” ဟု ရှိရာတွင် “ဒီပင်္ကရာ ဘုရား ရှင်” ဟု ပြင်ဆင်ဖတ်ရှုပါရန် လေးမြတ်စွာ ပန်ကြား အပ်ပါသည်။ ။ ဇာထည်းအဖွဲ့

ခြင်္သေ့ထောက်ဆံ

ငါသည် ကေနံသေရမည်။ ငါ၏ အသက် သည် မမြဲ၊ သေခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ငါ၏ အသက် သည် သေခြင်းလျှင် အဆုံးရှိ၏။ ငါသည် အမှန် သေရမည်။ သေဇဉ်းရက်ကား နီးကပ်၍ လာ ခဲ့ပြီ။

ငါသည် သေရမည်... သေရမည်။

ဒေါ်အေးပုံသည် နံနက်စောစော ဘုရားစင် တော်ရှေ့၌ ကျုံးကျုံး ယုံယုံ ထိုင်ကာ ဘုရား ဝတ်တက်ပြီးနောက် နေရာမှ ထမသွားသေးဘဲ မရဏာနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းပွားများ ရင်း ပုတီးစိပ်၍ နေလေသည်။

“မေမေ... မေမေ”
“ဟဲ့... ဘာလဲဟဲ့ ခင်လတ်၊ နင့်ဟာ အလန့် တကြား”

“မနက်ကြီးစောစော မေမေကလဲ ဘာတွေ ရွတ်နေတာလဲ၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ”

“သေခြင်းတရားဆင်ခြင်ပွားများတာ၊ နိမိတ် မရှိဘူးလို့ နင့်ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

“ဘယ်သူက ပြောရဦးမှာလဲ၊ သည်သေစကား ကြီးကြားရတာ သမီးစိတ်မချမ်းသာပါဘူး”

“အေး... ဟုတ်မှာပေါ့၊ သမီးက နှုသေးတာ ကိုး၊ နှုသေးတော့ သေခြင်းတရားကြားလိုက်ရင် နား မချမ်းသာဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်ကို ခြင်္သေ့ဟောက်သံနဲ့ တူတယ်လို့ ဆို တာပေါ့ကွယ်”

“ဘယ်လို ခြင်္သေ့ ဟောက်သံနဲ့ တူတာလဲ မေမေရဲ့”

“ခြင်္သေ့မင်းဟာ ရွှေဂူထဲ ထွက်ပြီး ဟောက် လိုက်ရင် ခြင်္သေ့ဟောက်သံကြားတဲ့ သတ္တဝါ မှန် သမျှ အားလုံး ထိတ်လန့်သွားကြသတဲ့၊ ဘုရားရှင်

ထီးချိုင့်ပျံ ခြင်္သေ့ဟောတော်

ရဲ့ တရားတော်ဟာလဲ ခြင်္သေ့ ဟောက်သံနဲ့ တူ
တယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော် အသံ ကြားလိုက်
ရင် အင်မတန် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားတဲ့ ဗြဟ္မာကြီး
တွေ၊ နတ်ကြီးတွေတောင် ထိတ်သန့်သွားကြသတဲ့
ကွယ်၊ ဘယ်မှာ မထိတ်သန့်ဘဲနေမှာလဲ။ ပုထုဇဉ်

သတ္တဝါတွေကို တဏှာ၊မာန၊ဒိဋ္ဌိ တရားက စိုး
အုပ်နေတာကိုး။ တဏှာရဲ့ အစွမ်းကြောင့် မိမိ
ကိုယ်ကိုအင်မတန်ချစ်တယ်။မာနရဲ့ အစွမ်းကြောင့်
မိမိကိုယ်ကို အလွန်အထင်ကြီးတယ်။ ဒိဋ္ဌိရဲ့ အစွမ်း
ကြောင့် မိမိကိုယ်ကို ခိုင်မာတယ်လို့ ထင်တယ်။

၇။ ဦး ရုက္ခရာဇာပုဂ္ဂိုလ် ပဉ္စမေက

ဘုရားရှင်က ရုပ်နာမ်မှန်သမျှ မမြဲဘူး၊ ဆင်းရဲ တယ်၊ အခိုင်အမာ အနှစ်မရှိဘူးလို့ ဟောလိုက် တော့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြတာပေါ့၊ အခုပဲ ကြည့်ပါဦး၊ ငါသည် သေရမည်၊ ငါ၏ အသက် ဟာ မမြဲဘူးဆိုတဲ့ မရဏာနုဿတိ အသံ ကြား လိုက်တော့ သမီးကြောက်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ကြောက်တာပေါ့ မေမေကလဲ၊ သေရမှာ ဘယ်သူမကြောက်ဘဲရှိမှာတုံး”

“ကြောက်ချင် ကြောက် မကြောက်ချင် နေ၊ သည်သေဘေးက ဘယ်သူလွတ်အောင် ရှောင်နိုင် မှာလဲ ဟင်”

“ဒါကတော့ သေမူသေရောပေါ့ မေမေရယ်၊ ဒါကြီးတော့ တွေးမနေချင်ပါဘူး၊ ညအခါ ခရီး သွားရင်း တစ္ဆေတွေးနေရင် ပိုကြောက်တယ်၊ ခြောက်မှသာခြောက်ရော့ မတွေးမိရင်မကြောက် သလိုပေါ့ မေမေရယ်”

“အဲဒါ သမီးမှခးတာပေါ့”

“ဘယ်လို မှားတာလဲ မေမေ၊ ပြောစမ်းပါ ဦး”

“အုန်းစိန်တို့အိမ်က အောင်နက်ကြီးကို သမီး သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်အောင်နက်လဲ မေမေ၊ လူမြင်တိုင်း လိုက်ကိုက်တဲ့ ခွေးနက်ကြီး ပြောတစလား”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲဒီခွေးနက်ကြီးရဲ့နာမည် က အောင်နက်တဲ့”

“သိတာပေါ့ မေမေအဲဒါ ဘာဖြစ်လဲဟင်”

“အဲဒီ အောင်နက်ကြီးကို သမီးမကြောက် ဘူးလား”

“ကြောက်တာပေါ့ မေမေရဲ့”

“သမီးရဲ့ အချစ်တော် စုတ်ဖွားကြီးကိုရော သမီးမကြောက်ဘူးလား”

“သမီးရဲ့ခွေးကို သမီး ဘယ်ကြောက်မှာလဲ မေမေရဲ့”

“အေး... အောင်နက်နဲ့ စုတ်ဖွားဟာ ခွေး ချည်းပဲ၊ နှစ်ကောင်လုံး ကိုက်တတ်တာချည်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် အောင်နက်ကျတော့ ကိုယ်နဲ့ကျွမ်းလို့ ကြောက်တယ်၊ စုတ်ဖွားကျတော့ ကိုယ်နဲ့ကျွမ်းလို့ မကြောက်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ဘယ်မေမေ”

“အေးကွယ်... သေခြင်းတရားကိုလဲခွေးနဲ့နှိုင်း ကြစို့၊ သေခြင်းတရားကို မပြတ်မပြတ် ဆင်ခြင် ပွားများနေရင် ခွေးနှင့်မပြတ် ထိတွေ့နေတော့ မိမိနဲ့ခွေး အကျွမ်းဝင်နေသလို သေခြင်းတရားနဲ့ လဲ မိမိနဲ့ အကျွမ်းဝင်နေတယ်၊ အကျွမ်းဝင်နေ တော့ သေခြင်းတရားကို မကြောက်ဘူး၊ သေခြင်း တရားကို မကြောက်ဘူး ဆိုတာက သေရမှာကို မကြောက်ဘူးလို့ ဆိုတာပဲကွယ်၊ သမီးတွေးခေါ် သလို ဒီသေခြင်းတရားဆိုတာ နိမိတ်မရှိ နာမရရှိ ရယ်လို့ ဆင်ခြင်ပွားများခြင်းပြေခဲ့ရင် မိမိနဲ့သေ ခြင်းတရားဟာ စိမ်းနေတယ်၊ စိမ်းနေတော့ သူ တစ်ပါး ကွယ်လွန်တာ မြင်လဲ ကြောက်တယ်၊ ကွယ်လွန်တယ်ကြားရင်လဲ ကြောက်တယ်၊ ကိုယ် သေရမှာကျတော့ တွေးတောင် မတွေးဝံ့ တော့ ဘူး၊ ကြောက်ချင်ကြောက် မကြောက်ချင် နေ၊ တစ်ရက်ရက်မှာ သေမင်းရဲ့ ခံတွင်းထဲဝင်ရမှာက တော့ မလွဲဘူး၊ အဲဒီလို သေမင်းနဲ့ရင်ဆိုင်ကြုံတဲ့ အခါကျတော့ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်တတ်တယ်၊ သေခါနီးမှာ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ခဲ့ရင် စိတ် ဓာတ် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုမရှိဘူး၊ မသန့်ရှင်းတဲ့ စိတ်နဲ့ သေသွားရင် ဒုဂ္ဂတိဘုံကို ရောက်တတ် တယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်က (ဘိက္ခဝေ စိတ္တေ သံကိလိဋ္ဌေ ဒုဂ္ဂတိပိဋိကင်္ခါ) လို့ မူလပဏ္ဏာသပေါဋ္ဌိ တော် ဝတ္တသုတ်မှာ ဟောတော်မူတာပေါ့ သမီး ရဲ့၊ သေခါနီး စိတ်ဓာတ်ညစ်ညူးခဲ့ရင် ဒုဂ္ဂတိဘုံ ကို လားတတ်သတဲ့၊ သေခါနီးဆောက်တည်ရာရ

အတိတ်က

မြန်မာ

သစ်သား ပန်းပု ရွှေချ သူငယ် တော် ရုပ်

ရာဇဝတီတိုင်၊ ဘိုကလေးမြို့နယ်၊ ကတံကန်
ကျေးရွာ၊ သီရိဇေယျာရာမ ကွင်းကျောင်းတိုက်
ဆရာတော်ဦးလှနွက ထိန်းသိမ်းထားလျက်ရှိသော
သူငယ်တော်ရုပ်လုံးရုပ်လှ ပန်းပုလက်ရာဖြစ်သည်။
တစ်ချိန်က ကျောင်း ဒကာ ကြီး ဦးမောင်
သောင်း၏ ရွှေဒင်္ဂါးအမည်ရှိ လောင်းလှေတွင်
အလှဆင်ခဲ့သည် ဟုဆိုသည်။ အမြင့် ၂၅ လက်မ
ခန့် ရှိသည်။

နပန်းဆံ၊ ဆွဲကြိုး လက်ကောက်၊
ခြေကျင်း၊ ခိုတ်ပုဆိုး ဓါးတောင်း
ကြိုက်နှင့် ချစ်စဖွယ်ဖြစ်သည်။
(ဇာတ်ပုံ၊ ကနိလှသိန်းဝင်း၊ ကျေးဇူး
ပြုသည်။)

မောင်စားမြင့်
(မြန်မာ့ရိုးရာ ပီဇိမ်း)

ရှင်တော်မြတ်
ပရိနိဗ္ဗာန်စံထိ ချိန်မှ
အသောကခေတ်အထိ
ဗုဒ္ဓဂါယာ ဒေသ
ရေးယျာမောင်

ဥဒ္ဓရာ၊ အလောင်းတော် ဗုဒ္ဓရှင်
ခရီးအထူးဖြင့် ကျင့် ဆုံး ဦးစော
တော်တော် ဖယ်တ၍ ဝန်ရုဥဒ္ဓရာ
မြို့စံ၍ တပ်တော်တပ်ချက်ပေးခြင်း
လောက၌ နိဂါဓော ဥဂ္ဂဓေလ တော
အုပ်အလွန် ဖောင်တော်ပင်တော်
အထိ ဝန်ရုတပ်တော်ကို ဖောင်
ဥဂ္ဂဓေလ၊ ယခု ဗုဒ္ဓဂါယာ ဝေဓာ
တော်တော်ဖြင့် ဖြောင့်တော်
ဥဒ္ဓရာ၊ ဗုဒ္ဓဂါယာ ကျင့်တော်
ဥဒ္ဓရာ၊ ဝေဓာတော်တော်၊ အရှေ့
တော်တော် ဆေးနိဂါဓ၊ တော်တော်
တော် ဥဂ္ဂဓေလ ကုဏ္ဍပ မိတော်
ဆိုးရာ မိတော်တော်ဖြင့် အနောက်
တော်တော် ဗဟာတော် ဥဒ္ဓရာတော်
တော်ဖြင့် ဆတ်တော် ပိုင်းခြားသော
ဤဗုဒ္ဓဂါယာ ဝေဓာတော် ဗုဒ္ဓတာ

ကြည်သိန်း

သဘင် အပေါင်းတို့၏ အထွတ်
အမြတ်ကို ပူဇော် ကိုးကွယ်ရာ
ဌာနကြီး ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဂါယာ၌ ဆရာတို့ နေထိုင်ရာ
များ အဓိက ပူဇော် ဖူးမြော်ကြ
သည့်မှာ ဘောဇိပရိ၍ ဝေါ ဘော
ဇောဇညောင်ပင်တော်နှင့် အပရာ
ဇိတ ပလ္လင်ဝေါ ဝင်ရာသန်ပလ္လင်
တော် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်နှင့်
နောက်ကာယမှ တည့် ထား ကိုး
ကွယ် လာကြသည့်ပမာဇောဇိ ဝေ
တံတော် ခြံတံကြီးတို့ ဖြစ်ပေသည်။
ဤသို့ ပူဇော်ခြင်းကား သင့်ညါတ
ရွှေညက်တော်ရရှိ၍ ဗုဒ္ဓဆရာရှင်
တစ်ဆူ ပွင့် ဝေတံ မူလခံခြင်း ကို
အမြတ်တန်ကြည်ညိုစိတ်သန်သဒ္ဓါ
မှန်ဖြင့် ရှိ ဦး တော် ခရစ် ပူဇော်
ဦးခိုက် ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုမှ
တစ်ဆက်တည်း ဇောဇိ ပလ္လင်

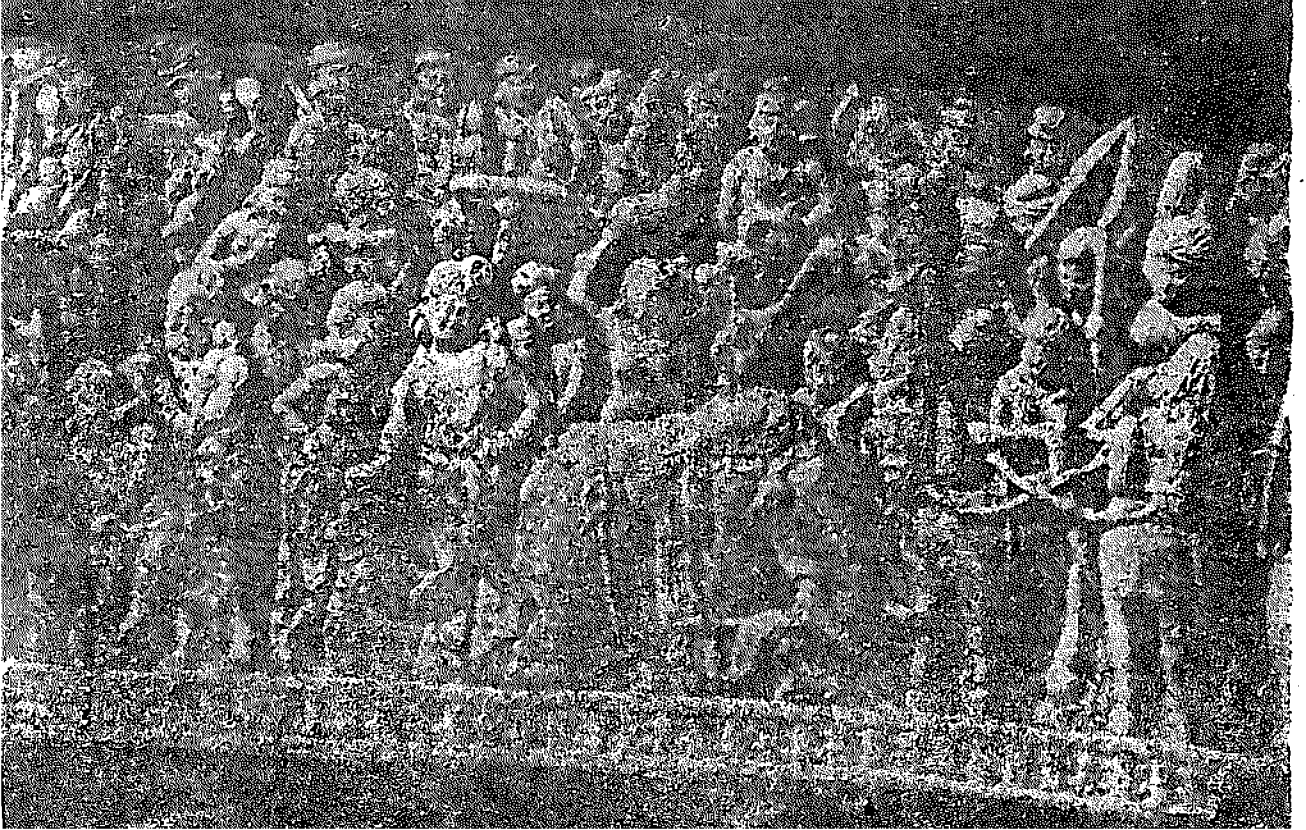
ဘော်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ၄၇-ရက်
တိုင်တိုင် သီတင်းသုံး ပဗ္ဗာယ်တော်
ပုဒ္ဓိသည့်နေရာဌာနကြီး (၇) ဌာနသို့
လည်လည်ကော ခြံတံတော်များ ကိယ်
တော် ဖြတ်ကြီးကို ပျက်စီးပျက်
ယောင်ကြလျက် ဦးတိုက်ပူဇော်ကြ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် အရှေ့မှူးမှူး သို့
ထွက်ခွာကြ၍ နေရာဌာနကြီးသို့ သံ
သေခံကြီးတို့ဖြတ်ကျော်ကာဆုလာ
တာပါ နေရာသေခံကို ယခုအခါ
ယုတ်ကပ်လေခနေရာ၊ လူလာတာပါ
အိမ်နေရာ၊ သန်ခို သွမ်း ဘဉ်းပေး
ရာနေရာ၊ ရွှေခွက်ပျော့သောနေရာ၊
တရားလောက နေသန်ဝင်ရာဌာန၊
နောက်ဆုံး ဗုဒ္ဓဂရုရိယာ ကျင့်ခဲ့ရာ
လိင်ဂုဏ်သည့်တို့သို့ ပပေခိုင် မ
ပန်းခိုင် ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ထက်သန်စွာ
ဖြင့် သွားရောက်ပူဇော်ကြပြန်သည်။
ဤဌာနအသီးသီးကား သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ

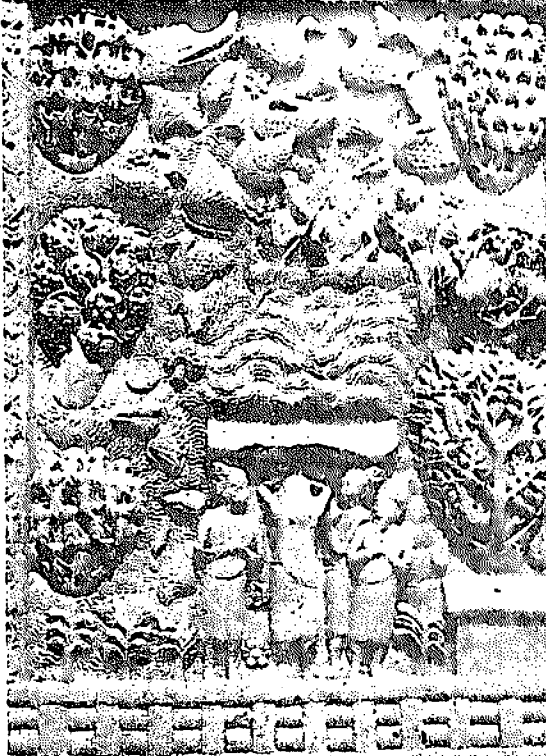
ဘုရားရှင်စစ် ဖြစ်လာနိုင် တော်မူ
ခြင်းရှေ့ တရားအလောင်း တော်
တော် အနီးကပ် တထောတ် အကူ
မြို့ဖွဲ့ဖိုက်သော နေရာမှန် နေရာ
ဖြစ်များဖြစ်ကြ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာ သူ
တော် ဝင်တို့သည့် အလေးတမြတ်
ထားကာ သွားရောက် ကြ ခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ဖြစ်လျှင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်
ပေါင်း ၂၅၀၀-ကျော်ကို လမ်း
ဖျော်ကြည့်၍ ဤ ဗုဒ္ဓဂါယာဒေသ
တစ်ဝိုက်၏ အခြေအနေကို သုံးသပ်
ကြည့်လျှင် ပိတ် ဝင်စား ဖွယ် ဖြစ်
ပေလိမ့်မည်။

ရှင်တော် ဘုရားသည် ဇောဇိ
ပလ္လင် ပတ်ဝန်းကျင် (၄၇)ရက်
သီတင်း သုံးပြီးနောက် သက္ကရာဇ်
(၁၀၀)ခုနှစ် ဝါဆိုလပြည့်နေ့ အပိ
မိဂဒေါ်ဂုန်တောသို့ ကြွချီတော်မူသည်။
ပဇာဝင်္ဂီ(၅)ဦးအား တရားဦးတော်
၍ အဇ္ဈိတ်တရား ရုဓမ္မပြီးနောက်

၁၂။ ရဟန္တာတို့၏ ဖွဲ့စည်းပုံစံ

ကဿပညီနောင်တို့အား ပြာဇိတာပြခန်း

ကျောက်ဆစ်လက်ရာ(ဘရဟ္မာ)

ယသ သတို့သားနှင့် မိတ်ဆွေ ပေါင်းပါ (၅၅) ဦးအား အမြို့က်ဆေးကို တိုက်ကျွေးတော် မူပြန်သည်။ မိဂဒါဝုန်၌ ရှေးဦးဆုံး ပေါ်ပေါက်တော် မူလာသည့် ရဟန္တာရှင်မြတ် (၆၀)နှင့် ပထမဝါ ကပ်တော်မူပြီးနောက် ရဟန်းတော်တို့အား သာသနာ ပြု စေလွှတ်တော်မူလေသည်။

ဤသို့ စေလွှတ်တော်မူပြီးနောက် ကိုယ်တော်တစ် ပါးတည်း ဥရဝေလဒေသသို့ ကြွတော်မူလေသည်။ လမ်းခရီးတွင် တောအုပ်ငယ် တစ်ခုအတွင်း၌ နေ့သန် စင်တော်မူနေစဉ် ဘဒ္ဒဝဂ္ဂို မင်းသားသုံးကျိပ်နှင့် တွေ့ တော်မူ၍ တရားဟောတော်မူလေရာ မင်းသား သုံး ကျိပ်တို့ ရဟန္တာဖြစ်တော် မူ ကြ လေ သည်။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဆက်လက်၍ ဥရဝေလတော၌ ဥရဝေလ ကဿပ၊ နဒီကဿပ၊ ဂဿာကဿပနှင့်၎င်းတို့၏နောက် လိုက် ရသေ့ တစ်ထောင်တို့ကို ပြုစုတပ အ ယူ မှား အကျင့်မှားများ စွန့်လွှတ်စေလျက် အာဒိတ္ထပရိယာယ

ဒုတိယကို ဟောကြား တော်မူ၍ အား လုံး ရဟန္တာ ဖြစ်ကြစေကုန်၏။

ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူလာသော ဇဋ္ဌိလန္ဒယ်ဟောင်း ရဟန်းပေါင်း တစ်ထောင်ခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွ ရောက် တော် မူ လာ သော မြတ်စွာ ဘုရားအား ဘိဇ္ဇိသာရ မင်းကြီးသည် မြို့ တော် နှင့် အတန် ငယ် ရွာလှမ်းသော ထန်းတောဥယျာဉ်သို့ ထွက်၍ ဖူးမြော် ကြိုဆို ကန်တော့လေသည်။ ရောက်မဆိုက်ပင် ဗိမ္ဗိ သာရမင်းနှင့်တကွ များမတ်အများ ပြည်သူပြည်သား အများတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် နာရဒဇာတ် ဟော တော်မူ၍ တရားချီးမြှင့်တော်မူရာ တရားနာ ပရိသတ် အချို့ သရဏဂုံတည်ကြ၍ အချို့ သော တာပန် ဖြစ် သွား ကြ လေ သည်။ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးက ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်နှင့်တကွ ဥယျာဉ်တော် အ တွင်း ရှိ နန်းတော်နှင့် အရန်အဆောင် များ ပါ ရေစက် ချ လှေခါး ခြင်းဖြင့် သာသနာတော်ကို စတင်ချီးမြှင့် ဆောင်ရွက်သည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဒုတိယဝါကပ်ရန် ဝေဠုဝန် ခြံကြောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် လက်ယာ ရံ အလောင်းတော်မြတ် ဖြစ်သော ပရိမိုဇိဇ် ရဟန်း ကောလိတနှင့် လက်ဝဲရံ အလောင်းတော်မြတ် ဖြစ် သော ပရိမိုဇိဇ်ရဟန်း ဥပတိဿတို့သည် အရှင်အဿဇိ ဇာ၏ အကျိုးဆောင်မှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားထံ မှောက် သို့ ရောက်တော်မူ လာ ကြ ပေ သည်။ နောက်မကြာမြင့်မီ ပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာ ကြား ကျင့်သုံး ဆောက်တည် ရသောကြောင့် ပဋိသန္ဓိဒါ- ပတ္တရဟန္တာများဖြစ်တော်မူကြ၍ လင်္ဂယာရံ လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝကကြီးများ ဖြစ်တော်မူလာ ကြ ပေ သည်။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ မြတ်စွာဘုရား ကြွ တော် မူ ၍ ဒုတိယဝါမှ ဧတုတ္ထဝါသို့ တိုင်အောင် သီတင်း သုံး တော်မူခြင်း၊ ဇဋ္ဌိလဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကြီး (၃)ဦး နှင့် နောက်လိုက်တစ်ထောင်တို့ ဗုဒ္ဓ၏ တပည့်ကြီးများ ဖြစ်လာခြင်း၊ ပရိမိုဇိဇ်ကောလိတနှင့်ဥပတိဿတို့ ဗုဒ္ဓ၏ အဂ္ဂသာဝကကြီးများ ဖြစ်လာခြင်း စသည့်ဖြစ်ရပ်ကြီး များ သည် မဂဓတိုင်းနှင့် အင်္ဂတိုင်း တစ် ဝန်း တွင် ထူးခြားသော လူမှုရေးပြောင်းလဲမှုကြီး များ ဖြစ် ၍ သိမှီသိမှီတုန်အောင် ဂယက်ရိုက်ခတ်သွားခဲ့မည် အမှန် ဖြစ်ပေသည်။

ဥရုဝေလကဿပညီနောင်သုံးဦးမှာ နယ်နှယ် ရရ ပုဂ္ဂိုလ်များ မဟုတ်ကြချေ။ ဇဋိလတပ အကျင့် ဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်ကြီးများဖြစ်၍ မဂဓ၊ အင်္ဂတိုင်း တစ် ခွင် တပည့်တပန်းများစွာ ပေါများသူများ ဖြစ် ပေ သည်။ ထိုတပည့်အပေါင်းသည် ဥရုဝေလကဿပ ရသေ့ကြီးအား လစဉ် လှူဒါန်း ပူဇော်ပွဲကြီးကို ကြီး ကျယ် ခမ်းနားစွာ ကျင်းပမြဲဖြစ်သည်။

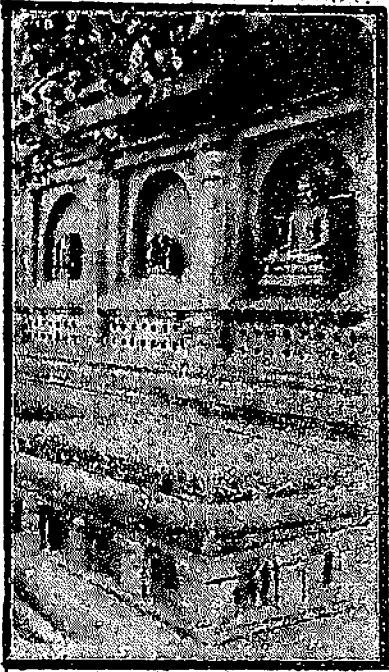
ထို့ကြောင့် မဟုတ်လော၊ မြတ်စွာဘုရား သည် တန်ခိုး ပြာဋိဟာများ ပြု၍ ရသေ့ကြီးအား ချေချွတ် လျက်နေစဉ် လစဉ်ပူဇော်ပွဲရက်ကြီးရောက်ရှိလာတော့ မည်ဖြစ်ရာ ရသေ့ကြီးခမျာ သည် နောက်တစ်ရက် ပရိသတ်အများစုလင်စွာ ပူဇော်ပွဲကြီးပြုလုပ် ရာ သို့ ညွှန်သည်ရဟန်းကြီး ကြွမလာပါ။ နေ့နှင့်ဟု ကြောင့်ကြ ပူပင် ခဲ့ရရှာလေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် တန်ခိုး လွန်စွာ ကြီးကြောင်း ဝန်ခံလာသော်လည်း သူကဲ့သို့ ရဟန္တာ မဟုတ်သေးဟု မာန်ထနေဆဲ အချိန်က ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း သူ၏စိတ်အကြံကို သိ၍ ပူဇော်ပွဲသို့ ကြွသွားတော်မမူခဲ့ပါ။ ယခုထိုရသေ့ ကြီးနှင့်တကွ သူ၏ ညီတော် နှစ်ပါးနှင့် တပည့် တစ်ထောင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအနီးတွင် ဝပ်တွာ ၍ ကိလေသာ မာန်စွယ်ကျိုးပြီး ရဟန္တာအဖြစ် ရှိခိုး ပူဇော် နေကြလေပြီ။ ပရိမိုဗ်ကောလိတနှင့် ဥပတိဿ တို့ သည်လည်း ဗေလဋ္ဌပုတ္တသန္ဓယ ဂိုဏ်းဆရာကြီး၏ လက်ရုံးနှစ်ဘက် ဖြစ် ခဲ့ သည် မဟုတ်ပါလော။ ယခုမူ ဂေါတမ ဗုဒ္ဓ ထံမှောက်သို့ အဂ္ဂသာဝကကြီး ၂ပါး အဖြစ် ရောက် ရှိ နေ ကြ လေပြီ။ တိုင်းကြီးပြည့်ရှင် မိမိသာရမင်းကြီး ကိုလည်း ရှုပါဦး၊ ဂိုဏ်းဆရာကြီး (၆)ပါးကို မင်းဆရာအဖြစ် ဆည်းကပ် ကိုး ကွယ် ခဲ့ရာမှ ယခုမူ ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်ကြီးကို လှူဒါန်း ဆည်းကပ်၍ အကြီး ဆုံး ဥပါသကာကြီးဖြစ်နေပြီ။ ပျားတော်များစွာ ဆက် နွယ်ရာတို့လည်း ဗုဒ္ဓထံတွင် သရဏဂုံ ဆောက်တည် ပြီးသော ဥပါသကာများဖြစ်ကြလေပြီ။

မည်သည့် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုမျိုးမဆို အနည်း နှင့် အများ အတိုက်အခံရှိစမြဲပင်။ ကိုးကွယ် ယုံကြည်မှု ဆိုင်ရာ ပြောင်းလဲမှု များ တွင်မူ အ တိုက် အ ခံ မှာ အသက် သွေးချောင်းစီးသည်အထိ ပြင်းထန်သော သဘော ရှိတတ်သည်။ ဗုဒ္ဓဆောင်ကြဉ်းလိုက် သော

လှူမှုရေး ပြောင်းလဲမှုသည် ဘာသာရေး တော် လှန် မှုကြီးပင်ဖြစ်သဖြင့် လွန်စွာပြဇီဝိယသော ဆူပူမှုပေါက် ကွဲမှုမျိုး ဖြစ်ပေါ်စရာ ကောင်းလှပေသည်။ သို့သော် ရှင်တော် ဘုရားသည် အယူဝါဒ ပြောင်း လဲ မှု ကို အကြမ်းမဖက်၊ ကြီးစွာသော ကရုဏာတော် သက် သက်ဖြင့် သူ၏တရားတော်ကို ရှင်းလင်း ဟောပြောရ ကား ကျေနပ် နှစ်သက်စွာပင် သာသနာ တော် သို့ ခိုင်ခံ့ လာခဲ့ ကြ ပေ သည်။ အခြားတစ်ကြောင်းမှာ လည်း ဂိုဏ်းဆရာကြီးများနှင့် ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ် တော်တိုင် မြတ်စွာ ဘုရားထံ ဆည်းကပ် ကြပြီဖြစ်၍ မကျေနပ်သော အုပ်စုများ၏ ဆူပူကန်ကွက်မှုများ မှာ ထင်ရသလောက် မပြင်းထန်တော့ချေ။ ထိပ်ဆုံးပိုင်း၌ မီးသေ နေပြီ ဖြစ် လေ ရာ ရဟန်းဝတ်၍ သာသနာ့ တောင် ဝင်သွားသူများ၏ မိသားစုများက ဗုဒ္ဓသား တော် ရ ဟန်း များ ဆွမ်းခံရာတွင် “ဦးပြည့်တွေ ကြောင့် တို့သားတို့လင်တွေ ဆုံးရှုံး ရတယ်”ဟု ကဲ့ရဲ့ စောင်းမြောင်း ပစ်တင်ရုံမျှကိုသာ ရင်ဆိုင်ကြရသည်။

ဤ မကျေနပ်မှု ကဲ့ရဲ့မှုများအကြောင်းကို မြတ်စွာ ဘုရားအား ပြန်လည် လျှောက်ထားကြရာတွင် သည်းခံ ကြရန်နှင့် (၇)ရက်အတွင်း ငြိမ်းချမ်း သွား လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကြားတော် မူလေသည်။ မိန့်ကြား တော်မူသည်အတိုင်းပင် အစစ အရာရာ ငြိမ်သက်အေး ချမ်းသွား၍ ကြက်ပျံ မကျ စည်ကားသော ရာဇဂြိုဟ် ပြည်ကြီးတွင် ဘုရားသံ၊ တရားသံ၊ သံဃာသံ၊ အလှူ ပေးသံများဖြင့် ခြံ မိခြံ မိည့်ခဲ့ပေပြီ။

အရစ်ရှစ် မျက်နှာသို့ တရားဟော လှည့်လည် နေ သော ရဟန္တာထေရ်ကြီး (၆၀)တို့၏ ဆောင်ရွက်မှု ကြောင့်လည်း ဘုရားပွင့် တော်မူပြီတဲ့၊ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များက (၉) ပါးတဲ့၊ ကောင်းစွာဟော ကြားထားတဲ့ တရားတော်၏ ဂုဏ်တော်က (၆)ပါး တဲ့၊ အလှူဒါန ကောင်းမှု မျိုးစေ့စိုက်ကြရန် မြေ ကောင်း မြေမြတ်ဖြစ်တဲ့ အရိယာ သံဃာတော်တို့၏ ဂုဏ်တော်က (၉)ပါးတဲ့ စသဖြင့်တဆင့်စကားတဆင့် ပြောကြားသော သတင်းမှာလည်း မဇ္ဈိမဒေသတဝိုက် ပျံ့နှံ့လျက် ရှိပေသည်။ ဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားကြီး စသော ဗြဟ္မာဏ အမျိုးအနွယ် ပညာကြွယ်လှသည့် ပုဂ္ဂိုလ် ပေါင်းများစွာတို့ သည်လည်း ဆွေမျိုး သားချင်းအိမ် လုံးကျွတ်မြို့ရွာလုံးကျွတ် ခေါ်ဆောင်၍နေစဉ်နှင့်အမျှ

မောဗောဓိ ပညောင်တော်

မြတ်စွာဘုရား ထံတော်မှောက်သို့ ဖူးမြော် ရန် ရောက်လာ ကြလေသည်။ မြတ်စွာဘုရားကတရားရေအေး ကျွေးပြုံးတိုင်း ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ထက်သန်စွာ ဖြင့် သ ရ ဇာဂုံ သုံးပါးကို အလိုလို ဆောက်တည်ကြ၍ ဘုရားတပည့်တော် တို့အား ယနေ့မှစ၍ သက်ဆုံးတိုင် တပည့် သာဝကတစ်ဦးအဖြစ် မှတ်ယူ တော်မူပါဟု ဝမ်းမြောက် ရွှင်လန်းစွာ လျှောက်ထားကြလေသည်။

မဟာဗောဓိ ဗုဒ္ဓဂါယာဌာနသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ အထွတ်အမြတ်ဆုံး ဌာနဖြစ်ရာ သံဝေဇနိယဌာန စာရင်းတွင်လည်းကောင်း၊ ဘုရားတိုင်းမစွန့်ရသည့် အဝိဇာတိဌာန စာရင်းတွင်လည်းကောင်း နှစ်မျိုးစလုံး၌ အကျုံးဝင်လေသည်။ သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား

မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်ပင်လျှင်၍ ဌာနမှထွက်ခွာ သွားခဲ့ပြီးနောက် နောက်တစ်ကြိမ် တစ်ခေါက်မျှ ပြန်လည်ချည်းကပ်ခဲ့သည်ဟု ကျမ်းဂန်များက မဆိုချေ။

ရှင်မဟာဗုဒ္ဓသောသ မထင်မြတ်သည် ဂါယာနယ်သား ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဂါယာနယ်ပယ်တွင်း၌ မွေးဖွားခဲ့သော အထက်တန်းစား ပြာဟူဏနွယ်ဖွားဖြစ်သည်။ ဝေဒကျမ်းများကို စိုးကဲ့သို့ မွေ့နိုင်အောင် တတ်ကျွမ်းသည့် ပညာတတ် ပုဏ္ဏားလုလင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ သက်ဝင်၍ ရဟန်းပြုပြီးနောက် ရဟန်းဂိဇ္ဈိပြီးသော အခါ သီဟိုဠ်သို့ ကြွသွားတော်မူ၍ ပိဋကအဋ္ဌကထာ ကျမ်းများကို ပြုတော်မူခဲ့သည်။ လွန်စွာကလောင်သွက်သော အဋ္ဌကထာ ဆရာကြီးသည် ရှင်တော်ဘုရား ဘဒ္ဒဝဂ္ဂ ညီနောင် သုံးကျိပ်ကို ချေချွတ်တော်မူရာ တောစပ်ကလေးသည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်မှ မလှမ်းမကမ်းတွင် တည်ရှိကြောင်း ထိုနယ်သားဖြစ်၍ ကောင်းစွာ သိပေမည်။ တစ်ဖန်ဇဇိလရသေ့ညီနောင် သုံးဦးအား နောက်ဆုံး ရဟန္တာဖြစ်စေရန် အာဒိတ္တ ပရိယာယသုတ်တော်ကို ဟောကြားတော်မူရာ ဂယာသီသ ကျောက်ဖျာသို့ ကြွသွားတွင် ဗောဓိညောင်ပင်တော်အနီးမှ ကပ်လျက်ပင် ကြွသွားရမည်ကို သိရှိပေမည်။ သို့စဉ် လျက်ထိုစဉ်အခါက ရှင်တော်ဘုရားသည် ဗောဓိညောင်ပင် အနီး၌ ခေတ္တခဏ ဆိုင်းငံ့ သီတင်းသုံးတော်မူသည်ဟု မည်သည့်အဋ္ဌကထာတွင်မှ ကလောင် ဝင့်တော်မမူခဲ့ပေ။

ထိုအတူပင် ထန်းတောအနီး မြတ်စွာ ဘုရား၏ ပထမဦးဆုံး တရားပွဲ၌ပင် သောတာပန် တစ်သိန်း တစ်သောင်းနှင့် သရဇာဂုံ တည်သူ တစ်သောင်းပင်ရှိခဲ့သော ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သူပြည်သားများနှင့် စတုတ္ထဝါတော်အထိ ချေချွတ်သွားခဲ့သော သိန်းပေါင်း များစွာသော မဂဓ၊ အင်္ဂတိုင်းသူပြည်သား တို့သည်လည်း ထိုဗုဒ္ဓဂါယာဒေသသို့ ဘုရားဖူးသွားကြခြင်း၊ စေတီပုထိုး တည်ထားပူဇော်ခြင်း၊ သံသာတော်များအတွက် ကျောင်းကန် တန်ဆောင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်း စသည်တို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်ဟု ထိုထိုကျမ်းဂန်များ၌ မတွေ့ကြရပေ။ ပညာရှင်များ အဆိုအမိန့်အရ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ ပါဠိကျမ်းဂန် စာပေများမှာသာမဟုတ် ခေတ်ပြိုင် စာပေကျမ်းဂန် များတွင်လည်း ဤအကြောင်း အရာများ မတွေ့ရဟု သံပြိုင်ထွက်ဆိုကြသည်။ ဤကားအာဂမယုတ္တိ အထောက်အထားများ မရှိပေဟု ဖော်ပြရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့်မူ သဘာဝယုတ္တိအရ ဖြစ်နိုင်ရာသော အခြေအနေများကို စိတ်ကူးဖြင့် မျှော်မှန်းကြည့်မိပေသည်။ အသောကခေတ်မှစ၍ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူပြီး နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀-ကျော် ယခု မျက်မှောက်ခေတ်သို့ တိုင်အောင် ဗုဒ္ဓဂါယာသို့ အိန္ဒိယပြည် အနယ်နယ်မှ လည်းကောင်း၊ ပြင်ပတိုင်းပြည်များဖြစ်သော တရုတ်

ပြည်၊ သိရိလင်္ကာနှင့် မြန်မာနိုင်ငံမှ လည်းကောင်း၊ ဥဒဟို ဘုရားဖူးများ ရောက်ရှိလာကြကြောင်း အခိုင်အမာ အထောက်အထားများ ရှိနေပေသည်။ တရုတ်ဘုန်းကြီးပေါင်း များစွာ ဘဏ္ဍခရီးကြမ်းကို ကျော်လွှား၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်နှင့်တကွ အခြား ပူဇော်ထိုက်သော ဌာနအားလုံးသို့ လှည့်လည် ဖူးမြော်ခဲ့ကြပေပြီ။ မြန်မာပြည်မှ မင်းနှင့် ပြည်သူတို့လည်း ပုဂံခေတ် အလောင်းစည်သူမင်း လက်ထက်မှ စ၍ ယနေ့တိုင်အောင်ပင် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်စေတီတော်ကို ပြုပြင်မွမ်းမံရန်၊ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုရန် အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့ကြပြီး၊ ရောက်နေဆဲလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုနည်းတူ သီဟဋ္ဌမှသူတော် မွန် ဆရာတော် သံဃာတော် များသည် သီဟဋ္ဌ မင်းတို့၏ ကောင်းမှုကုသိုလ် ကျောင်းတိုက် ကြီးများတွင် သီတင်း သုံးတော် မူခဲ့ကြ၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ စေတီယင်္ဂဏဝတ်များ ပြုသွားတော်မူခဲ့ကြပေပြီ။ ယခုတိုင် အောင်လည်း ပြုတော်မူလျက်ပင် ရှိကြပေသေးသည်။

ဤသဘာဝ ယုတ္တိများကို ထောက်လျက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဇဋိသတို့၏မီးတင်းကုပ်သို့ ကြွသွားစဉ်က လည်းကောင်း၊ ဝယာသီသသို့ ကြွတော်မူစဉ်ကလည်းကောင်း ဗောဓိညောင်ပင်အနီးမှ ကပ်၍ကြွသွားရမည် ဖြစ်သည့်အလျောက် မိမိ၏အောင်မြေ ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင်ကြီးကို အမြတ်တနိုး အနီးကပ် ကြည့်ရှု တော်မူခဲ့မည်မှာ သေချာလှသည်။

ထိုနည်းတူစွာပင် အသစ်စစ်စစ် ဗုဒ္ဓ၏ဥပါသကာ ဥပါသကီဖြစ်လာကြသော သူတော်စင် အပေါင်းတို့သည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်ဒေသသို့ ပူဇော်သက္ကာရ ပြုရန် ရောက်ရှိကြမည်မှာ သေချာလှသည်။ တရားသစ်ကို ကူးပြောင်း လက်ခံ သာယာသူတို့၏ သဘာဝ အလျောက် လည်းကောင်း၊ သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ရတနာသုံးပါး၌ မမှိတ်မသုန် သဒ္ဓါယုံကြည်မှု ရှိခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း ကြည်ညိုသဒ္ဓါထက်သန်စွာနှင့် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်တော်၌ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုကြမည်မှာလည်း မြေကြီး လက်ခတ် မလွဲပေ။ ညောင်ပင်တော်အား အနှောင့်အယှက်အဖျက်အဆီးကင်းစေရန် ခိုင်ခံ့သော တံတိုင်းမီးတားများ တည်ဆောက်ခြင်း ဇဋိလဟောင်းရှင် တစ်ထောင်မှ အချို့သော ရဟန္တာ ထေရ်များ သီတင်းသုံးတော်မူကြရန် ကျောင်းဆောင် တော်ကြီး

များတည်ဆောက်ခြင်း၊ အနီးအပါး၌ ရေတွင်း ရေကန်တူးဖော်ခြင်းစသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုများပြုလုပ် ကြမည်မှာ သေချာလှပေသည်။ ဝါတွင်းဝါပ နေကြီး ရက်ကြီးများတွင်လည်း ဥပုသ်သီလ စောင့်ထိန်းရန်၊ အလှူဒါန ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုရန် အရပ်ရပ်မျက်နှာမှ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ စုဝေး ရောက်ရှိလာကြမည့် ပရိသတ်ထူကြီးကို မျှော်မှန်း မြင်ယောင်နိုင်ပါသည်။

ထိုခေတ် အခါက ရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်များ ထုလုပ်သော အတတ်ပညာ မခပေါ်ထွန်းသေး၊ ဇေတီပုထိုးမှာလည်း အရိုးအိုး စေတီနှင့် နတ်ကွန်းများသာ ရှိသေး၍ အသောက ခေတ် နောက်ပိုင်းမှ ပေါ်ပေါက်လာသော စေတီ ပုထိုးများနှင့် ရုပ်ပွားတော်များကဲ့သို့ ကောင်းမှုများကို တွေ့မြင်နိုင်ကြမည်တော့ မဟုတ်သေးပေ။ ဗောဓိညောင်ပင်နှင့် ဝဇီရာသနပလ္လင်တော်ကိုပင် စေတီအဖြစ် တိုက်ရိုက် ပူဇော်သက္ကာရ ပြုခဲ့ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဗောဓိ ညောင်ပင်ကို နို့ရည်သန့်များဖြင့် လောင်းခြင်း၊ မန်းနံ့ သာ အမွှေး အကြိုင်များဖြင့် ညောင်ပင်တော်ကို ဆင်ယင် ပူဇော်ခြင်း၊ ဝဇီရာသန- ပလ္လင်တော်ကို နေမိုးကာကွယ်ရန် လေးဘက်လေးတန် အခိုင်အခံ့ တိုင်များ စိုက်ထူ၍ အမိုးအကာသပ်ရပ်စွာဖြင့် မင်္ဂလာမဏ္ဍပ် တည်ဆောက်ခြင်း၊ ၎င်းရှေ့မှ မင်းပရိသတ်တို့ နေထိုင် ဝတ်ပြုနိုင်ရန် ပြာသာဒ်တန်ဆောင်း စသည်တို့ဆောက်လုပ်ခြင်း စသည့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ပြုလုပ်ကြပေလိမ့်မည်ဟုလည်း ခန့်မှန်းနိုင်ကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မျှော်မှန်းကြည့်ညိုသကဲ့သို့ တကယ်ပင် ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကိုယခုတိုင် မဟာဗောဓိစေတီကို ဝိုင်းရံထားသော တံတိုင်း မီးတားဖျက်၏အကြွင်းအကျန် တုရိုက် တိုင်တစ်ခုမှ ကျောက်ထွင်း ရုပ်တုများတွင် တွေ့မြင်နိုင်ကြပေသည်။ ထိုကျောက်ထွင်း ရုပ်တု၌ ပုံဖော်ထားသည်မှာ ဗောဓိညောင်ပင်တော်ကို လေးထောင့် ပတ်လည် တံတိုင်းများ ကာရံထားသည်။ အရပ်လေး မျက်နှာဘက်တွင် မြေ၌စိုက်ထားသော ထီးတော်လေးစင်း ရှိသည်။ ညောင်ပင်တော်၏ အထက်ပိုင်းဆီတွင် တွဲရ ရွဲကျနေသော ပန်းကုံးပန်းပွားများ တွေ့ရသည်။ ညောင်ပင်တော်သည် နို့ပျိုတင့်တယ်၍ လှပစိမ်းလန်းသော အရွက်များဖြင့် ဝေဝေဆာဆာရှိသည်။ ပင်စည်တော်ကို အချိုးကျလှသော ကိုင်းသုံး ကိုင်းဖြင့် အုပ်ဆိုင်းနေသည်။

နေရခွေရာခြစ်
(မိုးဥတု၌ ခေတ္တရစဉ်)

ညောင်ပင်တော်၏ ရှေ့ဘက်တွင် ဝဇီရာသန ပလ္လင်နှင့် ဝတ်ပြုရာ နေရာကိုအခိုင်အခံ အုပ်မိုးထားသော မဏ္ဍပ် သဏ္ဍာန် အဆောက်အအုံ တစ်ခု တွေ့ရသည်။

အခြားကျောက်ထွင်း ရုပ်တုပုံတစ်ခုတွင်မူ ရှင်တော် ဘုရားစင်္ကြံ လျှောက်တော်မူခဲ့သည့် စက်မသတ္တာဟဋ္ဌာန အထိမ်းအမှတ် စေတီအဖြစ် ရှည်လျားသော ပြာသာဒ် မိုး အဆောင်တစ်ခု၏ ပုံကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းအဆောင် အတွင်း၌ အနည်းငယ် မြင့်သော စင်္ကြံတစ်လျှောက်တွင် ကြာပန်းပွင့်နှစ်တန်းကို မြင်တွေ့ရသည်။ မြတ်စွာဘုရား ၏ ဘယ်၊ ညာ ခြေရာတော်များကို ကျောက်ဖြင့် ဖော် ထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အထက်ပါ သဘာဝယုတ္တိ အထောက်အထား၊ ဗုဒ္ဓဂါယာ တုရိဏ်းတိုင်၊ ကျောက်ထွင်းရုပ်တုများအရ ရှင်တော်ဘုရား လက်ထက်တော်နှင့် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန် တော်မူပြီး ခေတ်ကာလများကလည်း မဂဓတိုင်း၊ အင်္ဂ တိုင်းမှ ကုသိုလ်ရှင်များသည် မဟာဗောဓိ မဏ္ဍိုင် ပတ်ဝန်းကျင်များတွင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုအစုစု ပြုခဲ့ ကြပေမည်သာဖြစ်သည်။ နှောင်းလူတို့ထက် မသာသော် ရှိမည်၊ သူ့ဆို့ထက် လျော့ပါးမည် မဟုတ်ဟု ဆိုသော် မှားအံ့မထင်ပေ။

ဤသို့ဆိုသော် ယင်းကုသိုလ်ကောင်းမှုတော်များ၏ အစအနလက်ရာ အကြွင်းအကျန်တစ်ခုတစ်လေမှမတွေ့ ကြရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ အချိန် ကာလ၏ မိုးအုပ် သွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ရာသီဥတု၏အဖျက် ဒဏ်ကြောင့်လည်းဖြစ်နိုင်သည်။ နှောင်းလူတို့ကရှေးလူ တို့ ၏လက်ရာများကိုပြုပြင်မွမ်းမံပြင်ဆင်ကြသဖြင့်ရှေး လက်ရာများ ကွယ်ပျောက် သွားရခြင်းလည်း ဖြစ် နိုင်သည်။ အနီးအပါးမှ နေရခွေရာခြစ်ကြီး၏ အန္တရာယ် ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုဖြစ်သည် နွေဥတု၊ ဆောင်းဥတု၌ သဲချောင်း ပမာဏမျှသာ ဖြစ် သော် လည်း မိုးဥတုအခါ၌ ရေလွှမ်း ပြည့်လျှ အရိန်အဟုန် ပြင်းစွာဖြင့်စီးဆင်းသွားသော ရောမမြစ်ကြီးတစ်သွယ် ဖြစ်ရကား ထိုခေတ်က အဆောက်အအုံ များ ပြိုကွဲ ဖျက်စီးရေလွှမ်းမိုး မျောပါသွားနိုင်ကြပေမည်။ မည် သည့်အကြောင်းကြောင့် ပျောက်ဆုံး သွားကြလေ သည်ကို မသိနိုင်ကြတော့သော်လည်း အသောက ခေတ်ရှေ့ပိုင်းက အခြေအနေပြု ကုသိုလ်ကောင်းမှု လက်ရာများ အစအနမျှပင် ယခုခရီးတော့ သည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဇေယျာမောင်

ထင်လင်း

ကျွန်တော်အိမ်လာဘုရားထံ
ဘာကြောင့်
ဆွမ်းပန်းရေချမ်း တင်သနည်း

လူရှိရာတွင်ဘုရား၊တရား၊ သံဃာရတနာ သုံးပါး ရှိသည် ဆိုသည့် အယူအဆဖြင့် ကျွန်တော် အိမ်တွင် ဘုရားစင်ထားရှိကာ နံနက် အိပ်ရာထ၊ ညအိပ်ရာဝင် ဘုရားထန်တော့သည့် အကြောင်း ယခင်ဆောင်းပါး တစ်ခု၌ ကျွန်တော် ရေးခဲ့ပါသည်။ ထိုဘုရားစင်တွင် ကျွန်တော်၏ ဇနီးက ပန်းမညှိုးရအောင် အမြဲကြည့်၍ လဲသည်။ ဖန်ခွက် ငယ်က လေးများဖြင့် သောက် တော်ရေ အမြဲလဲ၍တင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နံနက် စာ မစားမသောက်မီ ပန်းကန် ငယ်တို့ဖြင့် ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်း တင်သည်။ လျှပ်စစ်မီးလုံး ၂၅-တိုင်အား အမြဲလိုလို ထွန်းညှိပူဇော်ထားသည်။ လျှပ်စစ်မီး ပျက် သောအခါ ဖရောင်းတိုင် မီးဆက်ပူဇော်သည်။ နှစ်ပတ် တစ်ကြိမ် သို့မဟုတ် တစ်လလျှင်တစ်ကြိမ်၊ ဘုရားစင် ကိုရှင်းလင်းကာကြေးဆင်းတုကို ရောင်တော်ဖွင့်သည်။ အမှိုက်သရိုက် ဖုန်များ ရှင်းသည်။ ဤသည်တို့ကား

ကျွန်တော်၏ ဇနီး၊ သမီးနှင့် မြေးတို့၏ မပျက်မကွက် ဆောင်ရွက်သော အလုပ်တို့ပေတည်း။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ အိမ်က ဘုရားစင်သည် အမြဲပင် ကြည်လင် သန့်ရှင်း၍ ဆင်း တုတော် များ မှာ လည်း အမြဲပင် ပြောင်လက်၍ နေပါသည်။
ကျွန်တော် အိမ်သို့ ရောက်လာတတ်သော မိတ်ဆွေ များတွင် အချို့က ဘုရားစင်ကို အဦးဆုံး လက်အုပ်ချီ အာရုံပြုလေ့ ရှိကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အချို့က ဆွမ်းတော်တင်သည်ကို ပန်းကန်ကြိုးကြိုးနှင့် များများ တင်ရန် အကြံပြုကြပါသည်။ ပန်းအိုး များကိုလည်း

၈၈ ဣန္ဒြေ ဂုဏ်သတ္တိ ဓမ္မဇော

ယခုထက် များများဝေနေအောင် ပန်းထိုးရန် အကြံ ပြုကြပါသည်။ ဘုရား မီးလုံးကိုလည်း ယခုကဲ့သို့ တစ်လုံးတည်း မထွန်းပဲ ရောင်စုံ မီးလုံးတန်းကလေး များ ထွန်းရန် အကြံပြုကြပါသည်။ ဤသို့ အကြံပြုသူ များသည် ကျွန်တော်နှင့် အလှူအဆတူသူ၊ ကျွန်တော် ထက် သဒ္ဓါတရား ကြီးမားသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အလှူအဆမတူသူများလည်း ရှိပါသည်။ ပန်းဖိုး တစ်နေ့ သုံးလေးကျပ်မှ ငါးကျပ် ခြောက်ကျပ် အထိကို များလှသည်ဟု ဝေဖန်သူက ဝေဖန်သည်။ အိမ်မှာ ခိုင်းစရာလူများ ရှိနေ၍သာ ဤမျှ ဆွမ်းပန်း ရေချမ်းတို့ကို မွန်မွန်တင်နိုင်သည်။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် မလွယ်ဟု ဆိုသူက ဆိုသည်။ အချို့ကမူ ဤကိစ္စများ သည် အလုပ်ပို ဖြစ်သည်။ တကယ်ကစိတ်သာ မူလ ဟု ဆိုသည်။ စိတ်သာရှင်စော၊ ဘုရားဟော ဖြစ်၍ စိတ်က ကြည်ညိုလျှင်ပြီးသည်ဟုဆိုပါသည်။ ကျွန်တော် ခပ်ငယ်ငယ်က ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း၏ အဆိုအရ ဘုရား၌ ပန်းတင်ခြင်းကို ကြက်သိုက်လုပ်ပို့ အမွှက်တင်ခြင်း၊ ဆွမ်းတင်ခြင်းကို ကြက်စာကျွေးခြင်း၊ ဆီမီးထွန်းခြင်း ကို ကြက်လမ်းပြခြင်းဟု ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆိုခဲ့ကြသည်။ ငယ်ရွယ်သူ အနုဖြင့် တော်လှန်သော သဘာဝကို သဘောကျခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဤအယူအဆ ကို စိတ်ထဲက သောက်ခံခဲ့သည်။ ထောက်ခံခဲ့သည်မှာ လည်း အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်။ အချို့ အိမ်များတွင် ဘုရားစင်က ညောင်ရေအိုး၌ ကျွမ်းထိုးကောင်များ ကျက်ာ ပန်းများခုလည်း တစ်လ၊ နှစ်လကြာ မလဲပဲ ပစ်ထား၍ ညှိုးခြောက်လျက်ပင်ကူအိမ်များ တန်းနေ သည်ကို မြင်ခဲ့ရဖူးသည်။ ဆွမ်းတော်တင်ပြီး နှစ်ရက် သုံးရက် မစွန့်ပဲသားသဖြင့် ပုရွက်ဆိတ်များ တက် နေသည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရဖူးသည်။ သူတို့ ဘုရားစင် များကို ကြည့်ရှုသည်မှာ ကြက်သိုက် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိနှင့် ခင်မင်သူများ၏အိမ်တွင် ဤသို့ တွေ့မြင်ခဲ့ရပါက ဘုရားစင်ကို မှိုင်းလင်း၍ ပန်း၊ ရေ ချမ်းတင်ထားရန် ပြောခဲ့မိ၏။ အိမ်ရှင်များ အနေနှင့် ကျွန်တော်ကို ဘယ်သို့ထင်မည် မသိပါ။ ကျွန်တော် ကတော့ ဘုရားစင်ရှုပ်ပွနေလျှင် မကြည့်ချင်။ သူ့အိမ် ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် အိမ်ဖြစ်ဖြစ် ရှင်းလင်းသုတ်သင်၍ ကြည် လှင် လန်းဆန်းအောင် ပြုပြင်၍ ထားစေချင်သည်။ ပန်းဖိုးတစ်နေ့ သုံးလေးကျပ်၊ ငါးကျပ်၊ ခြောက်

ကျပ် ကုန်သည်ကို များသည်ဟု ဝေဖန် သူတို့အား တစ်နေ့လျှင် ဘုရားတင်ဖို့ ပန်းဖိုး လေးငါး ခြောက် ဆယ် တစ်ရာ အင်အားအပိုက် သုံးသော မိုးကုတ်သူ မိုးကုတ်သားများက ကြွေးလျှင် ရယ်လိမ့်မည်။ မိုးကုတ် သူ မိုးကုတ်သားတိုင်း သေဋ္ဌေးချည်း မဟုတ်ကြ။ သူ့ကို ကိုယ်လို လုပ်စား ကိုင်စားများက လူများစုဖြစ်သည်။ ဘုရားတင်ဖို့ ပန်းဖိုးကို ဘာကြောင့် ဤမျှသုံးရသည် ကို အစက ကျွန်တော် သိပ်နားမလည် ခဲ့သော်လည်း ဘုရားစင် ကြည်လင် သန့်ရှင်း လှပမှ မိမိလည်း စိတ်လက်ကြည်လင်၍ အရာရာအောင်မြင်သည် ဆိုသည့် သဘောကို ကျွန်တော် နောက်မှ နားလည်ပါသည်။ ဆွမ်းတော်တင်သည့် အလေ့ အထက်လည်း ဝေဖန် သူများရှိပါသည်။ ဆွမ်းတင်သည့် အလေ့ ကိုမည်သည့် အချိန်ကာလက စတင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်ကို မသိပါ။ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပြုလုပ်သည်ကိုလည်း နား မလည်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က အမေ နေ့တိုင်း ဘုရားဆွမ်းတင်သည်ကိုကြည့်ပြီး 'ဆွမ်းတော်တင်တာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ အမေ' ဟု မေးတော့ အမေက 'လူမစားခင် စားဦးသောက်ဦး တင်ပြီး ပူဇော်တာ ပေါ့ကွယ်...လူဆိုတာ ကိုးကွယ်စရာ ရှိရတယ်။ အမြဲ ခုတ်ရရတယ်' ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော် သိပ် နားမလည် သေးသော်လည်း အမေ စကားများကို တော့ မှတ်မိနေပါသည်။ တစ်ခါက ကျွန်တော်၏ အဖေသည် အသည်း အသန် မမာမကျန်းဖြစ်သည်။ မြို့ပြမနီး၍ ရွာတွင်ပင် မြန်မာဆေးသမားနှင့် ကုရသည်။ ထိုဆေးဆရာသည် အဖေ့ညှိဝမ်းကွဲ တော်သည်။ ကျွန်တော်ဘို့ ရွာတစ် ဝိုက်တွင် နာမည်ကြီး ဆေးဆရာကြီး ဖြစ်သည်။ ထိုဆရာကြီးက နေ့ရောညပါ ဂရုစိုက်၍ ကုသသော် လည်း အဖေ ဝေဒနာမှာ သက်သာခွင့်မရ။ ဆေးဆရာ လည်း သူ၏ အစွမ်းထက်နေကျ ဆေးစွမ်းကောင်း များ မသုံး၍ အဖေ ဇာတာကို ဖောင်းပြီး တွက်ချက် ကြည့်သည်။ အညံ့ ထဲခရာကနေသော်လည်း သေကိန်း၊ ပျောက်ကိန်း မရှိဟု ဆိုသည်။ ထိုအချိန်တွင်မန္တလေး မှ အဖေ တူ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး ကြွလာသည်။ ဦးပဉ္စင်း သည် ဆေးဝါးမန္တရားနားလည်ဟန်တူသည်။ (အဖေ သည် သူ့တူ ဦးပဉ္စင်းအား အဂ္ဂိရတ်ထိုးသည်။ ဗေဒင် နှင့် ဗိန္နောဆေး လိုက်စားသည်။ နိုင်ငံရေးလုပ်သည်

ဟု သတင်းကြား၍ 'ဒါတွေလုပ်ရင် ဦးပဉ္စင်းတပည့် တော်ဆီ မကြဲခွဲနဲ့ ဟုပြောထားသည်ဆို၏။' ဦးပဉ္စင်း နှင့် အဖေ ဆေးဆရာတို့ ရောဂါ အခြေအနေကို အတော်ကြာအောင် တိုင်ပင်ကြပြီး ဦးပဉ္စင်းက အမေ့ ကိုခေါ်ကာ 'ဘုရားကုကုမယ် ဒကာမကြီး၊ ဘုရားစင် ရှင်းလင်းပြီး ဆွမ်းပန်း ရေချမ်း ကပ်ပေးပါ' ဟု ခိုင်းသည်။ ထိုနောက် သူ့ကိုယ်တိုင် ဘုရားရှေ့တွင် ထိုင်ကာ အတော်ကြာအောင် ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ် နေသည်။ ပြီးလျှင် အဖေအား ဓာတ်လုံး စိမ်ထား သောရေဖြင့် ဆားမန်းတိုက်သည်။ အဖေ ဆေးဆရာ ကလည်း သဘောတူသည်။ နောက်တစ်ရက်တွင် အဖေ ဝမ်းတွေ သွားသည်။ မိပုပ်နံ့စေ့နေ၏။ ရှေးနည်း အတိုင်း နောက်ထပ် ဆားမန်း တစ်ကြိမ် တိုက်ပြီး သောဇာခါ အဖေ ဝမ်းပုပ်အနည်းငယ်ထင်၍ သွားပြီး နာလန်ထလာသည်။ ဆန်ပြုတ် ရေကျဲကလေးများ မှစ၍ အစားအစာ ဝင်လာသည်။ တစ်လလောက် ကြာသော် အဖေ နေကောင်းသွားသည်။ သူ့ ရောဂါ ကို ကုသပေးသဖြင့် ဦးပဉ္စင်းအား မငြိုငြင်ဘော့သော် လည်း 'ကိုယ်တော်၊ ဒါတွေဟာ ရဟန်းနဲ့ မအပ် စပ်ဖူး၊ မလုပ်နဲ့' ဟူ၍တော့ ပြောသေးသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော် ဘာမှ သိနားလည်သေး သည်မဟုတ်သော်လည်း အဖေ ဝေဒနာမှာ ဝမ်းချုပ် လွန်း၍ဖြစ်သည်။ ဆားရေတိုက်သောအခါ ဝမ်းလျှော ပြီး ဝေဒနာ သက်သာသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟုသာ ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ဘုရားရှေ့တွင် ဦးပဉ္စင်းကြီးရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်သည်တို့ကိုကား အမှတ်မဲ့ပင်။ ဦးပဉ္စင်းက ပြန်ခါနီးတွင် 'ဒကာမကြီး၊ ဘုရားစင်မှာ ပန်းမညှို့၊ စေ့နဲ့၊ ရေနေတိုင်းလဲ၊ ဆွမ်းဦး ကွမ်းဦးတင်၊ စိတ် ကြည်လင်တယ်၊ စိတ်ကြည်လင်ရင် လူလည်းကျန်းမာ တယ်။ စီးပွားလာဘ်လာဘလည်း ရှင်တယ်' ဟု မှာ သွားသည်ကို သတိရနေပါသည်။

နောက် ကျွန်တော်အိမ်မှခွာ၍ လူ လောကထဲဝင်ခဲ့ သောအခါ အိမ်မှာ ဘုရားစင် မရှိ။ ဘုရားလည်း မှန်မှန် မကန်တော့။ ငယ်ငယ်က အကျင့်ရှိခဲ့သော ပရိတ်ရွတ်ခြင်းကိုလည်း မပြုသလောက်ပင်။ မိရိုး ဖလာ အဆုံးအမဖြင့် ဘုန်းကြီး ရဟန်း ရှိခိုးဖူးဇော် ဖူးမြော်ကန်တော့သော အလေ့ ရှိသော်လည်း သိပ် ယုံကြည်လှသည်တော့ မဟုတ်ခဲ့။ သို့သော်နောက်ပိုင်း

တွင် ကျွန်တော် လောကဓံအနိမ့်ပိုင်း၌ မိမိကိုယ်အပြင် သားသမီး ဇနီးတို့နှင့် ပတ်သက်သော အပူသောက တွေ့ကြုံရရာတွင် ငယ်စဉ်က ကလေးမို့ မသိတတ်၍ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်ခဲ့သော အဖေတို့ အမေတို့၏ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပါယာသတို့ကို ယခု စာနာတတ်လာ သည်။ အဖေမမာစဉ်က အမေ့သောကကို သတိရလာ သည်။ သမားကုကု၍ အခြေအနေ မထူးခြားသဖြင့် ဘုရားကုကု၍ အဖေ ချမ်းသာရာ ရခဲ့ပုံတို့ကို သတိရ လာသည်။ အဖေကျန်းမာလာ၍ ဦးပဉ္စင်း ပြန်ခါနီး အမေ့ကို မှာသည့် စကားများကိုလည်း နားထဲတွင် ကြားယောင်လာသည်။ ကျွန်တော် အိမ်တွင် ဘုရား စင်ထားပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ ဘုရား ကန်တော့သည့် အလေ့ အကျင့်လည်း ပြန်ရလာသည်။ ကျွန်တော်၏ ဇနီးသည် ကျွန်တော် ငယ် ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်း တတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် ဘုရားစင် ကြည်လင်သန့်ရှင်းနေမှ လတ်ဆတ် လန်းဆန်းသော ပန်းတွေနှင့် ဝေနေမှ ရေကြည်တော် ခွက်ကလေးများ၌ ရေကြည်နေမှ နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ အိမ်တွင် စိုက်သော ပန်းများ ပွင့်ဖူးလျှင် ဘုရား စင် ၌သာ တင် သည်။ စားဦး သောက်ဦး တင်သည်မှာတော့ လူတို့၌ ရှိတတ်သော 'ငါ' စွဲဖြင့် ငါ့အပြင်တော်သူ၊ ငါ့အပြင် တယ်သူ၊ ငါ့အပြင်မြတ်သူ မရှိဟု ထင်တတ်သော 'မာန' ကို အခြေသတိနှင့် ချိုးနှိမ်ကာ ငါ့မှာ ငါ့ထက် မြတ်သူ၊ ငါ့ထက်တတ်သူ၊ ငါ့ထက် တော်သူ ဟူ၍ ရှိသည်။ ငါ့မှာ 'ဆရာ' ရှိသည်။ ငါ့မှာ ထာဝစဉ် အသေး အမြတ်ပြုရမည့် 'ဆရာ' ရှိသည် ဟူ၍ အမြဲတစေ သတိ ရနေစေရန် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး အား ပူဇော်ခြင်း အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ပန်းရေ ချမ်း ဆွမ်း ဆီးမီး စသည်တို့ကို သူ့ အချိန်နှင့်သူမပြတ် အောင်တင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် နားလည်ခဲ့ယူ ထားသည်။ ဤကား တစ်ကိစ္စ။

အိမ်၌ ကျွန်တော် ဇာရေးသည့် အခန်းသည်အမြဲ တစေ စာအုပ်တွေ စာကတ်တွေ ဖိုင်တွဲတွေနှင့် ရှုပ်ပူ နေတတ်သည်။ အိမ်က လူများက အမြင် မတော်၍ သို့မဟုတ် ခြေနင်းကွက်ပင် မရနိုင်လောက်အောင် ဖြန့်ကျဲနေ၍ သေသေသပ်သပ် ရှိအောင် လှည်းကျင်း သုတ်သင် ပေးကြသောအခါ ကျွန်တော် မှာ စာအုပ် စာမျက်နှာ(၂၇)၁

ရတနသုတ် (၃)
သုခ

“ဂေါတမ သာသနာ့မိ၊ ဂေါတမမည်သာ၊ စော မြတ်စွာ၏ သာသနာတော်တွင်း၌။ ယေခီကာသဝါ၊ အကြင်ပါပက၊ အာသဝရေကြီး၊ တွေ့တူစီးကို၊ နေမီး နှုန်းအပ်၊ ဘုန်းအရဟတ်၏၊ ဆုံးသတ်ဂုဏ်စွမ်း၊ အကုန် ခန်းတော်မူကြသော၊ ရဟန္တာ အရှင်မြတ် တို့သည်။ ဒဋ္ဌေန၊ ကျောက်ဖြင့်ပြီးသော ဘောင်ကြီး အသွင်၊ အလွန်လျှင်မြန်၍ ခိုင်ခံ့ လှစွာသော။ မနုဿ၊ သမာဓိ မဂ္ဂင်ယှဉ်တော်မူသောစိတ်ဖြင့်။ သုပယုတ္တာ၊ ကောင်း ကောင်းမွန်မွန်၊ လွန်စွာမြဲမြံ၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်တော် မူကြကုန်သည်ဖြစ်၍။ နိက္ကာမိနော၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိအမှူးရှိ သော၊ ဝီရိယအဟုန်ဖြင့်၊ ဥဿု သောကိလေသာနှောင် အိမ်မှ၊ တရှန်တည်းထွက်မြောက်တော်မူကြလေကုန်ပြီ။ တေခီကာသဝါ၊ ထိုရဟန္တာ အရှင်မြတ် တို့သည်။ ပတ္တိ-ပတ္တာ၊ ရတုလတ်သော၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကြီး၊ နဂို ထီးကို၊ ခိုမှီးတမန်၊ ဝင်စားသောအားဖြင့်ရတော်မူကြ ပြန်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ အမတံ၊ သေခြင်း ကင်းသဖြင့်၊ အချင်းခပ်သိမ်း၊ ငြိမ်းချမ်းသာယာလှသော နိဗ္ဗာန်ကို၊ ဝိဂယ၊ မပြတ်မလပ်၊ အထပ်ထပ်လျှင်၊ အရဟတ္တဖိုလ် ဇောတို့ဖြင့် အာရုံပြုကုန်၍။ မုဓါ၊ သွားခရီးကို၊ အား ကြီးမှောင့်ယောင့်၊ တားဆီး နှောင့်တတ်သော၊ တစ် ထောင့်ငါးရာ ကိုလေသာရန်သူ၊ ဟန်မမူသော အား ဖြင့်၊ လဒ္ဓါ၊ အပြီးအပိုင် လက်ကိုင်ရေတပ်မူကုန်သည် ဖြစ်၍။ နိဗ္ဗုတံ၊ မီးဆဲ တစ်ရပ်၊ ကြွင်းမဲ့ သတ်သော၊ အရဟတ္တဖိုလ်ချမ်းသာကို။ ဘုဉ္ဇမာနာ၊ ကြည်သာရှင် လန်း၊ ချမ်းချမ်းမြမြခံစားတော်မူကြကုန်၏။ ဣဒမ္ဗိသံ ယေ-အယံဝေသံယော၊ ဤပါပက၊ အာသဝရေကြီး၊ တွေ့တူစီးကို၊ နေမီးနှုန်းအပ်၊ ဘုန်းအရဟတ်၊ ဆုံးသတ် ဂုဏ်စွမ်း၊ အကုန်ခန်းတော်မူကြသော၊ ရဟန္တာသံသာ တော်သည်သာလျှင်။ ပဏီတံ၊ ဝိသိဋ္ဌတရ၊ အတိဏ္ဍ မောဠိ၊ သောဘဏီဖြစ်၍၊ လောကီဥစ္စာရတနာတို့ထက် သာလွန်မြင့်မြတ်သော။ ရတနံ၊ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် သံသရာ ကောင်းကျိုး၊ တိုးတက်တိုးအောင်၊ ဖြတ်နိုးဖွယ်ရာ၊ ကျား ကွယ်ရာသော မင်္ဂလာကြီးအစစ်၊ လောကုတ္တ ရားရတနာ တော်ကြီးဖြစ်ပေ၏။ ဒေတေန သဓဇေန၊ ဤသို့ဖောက် မပြန်အမှန်ကိုသာ၊ ဆိုရသော သစ္စာကြောင့်။ ပါဏီနံ၊ သတ္တဝါတို့အား၊ သုငတိ ဘေးရန်ဟူ၍၊ မြူးမငွေ့ဘဲ၊ ပြုကတေ့၊ ကျန်းကျန်း မာမာ၊ ချမ်းချမ်း သာသာ၊

လောကီ လောကုတ္တရာ၊ မင်္ဂလာ အစီးအပွားသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။”

“ကဲ... ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အနက် မြန်မာ ပြန်မှာ တို့တစ်တွေအတွက် အားလုံးလိုလို နားလည်နိုင်ပါ တယ်နော်။ ခက်ဆစ်ထုတ်စရာများ ပျံ့သေးသလား။”

“မရှိပါဘူးဘာ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြောလာခဲ့သမျှ ထဲမှာအတော်များများအကျုံးဝင်နေပေမယ့် အင်ပွာယ် ပေါက်သလောက် ရှိပါတယ်။ ‘သမ္မာဒိဋ္ဌိအမှူးရှိသော ဝီရိယအဟုန်ဖြင့်’ ဆိုတာက မဂ္ဂင်ဂပ၊ ကျင့်စဉ်ကို ဝီရိယမဆုတ်မနစ် အားသစ်ကြီးပမ်းတတ် မူကြတာကို ဖော်ပြတာ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဝီရိယရှိပါးအတိုင်းဖြင့် အလော သာ မှုတွက်ခြောက်ဖောက်မူကြတာကို ဆိုလိုတာပါ။ အဲသလို ကင်းလွတ်တော်မူပြီးတဲ့အခါ၊ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက် ရောက်တော် မူကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ် ကြီးနဂိုထီးကို ခိုမှီးတစ်ဖန်၊ ဝင်စားသောအားဖြင့် လို ဆရာတော်ကြီးက သုံးနှုန်းထားတာဖြစ်ပါတယ်။”

“ကြော်...ဟုတ်ပြီ ဘာ၊ အရဟတ္တဖိုလ် ဆိုက်တာ နဲ့ မီးဆယ့်တစ်ရပ် ငြိမ်းတယ်လို့ ဆက်စပ်ထားတယ် လေ၊ မီးဆယ့်တစ်ရပ်ဆိုတာ ‘လောဘမီး၊ ဒေါသမီး၊ မောဟမီး၊ ဇာတိမီး၊ ဇရာမီး၊ မရဏမီး၊ သောကမီး၊ ပရိဒေဝမီး၊ ဒုက္ခမီး၊ ဒေါမနဿမီး၊ ဥပါယာသမီး’ ဆိုတဲ့ မီး(၁၁)ပါးမဟုတ်လား ဘာ။”

“ဟုတ်ပါများ၊ ဒါ့ကြောင့် ဆရာကြီးဦးပြုံးချိုက ‘မီးဆယ့်တစ်ရပ်ရဲ့ ချုပ်ရာ X နိဗ္ဗာန် ရောက်နိုင်ရာ X မဂ်ဖိုလ်ကြီးစားရအောင်စွာ’ လို့ တောတူမှာ သီချင်း ခပ်ခပ်သင်ပေါ့၊ သပြေကန် ဆရာတော်တုရားရဲ့ မြန်မာ ဝကားပြေကတော့ အကျဉ်းချုံးဦး ဒီလိုဆိုထားတယ်၊ ဖတ်ကြည့်စမ်း။”

“မြဲမြဲတည်းတည်း သမာဓိဖြင့် လွန်စွာ အား ထုတ်ကြကုန်၍ ဂေါတမမြတ်စွာ သာသနာတော်၌ ယေခီကာသဝါတို့ လွတ်ထွက်ကြသော ရဟန္တာအရှင်မြတ် တို့သည် နိဗ္ဗာန်တော်သို့ အာရုံယူလျက် လက်ရောက်ကြ ပြီးသော် ပစ္စည်းဥစ္စာ အနည်းငယ်မျှ မကုန်ကျ ရပ် အလွယ်ကူချိန်၌ ဖလသမာဓိတော်အဖြစ် ဓာတ်အရသာ ခံစားကြလျက် အရဟတ္တဖိုလ် ဝင်ားတော် မူကြ၏။ ရဟန္တာသံသာတော်၌ ဤရတနာ၏ အဖြစ် နှစ်ထက် ဖွယ် ဂုဏ်ရည်လည်း ထူးခြတ်လှပါပေ၏။ ဤသစ္စာ

၅၅. နို့စ ခုတနာမွန် မဂ္ဂဇင်း

စကား ကြောင့် သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာ ပါစေ သတည်း။”

“အေး.... ဆရာတော်ကြီး ၂ပါးရဲ့ အနက်ပေးတဲ့ စာသားများကို ၂မျိုးစလုံး ဖတ်ထားရင် မကျဉ်း မကျယ် ပို၍ သိလာနိုင်တာပေါ့ကွယ်။ ‘မြမြ’တံညိတ် သော သမာဓိဆိုတာ မဂ်ဖိုလ်ရဖို့ ကြိုးစားတဲ့ သမာဓိ ကို ခေါ်ပါသတဲ့။ အဲသလို ကြိုးစား ရာမှာလည်း သာမန်လို့ လန့် ကြိုးစားရတာဟေ့ဟေ့။ အလွန်ကြိုး စားရတယ်”

“ပစ္စည်းဥစ္စာ အနည်းငယ်မျှ မကုန်ကျရပဲ အရ ဟတ္ထဖိုလ်ကို ခံစားနိုင်တယ်ဆိုတာ နည်းနည်းရှင်းပေး ပါလား ဘာ”

“အဲဒါကို သပြေကန်ဆရာတော်က ရေးထားပါ တယ်။ ‘လောကစည်းစိမ်မှန်သမျှကို ခံစားနိုင်ဖို့အတွက် ပစ္စည်းဥစ္စာငွေအရင်းအနှီးတို့နှင့် ရင်းနှီးအလဲအလှယ် ပြုမူရတယ်။ ရုပ်ပစ္စည်းကို ရုပ်ပစ္စည်းနဲ့ အလဲအလှယ် လုပ်ရတယ်မဟုတ်လား။ အေး....လောကုတ္တရာ ဖလ သမာပတ်ကျတော့ နာမ်နဲ့သာ ရင်းနှီးရတဲ့အတွက် ပစ္စည်းဥစ္စာအရင်းအနှီး မကုန်မကျရတဲ့ အကုန်အကျခံ လို့လည်း မရနိုင်တဲ့အတွက် ရုပ်ဝတ္ထုအတိုင်းအတာနဲ့ တစ်စုံတရာမပေးရ။ ပေးလို့လည်းမရ။ နာမ်ကိုစွဲသာ ဖြစ်တယ်။’

ရုပ်ဝတ္ထုတန်ဖိုး အကုန်အကျတွေ ခံကာ လွန်စွာ ကြောင့်ကြစိုက်မှ ရနိုင်တဲ့ လောက စည်းစိမ်များဟာ တကယ်အေးမြ ငြိမ်းချမ်းသော သုခ မရှိနိုင်ပါဘူးတဲ့။ လောကုတ္တရာ ဖလသမာပတ် ကျတော့ နေရာဌာန၊ အချိန်ကာလမရွေး ဘာမှကြောင့်ကြ စိုက်ရမှု မပါ။ (ငွေအရင်းအနှီးမပါဘဲ) သက်သာလွယ်ကူစွာ ခံစား ရသော တကယ့်အေးငြိမ်းချမ်းမြ သုခအစစ်ကြီး ဖြစ် တယ်တဲ့။

မြမြ သောသမာဓိကိုအရင်းအနှီးပြု၍လောကုတ္တရာ ချမ်းသာအစစ်ကြီးကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်ရရှိခံစားတော် မူနိုင်ကြသော ရဟန္တာ သံဃာတော်များသည်သာလျှင် ရတနာအစစ် ဖြစ်တော်မူကြပါ၏။ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကားကြောင့် သတ္တဝါများ ချမ်းသာ ပါစေ သတည်း’ပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့....ဘာ၊ ကျွန်တော်နောက်တစ်ပုဒ်ဆက် ဖတ်ပြပါဦးမယ်။”

ပထဝီသီတော၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်တော်မီ၊ ဖွဲ့ရိုး ဆောင်၍၊ ရှစ်တောင်ထဲလို့က်၊ မြေဝင်စိုက်အပ်သော။ ကုန္ဒခီလော၊ မြမြ ကြံ့ခိုင်၊ တံခါးတိုင်သည်။ စတုတ္ထ ဝါတေဟိ၊ လေးမျက်နှာက၊ ပက်ပါစူးစူး၊ ဟူးဟူးခုန် စိုင်း၊ အုံခါဝိုင်းသော၊ မှန်မိုင်းမပြေ၊ မှန်တိုင်းလေတို့ ကြောင့်။ အ-သမ္မကမ္မိယော၊ အနည်းငယ်မျှ၊ ဘယ် ညာတိမ်းပါး၊ ယိမ်းယိုင်၍ မသွားနိုင်သည်။ သိယာ ယထာ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။ ယောသပ္ပုရိသော၊ အကြင် အရိယမဂ်လမ်း၊ ထက်စခန်းကို၊ တက်လှမ်းခါမို့၊ လှာ ဝသံနှင့်၊ ပါရမီပြည့်ကြောင်း၊ ယုမြော်ညောင်းသော သူတော်ကောင်း သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အရိယ သစ္စာနိ၊ ဒုက္ခသမုဒယ၊ နိရောဓ စသော၊ အရိယသစ္စာ တို့ကို။ အဝေစ္စ၊ ပထမ ဖက်၊ ဉာဏ်ဖြင့်သက်၍၊ ပဿတိ၊ မြင်၏။ တံသပ္ပုရိသံ၊ ထိုသူတော်ကောင်းသောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ တထူပမ်း၊ ထိုလောဘော အ-လာဘော၊ ယသော အ-ယသော၊ သို့စသောအားဖြင့်၊ လောကဓံ ရှစ်ထွေ၊ မှန်တိုင်းလေ တို့ကြောင့်၊ အခြေတိမ်းပါး၊ ယိမ်းယိုင်၍မသွားနိုင်သော၊ တံခါးတိုင်ကြီးနှင့် တူ၏ ဟူ၍။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ ဝဒါမိ၊ ဟောတော်မူ၏။ ဣဒမ္ပိသံဃေ-အယံဝေသံဃော၊ ဤ သူတော်ကောင်း သောတာပန် သံဃာတော် သည်သာလျှင်။ ပဏိတံ၊ ဝိသိဒ္ဓတရ၊ အတိကုဋ္ဌမောဋ္ဌိ၊ သောဘဏိဖြစ်၍၊ လောကီ ဥစ္စာရတနာတို့ထက်၊ သာလွန်မြင့်မြတ်သော၊ ရတနံ၊ မဂ်လာကြီးအစစ်၊ လောကုတ္တရာ ရတနာတော်ကြီးဖြစ် ပေ၏။ ဧတေနသစ္စေန၊ ဤသို့မဖောက်မပြန် အမှန်ကို သာဆိုရသော သစ္စာကြောင့်။ ပါဏိနံ၊ သတ္တဝါတို့အား သုဝတ္ထိ၊ လောကီ လောကုတ္တရာ မွန်မြတ်စွာသော၊ မဂ်လာအစီးအပွားသည်။ ဟောတုဖြစ်ပ စေသတည်း။

“ကဲ....စကားပြေ အားဖြင့်တော့ သိသာလောက် ပါတယ်ကွယ်။

“မြေကြီးထဲမှာ နက်စွာစိုက်ထားတဲ့ တံခါးတိုင်ကြီး ဟာ အရပ်လေးမျက်နှာက လေပြင်းမုန်တိုင်းတွေထွက် ခတ်လှုပ်ရှားပေမယ့်လည်း မယိမ်းမယိုင်၊ ကြံ့ကြံ့ခိုင် သကဲ့သို့ သောတာပတ္တိမဂ်ရပြီးသောသံဃာတော်များ လည်း လာဘော-အုလာဘော အစရှိတဲ့ လောကဓံ တရား လေပြင်းမုန်တိုင်း ရှစ်ပါးကို ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်၊ မတုန်မလှုပ်၊ ခံနိုင်ရည် ရှိကြပါသတဲ့။ အဲဒီ ဂုဏ်ဟာ သောတာပန်အရိယာဖြစ်လျှင် ခံနိုင်စွမ်းရည်ရှိလာပါ

တယ်။ ပုထုဇဉ်ဆိုရင် ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်မှ ခံနိုင်ရည်မရှိကြ ပါဘူးတဲ့။ တို့တစ်တွေလို 'လူထဲကသူတွေ' မပြောနဲ့၊ သတိပညာရှိပါတယ် ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတောင် လက် တွေ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်လာရင် ဖောက်ပြန်တုန်လှုပ်ကြစမြဲ မဟုတ်လား။"

"ဟုတ်တယ်နော် ဘာ။ အချို့ဆိုရင် ဆင်းရဲတာ သာ ခံနိုင်တယ်၊ ချမ်းသာတဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြဘူး။ တချို့ကျတော့လည်း နှိမ့်ချတဲ့ဒဏ်ကို အောင့် အည်း သည်းခံနိုင်ပေမယ့်မြောက်ပင်ချီးကျူးခံရတဲ့ဘဝ ကျတော့ အောက်ခြေလွတ်ကုန်ကြတာပဲ။"

"အများအားဖြင့်တော့ တဲ့တတွေအပါအဝင် ပုထု ဇဉ်မှန်သမျှဟာ လောကဓရဲ့ အဆိုးဒဏ်လည်း မခံ နိုင်ကြပါဘူး။ အကောင်းဒဏ်လည်း မခံနိုင်ကြပါ ဘူး။ ဒါကြောင့် သောတာပန်အရိယာဖြစ်မှလောကဓ ကိုခံနိုင်ပါတယ် လို့ ဗုဒ္ဓက အတိအကျဟောတော်မူ ထားတာပေါ့။ မင်္ဂလသုတ်မှာလည်း ဟောတော် မူ ထားတယ်လေ။ 'ဗုဒ္ဓဿ လောကဓမ္မေဟိ စိတ္တ ယဿ နကမ္ပတိ' တဲ့ လောကဓ (ဂ) ပါးကိုမတုန်မလှုပ် မဖောက်မပြန်၊ ကြံကြံ ခံနိုင်သောစိတ်သည် အ-သော ကံ၊ သောကကင်း၏၊ ပိရဇံ၊ ရာဂကင်း၏၊ ခေမံ၊ ဘေးကင်း၏ တဲ့။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘာ"

"ဒီနေရာမှာ သပြေကန်ဆရာတော်ရဲ့အဆိုအမိန့်ကို အကျဉ်းချုပ်ပြီး ဖောက်သည်ချရဦးမယ်။ သောတာ ပန်အရိယာများဟာ ဆိုခဲ့တဲ့ လောကဓ (ဂ) ပါးကို သာ ခံနိုင်စွမ်းရည်ရှိရုံမက ဘုရား၏ဂုဏ်တော်ကို ယုံ ကြည်ခြင်း၊ တရား၏ဂုဏ်တော်ကိုယုံကြည်ခြင်း၊ သံဃာ ၏ ဂုဏ်တော်ကိုယုံကြည်ခြင်းနှင့် ဂရုဓမ္မ ၅ ပါးသီလ လုံခြုံခြင်းမှာလည်း ဘယ်သောအခါမှ ဖောက်ပြန် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိကြပါဘူး တဲ့။ ဆောင်ပုဒ် က လေး တောင် ပေးထားလိုက်သေးတယ်။"

ဗုဒ္ဓ ဓမ္မသံသံကိုယုံ
မတုန်လှုပ်ဘိ၊ အရိယကန္တ
သီလငါးဖြာ၊ စုံညီညာ
သောတာပတ္တိယင်" တဲ့။

အဲဒါနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ဓမ္မပဒထဲက ဝတ္ထုသာဓကပြ ထားတာတွေ ရှိသေးတယ်။"

"အဲဒါလေးတွေ ပြောပြပါလားဘာ"

"မြတ်စွာဘုရား လက် ထက် တော် မှာ သုပ္ပဗုဒ္ဓ အမည်ရှိတဲ့ ရောဂါသည်လူဆင်းရဲတစ်ဦးဟာ မြတ်စွာ ဘုရားရဲ့ တရားတော်အတိုင်း ကျင့်ကြံလို့ 'သောဟာ ပန်' အရိယာ ဖြစ်လာပါသည်။ အဲဒီအခါမှာ ရတနာ သုံးပါး၏ဂုဏ်ကို ယုံကြည်ဝမ်းမြောက်လွန်းလို့ မြတ် စွာဘုရားကို လျှောက်ရအောင် ကျောင်းတော်သို့ လာ ခဲ့ပါသည်။"

"ကျွန်တော် ဖြတ်ပြီး မေး ပါ ရ စေ ဘာရယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သော တာပန် ဖြစ်ပြီလို့ သိရှိဆုံးဖြတ်နိုင်ပါသလား။"

"ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်။ အထက်ပြောခဲ့တဲ့အင်္ဂါ(၄) ပါးနှင့် ညီညွတ်ပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သစ္စာ(၄)ပါး ကို သိလာတယ်။ ဝိစိကိစ္စာတွေ ကင်းသွားတယ်။ အဲဒီ မှာ ကိုယ်တိုင်လက်ခံဖို့ရဲရင့်လာတယ်။ အဲသလို အခါ မျိုးမှာ မှန်ကိုကြည့်လျှင် ကိုယ့်ပုံကိုယ်ပြန်မြင်ရသကဲ့သို့ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်လာတဲ့အတွက် 'ဓမ္မအာဒါသ' တရား မှန်တော်ကြီး လို့ ခေါ်နိုင်ပါသေးသတဲ့။"

"အင်း.....ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်အသိ ဆုံးပေါ့။ သုပ္ပဗုဒ္ဓအကြောင်းဆက်ပါအံ့ ဘာ"

"အဲသလို ဘုရားကျောင်းတော်ကိုလာတဲ့ လမ်းမှာ တစ်နေရာရောက်တော့ သိကြားမင်းက ကောင်းကင်မှ ကိုယ်ထင်ပြုပြီးပြောသတဲ့။ အချင်းသုပ္ပဗုဒ္ဓ သင့်မှာ လူ ကလည်း မကျန်း မာ ဘူး။ ဆင်းရဲတာလဲ လွန်လို့ ။ ဒီတော့ သင့်ရောဂါလည်းပျောက်စေမယ်။ ချမ်းသာ စွာ စားသောက်နေထိုင်ဖို့လည်း ရတနာတွေတောင် လုံပုံပေးမယ်။ 'ရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကို ယုံကြည်ပါ ဘူး၊ ယနေ့ကစပြီး ပစ် ပယ် လိုက် ပါတော့မယ် လို့ တစ်ခွန်းတည်းသာပြောပါ' တဲ့။"

"ဒီတော့ သုပ္ပဗုဒ္ဓက 'သင်ဘယ်သူလဲ' လို့ ပြန်မေး တယ်။"

'ငါကသိကြားမင်း' လို့ ပြန်ဖြေတော့ 'ဟဲ့ သိကြားမိုက်၊ သင်ကငါ့ကိုလူဆင်းရဲ ဝိ မှတ် သလား။ ငါ့မှာသူတော်ကောင်းစွစွာ (၇)ဖြာတည်း ဟူသော ရတနာမျိုးစုံရှိတယ်။ ငါကလူချမ်းသာ ဖြစ် တယ်။ သင်နဲ့စကားပြောစရာပင် မရှိဘူး' လို့ နှင်လွှတ် လိုက်တယ်။ အဲဒီ အကြောင်း ကို မြတ်စွာဘုရားကို သိကြားမင်းက သွားလျှောက် နှင့် တဲ့ အခါ မြတ်စွာ ဘုရားက

၂၄ ရတနာမွန် မဂ္ဂဇင်း

‘သိကြားမင်း။ သောတာပန်ဖြစ်တဲ့ သုပ္ပဗုဒ္ဓကို သင် ကဲ့သို့ သိကြားမင်းတစ်ယောက်တည်း မပြောနှင့်၊ သိ ကြား အရာအထောင်သွား၍ ဖျက်ဆီးတော့ မရနိုင် ပါဘူး’လို့ မိန့်တော်မူလိုက်သတဲ့’

“သောတာပန် ခရီးမှာ ဖြစ်လာရင် တစ်ယောက်ပြတ် သားသားထယ် ထင်တယ် နော်ဘာ။ သိကြားမင်းကို တောင်မှ ‘ဟဲ့ သိကြားခိုက်’လို့ ခေါ်ဝံ့လာတာပဲ”

“အေး ပေါ့ကွာ၊ ရုတ်နာ သုံးပါးကို ထိပါးပုတ် ခတ်လာလို့ ရှိရင် အဘိုဖ်အခံပြုဖို့ သတ္တိရှိလာတယ်။ ရဲရင့်လာတယ်။ အမှန်တရားကို တယ် ခုန့်ဖြစ်ဖြစ် ပြော ဝံ့ လာတယ်။ ကိုယ့်အယူအဆကို လက်မသွတ်ဘဲ ဝံ့ ပါဘူးတဲ့။ မွေစက္ကသုတ်မှာ ပထမဦးဆုံး သောတာပန် ဖြစ်တဲ့ ကောဏ္ဍည ‘ဘိက္ခု’ရဲ့ ခိတ် ထား ကို အောင် အရားပြုထားပါတယ်”

(၁) မိစ္ဆာမု-ဘုရားဟောပြောသော သစ္စာ ၄ ပါးကို မိမိ၏ ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် ကိုယ်တိုင်မြင်ရခြင်း။

(၂) ပတ္တမဗ္ဗ-ထိုတရားသဘောကို လက်ဆုပ်လက် ကိုင်ရလာခြင်း။

(၃) ဝိဒိတဗ္ဗ-တရားသဘောကို ‘အဲဒါ အမှန် ဆုံး’လို့ သိလိုက်ခြင်း။

(၄) ပရိယောဂါဠဗ္ဗ-မိမိဉာဏ်ဖြင့် အနည်းနည်း ဝေဖန်၍ လက်ခံလိုက်ခြင်း။

(၅) တိဏ္ဍဝိစိန္တဗ္ဗ-မိမိ လက်ခံပြီးသားကို ယုံမှား သယံဇာတ ထွတ်ထွတ်ခြင်း။

(၆) ဝိဂဟပဿနာ-ဆိုလက်ခံပြီးသော တရား အပေါ်မှာ သို့သော်သို့သော တွေးတောမှုများ ကင်း ပြီးခြင်း။

(၇) ဝေသာရဠပတ္တ- မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပကတိ ယုံကြည် ရဲရင့်သွားခြင်း။

(၈) အပရပစ္စယ-သူတစ်ပါး၏သိမ်းသွင်းဆွဲဆောင် မှုကို လက်ခံခြင်း။

“အဲဒီ ခရီးမှာပါသတဲ့ ဒီတော့ သိကြားမင်း ဖျက် လို့ တယ်ရပါမလဲကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့လို ပုထုဇဉ်တွေနဲ့တော့ အကွားကြီး ကွာသွားပြီတယ် ဘာဘရေ”

“မနှိုင်းဘောင်း နှိုင်းဘောင်းကွာ။ တို့ကော့မှာ သစ္စာ ၄ ပါးကို ကိုယ်တိုင်သိဖို့ မြင်ဖို့မပြောနဲ့ အရေး ရယ် အကြောင်းရယ်လို့ ဆိုရင် ငါးပါးသံလမှ လုံကြရဲ့

လား။ စမ်းသပ်လာရင်ကော ကြုံကြုံ ခံနိုင်ကြပါမ လား။ တကယ် ငတ်ပြတ်နေတဲ့အခါမျိုးရယ်။ အသက် အန္တရာယ်နဲ့ တကယ်ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခါမျိုး ရယ်။ အဲဒီအခါမှာ ငါးပါးသံလထဲက ‘ပါဏာတိပါတက’ ရယ်။ ‘အဒိဋ္ဌာဒါနက’ ရယ်။ ‘မုသာဝါဒက’ ရယ်။ အဲဒီ ကံ ၃ ပါးကို လုံအောင် ထိန်းနိုင်ကြပါမလား။”

“အဲဒါလည်း သစ္စာ ၄ ပါးကို ပိုင်ပိုင်မသိလို့ နေ မှာပေါ့ဘာရဲ့”

“အေး ဟုတ်တယ်ဟုတ်တယ်။ မင်း ပြော တာ ဟုတ်တယ်”

“ရဲ့တော့ရှိတယ်။ ရှားတယ်ဆိုတာ မျိုးပေါ့နော်”

“ရှားလွန်းလို့ သာ ရတနာပည်တာပေါ့ မောင်ရာ ကျောက်စရစ်ကြားက ပတ္တမြား ပြည်တန်တွေဖို့ ရာ ခဲယဉ်းတယ်မဟုတ် လား။ နောက်ငတ္ထုတစ်ခုက မာရ်နတ်က ဘုရား ယောင်ဆောင်ပြီး သောတာပန် တစ်ဦးကို စမ်းသပ်ခြင်းပေါ့”

“အဲဒါလည်း ပြောပါဦးဘာ”

“တိတ္ထိဆရာကြီး တွေရဲ့ တပည့် ‘သူရမုဋ်’ ဆိုတဲ့ ဒါယကာတစ်ဦးဟာ သူ့ဆရာတွေရဲ့ အယူအဆတွေမှ ကင်းလွတ်ပြီး သောတာပန်နီးနီး ဖြစ် လာ တဲ့ အခါ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ကြွလာချီးမြှောက် တ ရားဟောပြောတော်မူပါတယ်။ အဲသလိုနဲ့ သူရမုဋ် သော တာပန်ဖြစ်ပြီးလို့ မြတ်စွာဘုရားက ပြန်ကြွတော်မူတဲ့ အခါ မာရ်နတ်က ဘုရားပုံငတ္ထာန် ဖန်ဆင်းပြီး သူရမုဋ်ထံ ရောက်လာတယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့ကတော့လဲဟင်”

“သောတာပန်ရဲ့ အနုယသစ္စာကို ဖျက်ဆီးရအောင် လာတာပေါ့။ သူက ဘုရား ယောင်ဆောင်ပြီး ပြော တယ်လေ။ ‘အချင်း သူရမုဋ် တဲ့။ အခု န ငါဘုရား ဟောခဲ့တဲ့ အနိစ္စဒုက္ခ၊ အနတ္တ ဆိုတဲ့တရားများအနက် က နိစ္စ၊ သုခ၊ အတ္တဆိုတဲ့ ခန္ဓာမျိုးလည်းရှိသေးတယ်။ အဲဒီတရားကြွင်း ကျန် နေ လို့ နောက်ထပ် ငါဘုရား ဟောတဲ့အောင် ပြန်ကြွလာခဲ့တယ် လို့ ပြောသတဲ့။ အဲဒီ စကားကို ကြားလို့ကတယ်ဆိုရင်ပဲ။”

“အသင်ဟာ ဗုဒ္ဓမဟုတ်ဘူး။ သဗ္ဗညုတမြတ်ဘုရား တို့ မည် သည် တရားဟောတော်မူရာမှာ ချွတ်ယွင်း ကြွင်းကျန်တယ်လို့ တယ်တော့မှမရှိဘူး။ သစ္စာ ၄ ပါး မှာနှုတ်ပယ်စရာလည်း မရှိဘူး။ ဖြည့်စွက်စရာလဲ မရှိ

ဘူး။ သင်ဟာ မာရ်နတ်ပဲဖြစ်ရမယ်။ အခု ချက်ချင်း ငါ့ရှေ့မှောက်က ထွက်သွားပါ” လို့ ခြိမ်းခြောက် နှင်လွှတ်လိုက်ပါသတဲ့”

“မာရ်နတ်က ဘုရားသဏ္ဍာန် ဖန်ဆင်းတော့ တူ နိုင်ပါ့မလား ဘာဘရယ်”

“ရူပ အစိအစွယ်မဟုတ်လား။ မာရ်နတ်ကသူရဗုဒ္ဓ အထင်သေးလို့ နေမှာပေါ့ကွာ။ ခါ့ကြောင့် ဆင်တူရိုး များဖန်ဆင်းပြုရင် ရနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သလားမှ မသိတာ။ သောတာပန် အစစ် ဖြစ်လာရင် အခုလို သိကြားနဲ့ မာရ်နတ် တို့က တစ်ခေါက်တစ်ခါ လာ ပြီး စမ်းသပ်တာမပြောနဲ့ လက်ပွန်းတတီး အတူနေကြတဲ့ လင်နဲ့ မယား တောင် နေတူဝ ဖျက်ဆီးလို့ မရတဲ့ အကြောင်း ‘ဘာရဒ္ဒါဇ’ ဗြာဟ္မဏပုဏ္ဏားကြီး ဝတ္ထု က ရှိသေးတယ်”

“ဟာ ဒါလည်းလုပ်ပါအုံး ဘာဘရဲ့”

အဲဒီဝတ္ထုကို ပြောရရင် အနောက်မဇ္ဈိမတိုင်းမှာ ရှေးရှေးပဝေသဏီကဘည်းက ခိုင်မာလာတဲ့ လူနေမှု စနစ်က စပြောရ လိမ့် မယ်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ ဘုရင်များဟာ တိုင်းသူပြည်သားအပေါ်မှာ အသက် ဦးဆံပိုင်ခဲ့သလို ခင်ပွန်းသည် လင်ယောက်ျား များ က မိမိရဲ့ ဇနီး မယား အပေါ်မှာ အသက်ဦးဆံပိုင်သ လောက် စိုးမိုးချုပ်ချယ်ခွင့်ရှိတယ်။ လင်းဩဇာ မှန် သမျှ ရိုကျိုးလိုက်နာကြရတယ်။ ခြေ ရင်း အ လုပ် အကျွေးအနန်း အစစခံများသဖွယ် ကျွန်များသဖွယ် လင်ကိုပြုစုရတယ်။ ဒါတောင် ဤနှစ် နေ့လို့မှ သား သမီးမရရင် ‘အမြို့မ’ရယ်လို့ သူ့ မိဘအိမ်သို့ နှင်လွှတ် နိုင် ခွင့် ရှိ တယ်။ မိန်းမသားများရဲ့ဘဝဟာ အဲသ လောက် အနှိမ်ခံ၊ အောက်တန်းကျခံရတယ်။ လင် ကို တော်လှန်ဝံ့ဘယ်လို့ မရှိကြဘူး။ မင်းလဲ ဖတ်ဖူးကြား ဖူးမှာပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာဘ”

“အေ-သာဝတ္ထိပြည်မှာမဟာဗြာဟ္မဏအမျိုးဖြစ်တဲ့ ဘာရဒ္ဒါဇ သေဋ္ဌေး ပုဏ္ဏားကြီး ရှိတယ်။ သူ့ ဇနီးက နေခွာနီ ပုဏ္ဏေးမပေါ့။ အဲဒီ ပုဏ္ဏေးမကြီးက မြတ်စွာ ဘုရားရှေ့ဘုရားဘော်ကို သက်ဝင်ယုံကြည်ပြီး ဣန္ဒြေ ကြံ ဆောက်တည်ခဲ့တာနဲ့ သောတာပန်အရိယာ ဖြစ်နေ ပါသတဲ့။ အဲဒါကို ပုဏ္ဏားကြီးမသိဘူး။ ပုဏ္ဏေးမကြီး ကလည်း ဗုဒ္ဓဝါဒီမဟုတ်တဲ့ သူ့ယောက်ျားကို အသိ

မပေးပါဘူးတဲ့။ အဲ သို့ပေမယ့် ပုဏ္ဏေးမကြီးကအမှတ် တမဲ့ နှာချေဆတ်လိုက်တိုင်း ‘ဟတ်မျိုး... ဗုဒ္ဓေါ’ လို့ အမြဲရွတ်ဆို မိပါသတဲ့။ အဲဒီလို ရွတ်ဆိုတိုင်း ပုဏ္ဏား ကြီးက ရိုက်မောင်းပုတ်ခမောင်း အမြဲလုပ်ပါတယ်။”

“ပုဏ္ဏားကြီးကလည်း ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကို မကြည်ညို လိုက်တာ လွန်ပါရောလား။ တာဖြစ်လို့ သည့်လောက် ရန်ညှိုးကြီးနေရတာလဲ ဘာဘရဲ့”

“အဲဒါလည်း ရှေးပဝေသဏီကဘည်းက အယူ အစွဲကြီးတစ်ခုပေါ့ကွယ်။ သူတို့ရဲ့ ဝါဒက ‘ကမ္ဘာအစ ကတည်းက မဟာဗြဟ္မာကြီးရဲ့ခံတွင်းကမွေးဖွားသက် ဆင်းလာတဲ့အတွက် လူသားထဲမှာ သူတို့သာ အမြတ် ဆုံး။ ပညာအနန္တလည်း သူတို့ တတ်ကျွမ်းထားတဲ့ ဝေဒ သုံးပုံသာလျှင် အကျင့်တရား အပြည့် ဆုံး။ ဒါ့ ကြောင့် သူတို့အမျိုးထက်အဆင့်နိမ့်တဲ့ ဧတ္ထိယသက် ဝင်တစ်ဦးက ‘လောက ၃ ပါးမှာ အမြတ်ဆုံး’ ရယ် လို့ ဘွဲ့ ခံနေတဲ့ မြတ်စွာဗုဒ္ဓကို အထင်သေး တယ်။ အကျင့်စရဏတရားနဲ့ ဒဿနမှာလည်း သူတို့ကို လုံးဝ မမီဘူး လို့ တစ်ထစ်ချမှတ်ထားတဲ့ တစ်ယူသန်သမား ကြီးတွေကို ကွယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကို ညှိုး သူ ရန်ဖက် လုပ်နေကြတာပေါ့”

“အော် အော်၊ တစ်လွဲမှာဆံပင် ကောင်း နေတဲ့ ပညာတတ်ကြီးတွေပေါ့လေ”

“ဆိုပါတော့ကွာ။ အဲသလို ချေဆတ်တိုင်း ဘုရား ကို တမိလို့ အချိတ်ခံရပေါင်းများစွာပေမယ့် ယေးရဲ့ ဝသီဘော် ကတော့ ပျက်သွားတယ်လို့ မရှိပါဘူးတဲ့။ တစ်နေ့မှာတော့ ပုဏ္ဏားကြီးရဲ့မိတ်ဆွေ ဗြာဟ္မဏငါးရာ ကို သူ့ အိမ်မှာ နို့ထမင်းကျွေးဖို့ အစီအစဉ် ကြီး တစ်ခုလုပ်ပါသတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ ပုဏ္ဏားကြီးက သူ့ ဇနီးကို သို့ကလို့ မှာထားတယ်”

‘ကဲပုဏ္ဏေးမ ငါ့မိတ်ဆွေတွေရဲ့ ထမင်းခွဲမှာတော့ ဗုဒ္ဓကိုယောင်လို့မှ မဟပါနဲ့။ သူတို့ရှေ့မှာ ငါ့အရှက် ကွဲရရင်တော့ မင်းကိုငါသတ်ရပါလိမ့်မယ်’လို့ တင်း တင်းကျပ်ကျပ် သ တီ ပေးပါ သတဲ့။ ပုဏ္ဏေးမက စကားနည်းရန်စဲဖြင့်အောင် ‘ကျွန်မ သတိထားနေပါ ယေ’လို့ ကတိပေးပါတယ်။ သို့ကလို့နဲ့ မဟာဗြာဟ္မဏ ပုဏ္ဏား မိတ်ဆွေတွေ စုံစုံညီညီ ရောက် လာ ကြလို့ ပုဏ္ဏေးမက ထမင်းပွဲပြင်ပေး တဲ့ အခါ မချေ ဆတ် အောင် သတိကြီးစွာထားနေတဲ့ကြားက နွားနို့ခွက်

၂၆ နှစ် ရတနာမွန် မဂ္ဂဇင်း

တစ်ခု မတော်တဆ မှောက်ကျလိုက် တယ် ဆို ရင် ပဲ၊ ပုဏ္ဏားမက-

“နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာ- သမ္ဗုဒ္ဓဿ” လို့ အစအဆုံး ရွတ်လိုက်မိသ တဲ့ ဗျား”

“အဲဒါ သိပ်သဘာဝကျတာပေါ့ဘာရယ်။ မချေ မဆတ်မိအောင် စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားရသေတော့၊ တစ်ခုခုရာရာ အမှတ်မထင် ထွက်ပေါက်ဖြစ်လာတာ နဲ့ တွန်းကန်ပွင့်ထွက် လာတော့တာပေါ့။ အဲဒီတော့ တယ်လိုဖြစ်ကုန်သလဲ”

“ပုဏ္ဏားဦးသည်တွေမှာ ပွက်လောရိုက်သွားတာ ပေါ့ကွယ်။ “ဗုဒ္ဓကိုတပည့်ခံတဲ့ မဟာဗြာဟ္မဏ ဇာတ် ပျက်ရဲ့ထင်းကို တို့စေးတော့ဘူးဟေ့” လို့ ကဲ့ရဲ့ ဆဲ ရေးပြီး အလျှို့လျှို့ ထပြန်သွားကြသတဲ့။ ဗာရဒ္ဒါဇ ပုဏ္ဏားကလည်း ဆတ်ဆတ်တုန်လောက်အောင် ဇနီး ကို ဒေါသဖြစ်လာပြီး သံလျက်နဲ့ထိုင်မယ် လုပ်ပါ ရောတဲ့။ အဲဒီအခါပုဏ္ဏားမက ‘မတုန်မလှုပ်၊မကြောက် မရွံ့ပဲနဲ့ပြန်ပြောလိုက်ပုံက-

“ပုဏ္ဏားကြီး သဘောကျသလို လုပ်ပါ။ ကျွန်မအ နေ့နဲ့ကဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို တမိတဲ့အသံကြောင့် စိုးရိမ် ပူပန်မှုလည်း မရှိပါဘူး။ နောင်တလည်း မရပါဘူး။ ကျွန်မသေဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲလို့ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်သတဲ့ကွယ်”

အဲဒီအခါမှာ ပုဏ္ဏားကြီးက သူ့ မယားမျက်နှာကို ကွက်ခနဲကြည့်လိုက်မိတယ်။ စိုးရိမ်သောက၊ ဗျာပါရ လုံးဝမရှိပဲ။ လောဘ၊ ဒေါသ၊မောဟကင်းပြီး ကုန္တေ ရရဖြစ်နေတဲ့ ပုဏ္ဏားမကို မြင်လိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့ သမာဓိရှိတဲ့လူက တည်ငြိမ်နေ သ လောက် သမာဓိမရှိတဲ့လူက ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်နေ မှာပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ မသတ်ဖြစ်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“အေး မယားကိုမသတ်ဝံ့၊မသတ်ရက်တဲ့ ‘ဘာရ ဒ္ဒါဇ’ ပုဏ္ဏားဟာ သူ့ မယားကို ဇာတ်ပျက်အောင်လုပ်၊ တရားဟောတဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကို ဝါဒချင်း ပြိုင်ရအောင် ဇေတဝန်ကျောင်းကို ထွက်သွားပါရော တဲ့။ တို့တို့ ပြောရရင်တော့ကွာ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကိုလည်း တွေ့ပြီးဧရာ သူ့ကိုယ်တိုင်သောတာပန်ဖြစ်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါသတဲ့ ကွယ်”

“အင်းအဲသလို ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“အဲဒါကြောင့် သောတာပန် အရိယာ များ ဟာ လောကဓံ ရှစ်ပါးနဲ့ တွေ့ကြုံတဲ့အခါ မတုန်မလှုပ် မဖောက်ပြန်ရုံသာမကပါဘူး ရတနာ သုံးပါးပုဏ်ကို မမှိတ်မသံ ယုံကြည်ခြင်းနှင့် ရရမ္မဿိလ (၅)ပါးကို ပါ မကျိုးမပေါက်၊ မပြောက်မကျား တည်ကြပါ သတဲ့။ အဲဒီတော့ လူပုဂ္ဂိုလ် သောတာပန်အရိယာ တို့ ထက် ရဟန်းသံဃာသောတာပန် အရိယာတို့မှာ ရတနာတို့၏ ရတနာကြီး ဖြစ်တော်မူကြကုန်၏”

“ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကားကြောင့် သတ္တဝါ များ ချမ်းသာကြပါစေသတည်း။”

သုခိ အတ္တာနံ ပရိဟရန္တု။
သုခ

စာမျက်နှာ(၁၉)မှအဆက်
များ ရေးသက်စ စာများ၊ ကိုးကားရန် စုအောင်း ထားသော ဖိုင်တွဲများက ကျွန်တော်ထားသည့်နေရာ တွင် မရှိကြတော့၍ ရုတ်တရက် ရှာ မတွေ့ လျှင် ကျွန်တော် ခံတ်တို့ပြီး အော်ရ ဟစ်ရတတ်သည်။
‘ဪ... တစ်ခန်းလုံးကြွက်သိုက် ဖြစ်နေလို့ ရှင်း ပေးထားတာ၊ အဲဒီအထဲက စက္ကူဆိုလို့ တစ်စုတ်မှ အပြင်ကို မထုတ်ဖူး၊ အဲဒီအထဲမှာဘဲ ရှိမှာဘဲ၊ တယ်မှ မရောက်ဖူး၊ အဲဒီအထဲမှာဘဲ တွေ့အောင်ရှာ’ ဟု အိမ်

က ဇနီးက ပြန်အော်တတ်သည်။ ပြီးလျှင် တစ်ဆက် တည်း ‘တကတဲမှပဲ။ သူ့မို့လို့ နေတတ်တယ်’ ဟု အပြစ်တင်သလို ဆိုတတ်သည်။
ကျွန်တော် အခန်း ရှုပ်သည်မှာလည်း မှန်သည်။ အမြင် မတော်၍ ဝင်ရှင်းပေးသည်ကို ကျေးဇူးတင် သော်လည်း ကျွန်တော် မှာ ထားသည့် နေရာမှ ရွေ့သွားသော် စာရွက် စာအုပ် စာတွဲများကို ပျာ မတွေ့သဖြင့် ခုကွဲရောက်သည်မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော် အခန်း ရှုပ်ပွနေသည်ကို ကျွန်တော်

ကြိုက်လှသည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် စာရေးရင်းက ရှုပ်ပွနေသော စာရွက်များ၊ စာအုပ်များကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပါရွှင်လာလျှင် ကျွန်တော် အပြင်ထွက်၍ မတ်တတ်ရပ်လျက် ဖြစ်စေ၊ ထိုင်လျက် ဖြစ်စေ ဘုရားစင်ကို လက်အုပ်ချီ၍ ကြည့်သည်။ ဘုရားစင်၌ ပန်းများ လန်းနေသည်ကို လည်းကောင်း၊ အမှိုက်သရိုက် ကင်းစင်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ သောက်ဘော် ရေခွက်ကလေးများ ကြည့်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ရွှေရောင် တဝင်းဝင်းနှင့် ဆင်းတုတော်များကို လည်းကောင်း မြင် ရ သော အခါ

ကျွန်တော် စိတ်များလည်း ကြည်လင်လာပါသည်။ ကျွန်တော် အခန်းနှင့် ဘုရားစင်ကို နှိုင်းယှဉ် မိလျှင် လောကီနှင့် လောကုတ္တရာ ခြားနားချက်ကို ဆင်ခြင် မိတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်-

နမောတေ ဗုဒ္ဓံ ဝိရတ္ထု၊ ဝိပုမုတ္တောသိ သဗ္ဗန္ဓိ။
သမ္မာပေဋိပန္နောသ္မိ၊ တဿမေသရဏံ ဘဝ။
ဟူသော ဂါထာလိုလည်း အလေးအနက် ရွတ်ဆို မိတတ်ပါသည်။ ။

ထင်လင်

ဥပုသ်-အမ်-ဘိ-အေ သတင်းလွှာ

မင်္ဂလာအခါတော်နေ့

၁၃၅၀-ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာ နှစ်ဆန်း တစ်ရက် (၁၆-၄-၈၈) ရက်နေ့ညနေ(၄)နာရီတွင် ဗဟန်းမြို့နယ် ရွှေဂုံတိုင် ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်မှ ဆံဃာတော် (၁၀)ပါးနှင့် စမ်းချောင်းမြို့နယ် ဒေါ်ဥက္ကဏ္ဍာရီ စာသင်တိုက်မှ သီလရှင် အပါး(၃၀)တို့အား အသင်းကြီးသို့ ပင့်ဖိတ်၍ နှစ်သစ်မင်္ဂလာ အခါတော်နေ့အဖြစ် ပရိတ်တရားတော်များကို ရွတ်ပွား ပူဇော်ကြပါသည်။

အသင်းကြီးက သံဃာတော်များအတွက် ဆွမ်းဆန် တစ်တင်းခွဲ တစ်အိတ်နှင့် ၅၀ပိဿာဝင် ဆားအိတ် တစ်အိတ်၊ သီလရှင်များအတွက် ဆန်တစ်တင်းခွဲ တစ်အိတ်နှင့်(၅၀)ပိဿာဝင် ဆားတစ်အိတ်စီကိုလှူဒါန်းသည့် အပြင် အသင်းဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးသန်းမောင် (မဇ္ဈိမက) (နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည် ဒုတိယဆင့်)က သံဃာတော်များအား မဇ္ဈိမက ပဋ္ဌာန်းတရားစာအုပ်တစ်အုပ်စီကိုလည်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပါသည်။

၎င်း မင်္ဂလာအခါတော်နေ့ အခမ်းအနားတွင် ၁၉၆၂ခုနှစ်မှစ၍ ယခုတိုင်နှစ်စဉ်ပျက် အမှုဆောင်လူကြီး ဟောင်း ပင်စင်ရအရေးပိုင် (ဦးလှတင်)ဇနီး ဒေါ်ခင်မလေးနှင့် ဗိုလ်မှူး ဒေါ်ခင်မေတင် အမှူးပြုသော သားဆမ်း၊ မြေး၊ မြစ်များ၊ အမှတ်(၁၆၈)စုပါပင်လမ်း၊ အလုံရန်ကုန်မြို့တို့က သံဃာတော် တစ်ပါးလျှင် ၀တ္ထုငွေ ကျပ်-၇၀ / (ကျပ်ခုနစ်)စီကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီး သံဃာတော်များ၊ သီလရှင်များနှင့် ကြွရောက်လာကြသော သွေ့ပရိသတ်များအား စပတ်ကလင်၊ ဘီလပ်ရည်ဖြင့် တိုက်ကျွေးလှူဒါန်းပြီး ရေစက်ချအမျှပေးဝေပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ် မင်္ဂလာတရားတော်နှင့် ဗုဒ္ဓဝင်နေ့ရာသီသင်တန်း

ဗုဒ္ဓဘာသာကလျာဏယူဝအသင်းကြီးက ကြိုးပမ်း၍ မူလတန်းနှင့်အလယ်တန်းဒ ဆင့် မင်္ဂလာမောင်မယ် ကျောင်းသူကျောင်းသားများအား ဖြတ်ငုဇုန်အဆုံးအမျှားကို အခြေခံကျသိရှိနားလည် သဘောပေါက်စေရန် ရည်သန်၍ ဝိုင်-အမ်-ဘိ-အေ အသင်းပိုင် အဆောက်အအုံ တစ်ခုဖြစ်သော အမှတ် (၄၆/၄၀) ၄၂-လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၌ (၂၄-၄-၈၈)ရက်နေ့မှစ၍(၂)လ သင်တန်းကို တာဝန်ခံအမှုဆောင်လူကြီး ဦးလှထွေးနှင့်အမှုဆောင်လူကြီးအချို့ တို့က သင်တန်းပို့ချပေးလျက်ရှိကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ပြင်ဆင်ဖတ်ရွာပါရန်

ယခင်လတွင် ဖော်ပြခဲ့သော တိုင်းမင်းကြီးဟောင်း ဦးအေးမောင် ဇနီးဒေါ်တင်တင် မိသားစု၊ အမှတ် (၃၆)ပါရမီ၊ နှင်းဆီလမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တို့သည် ဝိုင်၊အမ်၊ဘိ၊အေ-အသင်း၏ ငွေပဒေသာပင် အသီးသီးတွင် ကျပ်-၅၀၀၀ (ကျပ် ၀၀၀၀) ဟု ဖော်ပြခဲ့ရာ၊ ကျပ်-၁၀၀၀၀ (ကျပ် တစ်သောင်း တိတိ) ကို စိုက်ထူထားပြီး ဟု ပြင်ဆင်ဖတ်ရွာပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။ ။

ရန်ပြေ မာရ်ပြေ ဂါထာတော်

ရန်ပြေသူက တောင်းပန်ရပုံ

“ဟေ့ ကိုတော်ဘလေး နောက်ကျလှချေလား”

“ဘာလဲ...နောက်ကျ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ မင်းအပူလားကွ”

“ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကျွန်တော်က အကောင်းပြောတာပဲ”

“ဘာအကောင်းလဲမပြောနဲ့၊ မပြောနဲ့ကွ၊ မင်းကို ချမယ်”

“ကဲ...ကဲ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ရင် ချရဲချကွာ ချ...ချ”

သာသနာ့ မဏ္ဍိုင်ပုံနှိပ်တိုက်ကြီး တစ်ခုလုံး ဆူပွက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း အချင်းဖြစ်ပွားရာ အနီးသို့ ရောက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်ထက် နီးသူများကမူ အချင်းဖြစ်ပွားသူနှစ်ဦးကို ဆွဲငင်နေကြပါသည်။ အချင်းဖြစ်ပွားသူနှစ်ဦးတွင် ဒေါသတကြီး ဆွဲမိဆွဲရာ ရေနှေးကရားကြီးကို စုံတိုင်ကာ ရိုက်မည် တက်ကဲဖြစ်နေပါသည်။ သူမှာ စာပြင်အယ်ဒီတာကြီး ဦးဘမြင့် ဖြစ်ပါသည်။

အခြားသူမှာ...အရိုက်ခံရန်အတွက် ရှေ့သို့ခေါင်း ထိုးပေးနေသူဖြစ်ပါသည်။ သူမှာ...သံဝိဇ္ဇာဆရာတင် အမည်ရှိ စာပြင်အယ်ဒီတာကြီး ဖြစ်ပါသည်။ သိသာအောင် ရှင်းပြပါဦးမည်။

အယ်ဒီတာကြီးနှစ်ဦးမှာ အလုပ်စားပွဲချင်းယှဉ်ကပ်နေ၍ ဘင့်မြတ်နေသူများဖြစ်ကြပါသည်။ သို့သော် သန့်ထမင်းစားပြန်ပြီး အလုပ် ပြန် တက်သော အခါ ဦးဘမြင့်မှာ အလွန် နောက်ကျ သေးကြောင့်... သံဝိဇ္ဇာက “နောက်ကျလှချေလား” ဟု ပြောသည်ကို ဦးဘမြင့်က ဒေါပွကာဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ရေနှေး

ကရားဖြင့် ရိုက်ရန်ဟန် ပြင်သောကြောင့် အခြားသူများက ဆွဲချခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယင်းသို့ ရိုက်မည့်ဟန်ပြင်သောအခါ သံဝိဇ္ဇာအယ်ဒီတာကလည်း သူက မေးရုံပြောရုံဖြင့် သူ့ကို ဘုပြောကာ ဒေါပွပြီး ရိုက်မည်၊ နှက်မည်၊ ချမည်တက်ကဲဖြစ်နေသောကြောင့် ရိုက်ရဲ၊ နှက်ရဲ၊ ချရဲရင် ချဟူ၍ ပြောကာ ဦးခေါင်းကို အတင်းရှေ့သို့ ထိုးပေးနေပြန်သောကြောင့် ဆွဲထားကြရပြန်သည်။

အခြားသူများက ဆွဲကြငင်ကြသောကြောင့် ရန်ရင်းဆန်ခတ်မှာ အေးငြိမ်းသွားသော်လည်း ကိုယ့်ကုလားထိုင်မှာကိုယ် ဆိုင်၍ အယ်ဒီတာကြီးနှစ်ဦးမှာ မကျေနပ်မအေးနိုင်ပဲ ပါးစပ်မှ ကျယ်ကျယ်တစ်မိုး၊ ထိုးထိုးတစ်ဖုံ ဖျစ်တောက်ဖျစ်တောက် ကြောနေကြပါသေးသည်။ အချင်းတစ်ခုပြီးလျှင် သူမှန်သည် ငါမှန်သည် ပြောကျန် နေတတ်သေးသည်မှာ... ထုံးစံပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြင့် အလုပ်သိမ်း သံချောင်းခေါက်သံကြားရသောကြောင့် အိမ်သို့အသီးသီးပြန်ကြပါသည်။

“ကိုတက်အင်း နေပါအုံးဗျ၊ ခဏလာပါအုံး”

အိမ်ပြန်ရန် လွယ်အိတ်ထဲ စာဖောင်များကို ထည့်နေသော ကျွန်တော်အား သံဝိဇ္ဇာက လှမ်းခေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က အယ်ဒီတာဆရာတင်ကို အဂိုရတ် ထိုးသောကြောင့် သံဝိဇ္ဇာဆရာတင်လို့ ခေါ်ပါသည်။ ခေါ်သောကြောင့် သံဝိဇ္ဇာအနီးသို့ ရောက်သောအခါ စားပွဲတစ်လုံးအနီးရှိ ကုလားထိုင် အလွတ်မှာ ထိုင်ခိုင်းပါသည်။

ကျွန်တော်ထိုင်လိုက်မီလျှင်ပင် သံဝိဇ္ဇာက ပြုံးလျက် “ခုတင်ကဖြစ်ရတာက ကျွန်တော် မလွန်ပါဘူးဗျ၊ တယ်နောက်ကျပါလားလို့ ပြောတာကဟေ့ ပြောရိုးပြောစဉ်စကားလောက်ပါပဲ၊ ဒါကို သူက ဒေါသတကြီးဖြစ်ရတာ... သူလွန်တာပေါ့၊ ကိုတက်အင်းဘယ်လို ထင်သလဲ”

ဟူ၍ ကျွန်တော့အား ပြောနေစဉ်မှာပင် စောစောက သံဝိဇ္ဇာနှင့်ရန်ဖြစ်ခဲ့သော ဦးဘမြင့် အခန်းထဲသို့ ပြန်

စောစောက ရန်ဖြစ်ခဲ့ရာ ယခုမကျေနပ်၍ ပြန်လာပြီး ရန်ပြုလို၍လော...ဟု တွေးမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် ထိုင်ရာမှထ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်မိပါသည်။

ကျွန်တော် မတ်တတ် ရပ်လိုက်သည်ကို ကြည့်ပြီး ဦးဘမြင့်သည် တစ်ချက်မျှပြန်ကြည့်၍ အားယူပြီး ကာ....

“ကိုတက်အင်း ထိုင်ပါ၊ ထိုင်ပါ၊ ကျွန်တော်ပြော စရာရှိလို့ပါ၊ ခဏထိုင်ပါ” ဟူ၍ ပြောပြီး တစ်ဆက် ထဲမှာပင် သံဝိဇ္ဇာကို ကြည့်လျက်....

“ကျွန်တော်များပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် ကို ခွင့် လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော် ရဲ့စိတ်ကို ကျွန်တော်မထိန်း နိုင်ပဲဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်၊ ဖြစ်ရပုံကဒီလိုပါ...” ကျွန်တော် ထမင်းစားလွှတ်လို့ အိမ်ပြန်တော့... မိန်းမက အိပ်နေ တယ်၊ ကျွန်တော်အလုပ်မှာ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ပြီး အိမ် ထမင်းစားပြန်တော့မိန်းမက... ဘာမှဆီးမကြုံဘူး၊ ထမင်းဟင်းလဲ အသင့်ပြင်မထားဘူး၊ ဇိမ်ကျကျအိပ်နေ တယ်။ အိပ်ပါစေတော့လေ... လို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မီးဖိုထဲဝင်ကြည့်ပြန်တော့... ထမင်းအိုးထဲထမင်းတော့ ရှိပါရဲ့၊ ဟင်းအိုးထဲမှာ ဘာဟင်းမှမရှိဘူး။ ဘာနဲ့ စားရမှာလဲ...။ ကျွန်တော် ထောင်းကနဲ ဒေါသ ပြီး...။ မိန်းမကို နှိုးတယ်။ “ဘာဟင်းချက်လဲ” မေးတော့ “ဘာဟင်းမှချက်ဘူး၊ ခေါင်းမူးလို့ ဈေးမသွားဘူး၊ ဆီဆမ်းဆားဖြူးစား” လို့ မျက်စိ မဖွင့်ပဲ အိပ်ရာထဲကလဲမထပဲ ပြန်ပြောတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးလိုက်တာဗျာ မပြောပါနဲ့တော့၊ “ဒီကောင်မ အပြန်ကျမှသိမယ်” လို့ တေးထားပြီး ထမင်းခူးဆီဆမ်း ဆား ဖြူးစား ကာ အလုပ်ပြန်ဝင်လာခဲ့ရတဲ့ စိတ် မချမ်းသာဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ဆရာက “နောက်ကျတယ် လို့ အပြစ်တင်စကား ဆီးကြိုပြောတော့ စိတ်ကို ထိန်းမထားနိုင်ပဲ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း ပြောမိတာပါ... ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဆရာရယ်” ဟူ၍ မျက်ရည်စီးကျလျက် ထိုင်ပြီး ရှိခိုးတောင်းပန်သည်ကို တွေ့ပါသည်။ ထိုအခါ သံဝိဇ္ဇာဆရာတင်က အား ပါးတရရယ်ကာ—

“ဦးဘမြင့်နှယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက မိန်မကိုစိတ်ဆိုးတာ ကူးစက်ပြီး ကျွန်တော့်ပါစိတ်ဆိုးရသလား။ ကဲပါဗျာ

ဟောင်တက်အင်း ရန်ပြုဟင်ပြု ဂါထာတော်

ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူသည်မျက်နှာကို ငုံ့ ဝင်လာရာမှ တစ်ချက်မျှ ကျွန်တော်တို့အား ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ပြန်၍ ငုံ့ လျက် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ တိုးလာ ပါသည်။ ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲမှာ.... ဦးဘမြင့်သည်

၉၀ မိ ဗုဒ္ဓဘုရား ။

ကျွန်တော် ဒီလိုအကြောင်းသိရတော့ စိတ်ကျေပါ တယ်။ ကဲကဲ... ခင်ဗျားစိတ်ချမ်းသာအောင်နေ၊ အိမ် ရောက်တော့ မိန်းမနဲ့လည်း ရန်ဖြစ်မနေနဲ့၊ ကဲ ကဲ ပြန်ကြစို့...”

ဟုပြောပြီး အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော် သည် အိမ်ပြန်လာယင်း အကြီးအကျယ်ရန်ဖြစ်ပြီး ရိုက်မည် နှက်မည်လုပ်ခဲ့ရာမှမကြာမီရန်များ မာနံများ ပြောပျောက်ကာ ဝန်ချတောင်းပန်သည့်အဖြစ်အပျက်ကို တစ်မိမိခွဲ တွေးမိပါသည်။

ဓမ္မဒေသနာ မြတ်ဂါထာ

“အံ့ဩစရာပါပဲ ဆရာ၊ တကယ်ကို အံ့ဩစရာပါ နာရီပိုင်းကလေး အတွင်းမှာပဲ၊ ရိုက်မယ် နှက်မယ် တကဲကဲလုပ်နေတဲ့ ရန်သူက...လာပီး တောင်းပန်ရ တယ်ဆိုတာဟာ မယုံကြည်နိုင်စရာပါပဲ”

ကျွန်တော်က နောက်တစ်နေ့ အလုပ်ပြန်တက် လို့ တွေ့သောအခါ သံဝိဇ္ဇာအား ပြောသောအခါ သံဝိဇ္ဇာသည် ပြုံးစေ စေ ဟန်ဖြင့် အနီးကပ်လာပြီး ထိုင်ကာ...အသံကိုခပ်အုပ်အုပ်ခပ်ခပ်တိုးတိုးဖြင့်ထား၍...

“အဲဒါမပြောနဲ့၊ သူများတွေမသိစေနဲ့ ရန် သူတစ် ယောက်ဟာ ရန်မူပြီး ရန်မပြုနိုင်အောင်ရယ်၊ မာနံကျ ပြီး တောင်းပန်တိုးလျှိုးလာအောင်ရယ် လုပ်တဲ့နည်း ကျွန်တော် မှာရှိတယ်”

“တကယ်ရှိသလားဆရာ၊ ရှိဖို့တော့မလွယ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ ရှိရင်တော့ ဒီလောကမှာ အလွန်တန်ဖိုး ရှိမှာဘဲ”

“ကိုတက်အင်းနွယ် ရှိတာပေါ့ဗျ၊ ရှိလို့ ဘဲ၊ မနေ့က ခင်ဗျား မယုံနိုင်လောက်အောင် လုပ်ပြလိုက်ပြီမဟုတ် လား”

“ကဲ...ဒီလိုဆိုရင် ဖွက်မထားနဲ့လေဆရာ၊ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ကျွန်တော် ကိုပြော၊ ကြေးလည်းကိုင်မနေနဲ့ မလုပ်ကောင်းဘူး၊ ဓမ္မ မစ္ဆေရ...တရားကို ဝန် မ တို ရဘူး၊ ပေးသင့်တဲ့လူကိုပေးရမယ်၊ ပေးသင့်တဲ့လူကို မပေးဘဲ ဝန်တိုမစ္ဆေရဖြစ်မယ်ဆိုရင်... ဒီအကုသိုလ် က အလွန်အပြစ်ကြီးတယ်၊ ဆရာ သိသားပဲ။

“အံမာ၊ အံမာ...ကိုတက်အင်း ချည် လိုက်နှောင် လိုက်တာ၊ ကျွန်တော်က ပေးမှာပါဗျ။ ခင်ဗျားကသာ

ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ တံ ရား တော်နဲ့ အညီ အသုံးပြုပါ၊ တရားလက်လွတ်တော့ မသုံးနဲ့၊ ကျွန်တော့ဂါထာက တရားဟော တရားဒေသနာမှာ ပါရှိတဲ့ဂါထာ၊ သုံး တတ်မယ်ဆိုရင် ဒီမျက်မှောက်တငမာ ရန်တွေမာနံ တွေ ပြောပျောက်နိုင်တဲ့အပြင် သံ သ ရာ ဘ ဝ မှာ လဲ ကိုလေသာရန်တို့ မာရ်ငါးပါးတို့က လွတ်ကင်းပြေ ပျောက်ပြီး နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်တယ်”

“ကောင်းပါပြီဆရာ ယုံယုံ ကြည်ကြည်လဲ ရှိပါ တယ်၊ ပြီးတော့ တရားနဲ့ အညီ လဲ အသုံးပြုပါမယ်။ တရားနဲ့အညီ အသုံးပြုမဲ့ လူတွေကိုလည်း တစ်ဆင့်ပေး ပါမယ်။ ပြောသာပြောပါ”

သံဝိဇ္ဇာက ကျွန်တော်အား ရန်ပြေမာရ်ပြေဂါထာ အခြေအမြစ်မှစ၍ လေးလေးနက်နက်ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပိဋကတ်တော်ထဲ၌ သုတ်မဟာဝါ ပါဠိတော်နှင့် မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်ဟူသော ဘုရား ဟောပါဠိတော်ကျမ်းကြီးနှစ်ကျမ်းစာအုပ်တို့တွင်မဟာ သတိပဋ္ဌာန သုတ်ဟူသော သုတ်တော် နှစ်ဆူရှိသည်။ ယင်းမဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်မှာ မြတ်စွာဘုရား ဟော ကြားတော်မူသည့် ကမ္မဋ္ဌာန်းသုတ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသုတ်တွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားများကို ဟောရာ....

- (က) ကာယာနူပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်
- (ခ) ဝေဒနာ နူပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်
- (ဂ) စိတ္တာနူပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်
- (ဃ) ဓမ္မာနူပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်-

ဟူ၍ သတိပဋ္ဌာန်ပွားနည်း (၄)မျိုး ဟော ကြား ထားပါသည်။

(က) ကာယာနူပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် ပွား နည်း တွင်လည်း (၁) အာနပါနဂေါ ထွက် လေ ဝင် လေ ရှုမှတ်နည်းမှစ၍ (၁၄)အဋ္ဌကဂေါသော အရိုးမှန် ရှုပွားနည်း အထိပွားနည်း(၁၄)မျိုးတိတိဟောကြား ထားရာ (၁၂)ခုမြောက်ဖြစ်သည့် သေတဋ္ဌက-ဂေါ သောအသွေးအသားမကပ် အကြောဖြင့် မဇ္ဈသောအ ရိုးစုံရှုမှတ်ပွားများနည်းကို သဘောပေါက် ထင်မြင် အောင် ရှုမှတ်ပွားများ ထားရမည်ဖြစ်သည်။ လူတစ် ယောက်ယောက်ကိုမြင်လိုက်ရလျှင်ဖြစ်စေ၊ မိမိကိုယ်ကို မြင်စေ ဉာဏ်မျက်စိဖြင့်ကြည့်၍ တစ်ကိုယ်လုံးအရိုးစုကြီး ထင်မြင်နေအောင် ရှုမှတ်ထားရမည် ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ရှုမှတ်ပွားများပြီး အကျင့်ရလာသည့်အခါ မိမိ သူတစ်ပါး မည်သူ့ ကိုမဆို “အရိုးစု” ဟူ၍ထင် မြင်နိုင်ပြီဆိုလျှင် ကိုယ့်ကိုအခြားလူတစ်ဦးတစ်ယောက် က ရန်ပြုသောအခါ “အဋ္ဌိပုဏ္ဏား၊ အဋ္ဌိပုဏ္ဏား” ဟူ၍ မန်းမှုတ်ရမည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မိမိနှင့် မိမိအား ရန် ပြု သူ နှစ် ဦး သား လုံးကို အရိုးစုအဖြစ်ထင်လာ အောင် ရှုကြည့်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဖော်ပြသည့်အတိုင်း ရှုမှတ်၍ “အဋ္ဌိပုဏ္ဏား၊ အဋ္ဌိ ပုဏ္ဏား” ဟူ၍ အကြိမ်များစွာရွတ်ဆို မန်းမှုတ်လိုက် လျှင် ရန်သူသည် ရန်မပြုနိုင်ပဲ ရန်ပြေသွားမည်ဖြစ် ပါသည်။ ဝန်ချလက်နက်ချ၍ တောင်းပန်သည်အထိ အောင်မြင်နိုင်ပါသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော်၏ မျက်မြင် ရန်ပြေ မာရ်ပြေဂါထာစွမ်းပုံကို ရေးသား ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

+ + +
ကျေးသားငယ် ဝတ္ထု

သံဝိဇ္ဇာဆရာတင်က သူ့အသုံးပြုသည့် ရန်ပြေမာရ် ပြေဂါထာအကြောင်းကိုပြောပြသောအခါအငြိမ်မနေ လျှာရှည်တတ်သောကျွန်တော်က “ဒီ...ရန်ပြေ မာရ် ပြေ ဂါ ထာ ကို ဆရာအသုံးပြုလို့ စွမ်းတတ်တော့ ကျွန်တော်မြင်ရပါပြီ။ ဆရာက ဘယ်လုံအထောက်အ ထားအကိုးအကားနဲ့ဘယ်ဆရာက ပြောလို့ လက်တွေ့ သုံးလိုက်တာလဲဗျ”

“ကိုတက်အင်းကလဲ ဗုဒ္ဓစာပေတွေဖတ်ပြီးတော့ တော်တော်ကို ထူသေးတာပဲ။ ခင်ဗျားက စာဖတ်ရင် သတိထားမဖတ်ပဲကိုး။ မူလပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာ မဟာ သတိပဋ္ဌာနသုတ်အဖွင့်မှာ သုဝ ဝတ္ထုခေါ်တဲ့ ကျေး သားကလေး ဇာတ်လမ်းရှိတယ်လေ။ ခင်ဗျား သတိ ထားမိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှိပါတယ် ဆရာ့ဂါထာနဲ့ ဘယ်လိုဆိုင် သလဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ ဘိက္ခုနီတွေနမ့ထားတဲ့ ကျေးသား ကလေးကို ဘိက္ခုနီဆရာမကြီးက အဋ္ဌကခေါ် အရိုးစု ကမ္မဋ္ဌာန်းကို သင်ပေးထားတယ်။ တစ်နေ့ နံနက်ခင်းမှာ ကျေးသားကလေးနေစာလှူနေတုန်း စွန်ရဲက သုတ် ချီသွားတယ်။ အခြား ကိုရင်တွေက ဝိုင်း အော်ပြီး ခဲ

နဲ့ပေါက်ခြောက်လှန်တော့ ကျေးသားလေး လွတ်လာ တယ်။ လွတ်လာတဲ့ကျေးသားလေးကို “နင့်ကို စွန်ရဲ က သုတ်ချီသွားတုန်းကနင်ဘယ်လိုများ အောက်မေ့ သလဲ”လို့ ဘိက္ခုနီမကြီးက မေးတဲ့အခါ ကျေး သားကလေးက “အဋ္ဌိပုဏ္ဏားအရိုးစုက အဋ္ဌိပုဏ္ဏား အရိုးစုကို သုတ်ချီသွားတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဗျက်စီး မလဲ အောက်မေ့နေတာဘုရား”လို့ ဖြေတယ်။

(ဖဋ္ဌ ၂၊ နှာ-၂၃၇)

“ဒီအကြောင်းကို ကိုတက်အင်း စဉ်းစားကြည့်ပါ။ စွန်ရဲသုတ်သွားတဲ့ ကျေးသားကို အော်ဟစ် ခြောက် လှန်လို့ ခဲနဲ့ပေါက်လို့ ဘယ်မှာလွတ်ချလိမ့်မလဲ။ အ ရိုးစု-အဋ္ဌိပုဏ္ဏားလို့ ရှုမှတ်မှုကြောင့် လွတ်ချတာပဲ။ ကျွန်တော့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကလဲ ပြောဖူးတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလဲ ဒီအထောက်အထားကို ယုံ ကြည်လို့ အသုံးပြုနေ တာ ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားလဲမှတ် ထား သုံးကြည့်စမ်း။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောရအုံးမယ်။ မိနည်းကနှစ်ဖက်ရ အကျိုး ရှိတဲ့ နည်းဗျ။ ဒီလို “အဋ္ဌိ ပုဏ္ဏား-အရိုးစု” လို့ မှတ်ရင် လောကမှာ ရန်ပြေမာရ် ပြေရုံမျှမကဘူး ပါရမီရှိလျှင်သံသရာမှာလည်းလောတ ဒေါသ မောဟ ဆိုတဲ့ ရန်တွေ မာရ်တွေက ပြေသွား နိုင်တယ်လေ။ ကြည့်ပါလား.....

ဘုန်ကြီးတစ်ပါး ခ ရီး သွား နေ တုန်း မှာ လင် ယောက်ျားနဲ့စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်မှဆင်းလာတဲ့ မိန်းမက မြို့အွယ်၍ ပြူးပြလိုက်တယ်။ ဘုန်းကြီးက အဋ္ဌက- အရိုးစုကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများထားဖူးတဲ့ ပါရမီ ရှိ တော့ ပြူးလို့ ပေါ်လာတဲ့ မိန်းမရဲ့သွားကို မြင်လိုက် ရုံဖြင့် တရားသိမြင်ကာ ကျွတ်တန်းဝင် ပြီး ရလာနှံ့ ဖြစ်သွားတယ်လို့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ခေါ်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျမ်း ကြီး (ပ-နှာ-၂၀၊ ၂၁) မှာ ရေး သား ထား တယ် မဟုတ်လား သေသေချာချာ ပြန်ဖတ်ကြည့်လေ။”

ဤသည်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ခင် မင် ရင်း နှီး (ပုစ္ဆာ သော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေကြီး သံဝိဇ္ဇာ ဆရာ တင်၏ ကိုယ်တွေ့စာတွေ့ ရန်ပြေမာရ်ပြေဂါထာ အ ကြောင်းအရာ ဖြစ်ပါသည်။ စာရှုသူများ လေ့လာ အသုံးပြု၍ လောကသံသရာ ရန်မာရ် ကင်းကွာ ကြ ပါစေ။ ။

မောင်တက်အင်း

တန်ဖိုး ပြည့်သန်ထွန်း ရွှေကို

မြတ်စွာဗုဒ္ဓသည် သက္ကရာဇ်(၁၁၀)ခုနှစ်တွင် (၁၆)ဝါမြောက်အဖြစ် အာဠဝိပြည်-အဂ္ဂါဠဝ
စေတီ၌ ဝါဆိုတော်မူ၏။ ထိုတွင် အာဠာဝကဘိလူးအား အကျွတ်တရား ရအောင် ချွတ်တော်
မူလေသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် အာဠာဝက မရှိခိုက်တွင် ၎င်း၏မိမာန်အတွင်း ဝင်နေတော်မူ၏။ အာဠာဝက
ဘိလူး တွေ့မြင်လျှင် များစွာ ဒေါသထွက်ပြီး ၎င်း၏ တန်ခိုးဖြင့် တိုက်ခိုက်လေသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ
နှင့် တန်ခိုးချင်း ယှဉ်ပြိုင်၍ မနိုင်သောအခါ အာဠာဝကသည် မြတ်ဗုဒ္ဓကို ပုစ္ဆာ လေးချက်
မေးလျှောက်လေသည်။ အာဠာဝက မေးလျှောက်သော မေခွန်းများကား....

- (၁) ဤလောက၌ ယောက်ျား၏ မြတ်သောဥစ္စာကား မည်သည့် အရာပါနည်း။
- (၂) မည်သည့်အရာသည် အမြဲ လေ့ကျက်လျှင် ချမ်းသာကိုရအောင် ရွက်ဆောင်ပါသနည်း။
- (၃) အရသာတို့တွင် မည်သည့် အရာသည် အချိုမြိန်ဆုံးနည်း။
- (၄) မည်ကဲ့သို့ အသက်မွေးခြင်းကို မြတ်သော အသက်မွေးခြင်းဟု ဆိုရပါသနည်း။

ယင်းပုစ္ဆာများကို မြတ်ဗုဒ္ဓက ဤကဲ့သို့ ဖြေဆိုတော်မူ၏။

- (၁) ဤလောက၌ ယောက်ျား၏ မြတ်သောဥစ္စာကား “သဒ္ဓါတရား”တည်း။
- (၂) “တရား”သည် အမြဲ လေ့ကျက်လျှင် ချမ်းသာကို ရအောင် ရွက်ဆောင်၏။
- (၃) အရသာတို့တွင် မှန်ကန်ခြင်း “သစ္စာ”သည် အချိုမြိန်ဆုံး ဖြစ်၏။

(၄) “ပညာ”ဖြင့် အသက်မွေးခြင်းကို မြတ်သော အသက်မွေးခြင်းဟု ဆိုရ၏။

ဤ အဖြေများကို ကြားရလျှင် အာဠာဝကံ ဘီလူးသည် အကျွတ်တရား ရပြီး သောတာပန် ဖြစ်လေသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သင်ကြားချက်အရ လောကတွင် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြား အစရှိသော ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတို့ကို တန်ဖိုးအရှိဆုံးဟု မသတ်မှတ်ရပေ။ ၎င်းတို့သည် အထိုက်အလျောက် သာလျှင် တန်ဖိုး ရှိကြသည်။ လောက လူသားတို့၏ လက်ခံမှု အရသာလျှင် အသုံးဝင်ကြသည်။

ရွှေဆိုသည်မှာ ဓာတ်သတ္တု တစ်ခု သာလျှင် ဖြစ်၏။ ကျောက်သံပတ္တမြားဆိုသည်မှာ သဘာဝ ကျောက်တစ်မျိုးသာလျှင် ဖြစ်၏။ ငွေကြေးဆိုသည် မှာလည်း လူသားတို့၏ သဘောတူညီချက်ဖြင့် တီထွင် သတ်မှတ်ထားသော စံ တစ်ခုသာလျှင် ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့ချည်း အသုံးဝင်သည် မဟုတ်ချေ။ လူတို့၏ သတ်မှတ်ချက် အရသာလျှင် အသုံးဝင် လေသည်။ လူတို့၏လက်ခံမှု အရသာလျှင် တန်ဖိုး ရှိလေသည်။

ဥပမာ ဆိုပါစို့။ ကန္တာရခရီးကြမ်းကြီးအလယ် တွင် အစာရေစာ ပြတ်လပ်၍ အားအင် ကုန်ခန်း သဲကျနေသူ တစ်ဦးအဖို့ ရွှေတုံးရွှေခဲသည် လည်း ကောင်း၊ ငွေစက္ကူ များသည် လည်းကောင်း ဘာမျှတန်ဖိုးရှိမည် မဟုတ်ပေ။ ၎င်းတို့က သူ၏ဆာ လောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကို ဖြစ်စေ။ ရေငတ်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၊ ပြေပျောက်စေနိုင်မည် မဟုတ်စေ။ သူ့ အတွက် အစာတစ်လုပ်၊ ရေ တစ်ခွက်သည်သာ အဖိုးခံဖြတ်နိုင်သော ရတနာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

လူသားတို့သည် ရွှေ ငွေ စသော ရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေနေကြလေသည်။ စင်စစ် ၎င်းတို့သည် လူသား၏ လို အပ် ချက် များ ကို

အထောက်အပံ့ ပြုနိုင်သော ပစ္စည်းများသာလျှင် ဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့သည် အရာရာ ဖျတ်ပေ။ လူ သား၏ ရည်ရွယ်ချက် (ends) အောင်မြင်ရေး အတွက် အသုံးပြုရသော နည်းလမ်း (means) များသာလျှင် ဖြစ်ကြ၏။

ကမ္ဘာ့ ငွေကြေးသမိုင်းကို ပြန်ပြောင်း လေ့ လာကြည့်လျှင် လူသား၏ စေ့စီးစွာသော အဆင့် များတွင် ငွေကြေးဟူ၍ မပေါ်ခဲ့သေးချေ။ ကုန် ပစ္စည်းချင်း ဖလှယ်၍ သုံးသော နည်းသာလျှင် ရှိ ခဲ့၏။ ထိုစဉ်ကသော် လူဦးရေလည်း အလွန်နည်း ပြီး လူသား၏ လိုအပ်ချက်မှာလည်း ထွေပြားခြင်း မရှိလှသဖြင့် ၎င်းနည်းဖြင့် လုံလောက်ခဲ့လေသည်။ နောင်သောအခါတွင် လူဦးရေလည်း တိုးပွား လာပြီး လိုအပ်ချက်များလည်း ထွေပြားလာ သဖြင့် ကုန်ပစ္စည်း ဖလှယ်မှုဖြင့် လုံလောက် တော့ပဲ။ နှစ်ဦး နှစ်ဝ သဘောတူညီမှုဖြင့် “စံ” တစ်ခု သတ်မှတ်ပြီး ငွေကြေးသဘောမျိုး တီထွင် ၍ သုံးစွဲခဲ့ကြလေသည်။ ဘောဂဗေဒ ပညာရှင် ကြီး အဒမ်စမစ်၏ ရေးသားချက်အရ သိရသည် မှာ ရှေးခေတ်က ဂရိပြည်တွင် ကျွဲ နွားကို၊ အဘီ စီနီးယားတွင် ဆားကို၊ အိန္ဒိယကမ်းခြေတွင် ခရု ခွံကို၊ နယူးဖောင်လန်ကျွန်းတွင် ငါးခြောက်ကို ဗာဂျီးနီးယားနယ်တွင် ဆေးရွက် ကြီးကို၊ အနောက် အိန္ဒိယတွင် သကြားကို၊ အချို့ နိုင်ငံများတွင် သားရေကို၊ စင်ကာပူတလန်တွင် သံချောင်း ကို အသီးသီး ငွေကြေးအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြကြောင်း သိရလေသည်။

ငွေကြေးဆိုသည်မှာ မြင်တွေ့ ခဲ့ရပြီးသည့် အတိုင်း လူသားတို့၏ တီထွင်မှုသာဖြစ်၏။ သို့ အတွက် ငွေကြေးသည် လူသား၏ ကျေးကျွန်သာ ဖြစ်သင့်သည်။ သို့ရာတွင် ငွေကြေးသည်အစ၊ ငွေ ကြေးသည် အဆုံး၊ ငွေကြေးသည် အခရာ၊ ငွေ ကြေးသည် အရာရာ၊ ငွေကြေးသည် ပဓာန၊ ငွေ

၃၇ နိဗ္ဗာန် ရတနာဗွရိ ဗဂ္ဂဇာနိ

ကြေးသည် အဓိကဖြစ်လာသောအခါ လူသားသည် ငွေကြေး၏ကျေးကျွန် ဖြစ်သွားရလေသည်။

လူသားတို့သည် “တန်ဖိုး” လိုအသပြော၊ ရွှေ၊ ငွေ စသော ရုပ်ဝတ္ထုများဖြင့် တိုင်းတာ သတ်မှတ်လေ့ ရှိကြလေသည်။ လူသားတို့၏ အမြင်မှာ ငွေကြေး ပို၍ ထိုက်တန်လေလေ၊ တန်ဖိုးမြင့်မားလေလေဖြစ်နေ၏။ ဤစံထားချက်သည် လူ၏စား ဝတ် ခန့်ရေး စသော အရေးအခင်း ကိစ္စများအတွက် မှန်ကန်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းကဲ့သို့ နှယ်ပယ်နှင့်သူသာ ကန့်သတ်ပြီး သုံးသင့်သည်။ ဤစံထားချက်ကို နေရာတိုင်းတွင် အသုံးပြုမည် ဆိုပါက လွဲမှားမည့်အပြင် သစ္စာ၊ ခေတ္တာ၊ စေတနာ အစရှိသော ကောင်းမြတ်သည့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တန်ဖိုးများ၊ အရည်အချင်းများ၊ ဂုဏ်များသည် နောက်တန်းသို့ ရောက်သွားပေလိမ့်မည်။ မှားမှိန်သွားပေလိမ့်မည်။ စင်စစ်သော် ကား ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများထက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အရည် အချင်း များ က မနှိုင်းယှဉ်သာလောက်အောင် ပို၍ တန်ဖိုး ရှိလေသည်။ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို ငွေပေးဝယ်၍ ရသည်။ စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ အရည်အချင်းများကို ငွေဖြင့် စက်၍မရပေ။ မိမိကိုယ်တိုင် ပြုစုပျိုးထောင် လေ့ကျင့် အားထုတ်မှသာလျှင် ရနိုင်လေသည်။ သို့ရာတွင် အချို့ လူတို့သည် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာထက် ရုပ်ဝတ္ထုကို ပို၍ မက်မောနေကြသည်။ တန်ဖိုးထားနေကြသည်။ ရှေ့တန်း တင်နေကြသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓက အနှစ်သာရရှိသည့်အရာနှင့် အနှစ်သာရ မဲ့သည့်အရာကို မမှားယွင်းစေရန် သတိပေးခဲ့၏။ အလားတူပင် ပညာရှိတို့သည်လည်း ဤအချက်ကို မမေ့မလျော့ ပြောကြားခဲ့၏။

“တန်ဖိုးမရှိသော အရာတို့ကို လူတို့က လေးစားမှု၊ ရိုသေမှု၊ ကျေးဇူးတင်မှုပြုကြသောအခါ

၎င်းတို့သည် တကယ် တန်ဖိုးရှိသလို ဖြစ်သွားလေသည်” (ဣန္ဒြေလော့ခိ)

“ငွေကြေးသည် တပည့်ကောင်း ဖြစ်သော်လည်း ဆရာဆိုးဖြစ်လေသည်” (ဒီ၊ ဘောင်းအားစ်)

“ငွေကြေးကို ဘုရားလို ကိုးကွယ်လျှင် သူက သင့်ကိုမာရ်နတ်လိုဖျက်ဆီးလိမ့်မည်” (ဖီးလ်ဒင်း)

“ငွေသည် လူအား စိတ်ချမ်းသာအောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့သလို နောင်တွင်လည်း လုပ်နိုင်မည် မဟုတ်။ သူ၏ သဘာဝကပင် စိတ်ချမ်းသာစေနိုင်သည့်အရာ မဟုတ်ပေ။ လူတစ်ယောက်အဖို့ ရလေလိုလေ ဖြစ်နေ၏။ ငွေက ကွက်လပ်ကို ဖြည့်ပေးသည် မဟုတ်။ ကွက်လပ် ဖြစ်အောင်သာ ဖန်တီးသည်။ အလိုဆန္ဒတစ်ခုကို ဖြည့်ဆည်းပေးပြီး နှစ်ခုသုံးခုကို ဖန်တီးတတ်လေသည်”

(ဖရင်ကလင်)

ဤတွင် အသပြော ရွှေငွေ စသော ရုပ်ဝတ္ထုများကို အပြစ်မြင်ရန် ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ပေ။ ရုပ်ဝတ္ထုများသည် သက်မဲ့များဖြစ်ကြ၍ ၎င်းတို့က လူသားအား ကောင်းကျိုးဆိုးမှု မဖန်တီးပေ။ ၎င်းတို့ကို လွဲမှားစွာ တပ်မက်ခြင်း၊ လွဲမှားစွာ နားလည်ခြင်း၊ လွဲမှားစွာ အသုံးပြုခြင်း စသော လူ၏ စိတ်ကသာလျှင် လူအား ဆိုးမှု ဖန်တီးခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓက အရာရာကို ရှေ့ဆောင်ကြီးမှုးသူသည် စိတ်သာဖြစ်ကြောင်း ဟောတော်မူခဲ့လေသည်။

“မူလော့ခိ” အမည်ရှိသော ပညာရှိက ဆိုဖူးသည်မှာ—

“လူတွေပြောလေ့ရှိသလို ငွေက မကောင်းမှုကို ဖန်တီးခြင်း မဟုတ်ပါ။ ငွေကို အလွန်အကျွံ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာ တပ်မက်မှုကသာ မကောင်းမှုအားလုံး၏ ရေသောက်မြစ် ဖြစ်ပါသည်”

“တန်ဖိုး”ကို ငွေကြေး အသပြာ ရွှေငွေ ရတနာတို့ဖြင့် ချိန်စက်အကဲဖြတ်နိုင်ခြင်းမှာ ရုပ် ဝတ္ထုမှာသာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အရည်အချင်းများတွင် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ၎င်းအပြင် ငွေကြေးတန်ဖိုးမရှိသဖြင့် တကယ် တန်ဖိုးရှိဟု ထင်လျှင် အလွဲကြီး လွှဲပေမည်။ ပုံစံအားဖြင့် လေ့ ကို ကြည့်နိုင်ပါသည်။ လေသည် လူသတ္တဝါတို့၏ အသက်ရှင်နေထိုင်ရေးအတွက် အဓိက ဖြစ်လေ သည်။ တစ်ခဏမျှ လေမရှိရှိ ကပ်ရလျှင် သေသွား မည်။ သို့ရာတွင် လေကို ငွေကြေးပေး၍ ဝယ်ရ သည် မဟုတ်ပေ။ သို့အတွက် လေကို တန်ဖိုးမရှိ ဟု ဆိုရအံ့လော။

လူသားတို့၏ စားဝတ်နေမှုအတွက် စိုက်ပျိုး မွေးမြူရေး ပြုလုပ်ရန်၊ ကုန်ကြမ်းများ ရရှိရန် မိုးသည် အရေးကြီးလှ၏။ မိုးမရွာလျှင် ရေမရှိ နိုင်။ ရေမရှိလျှင် သက်ရှိတို့ မတည်နိုင်။ ထိုမိုးတို့ အဘယ်သူသည် အသပြာကြေးငွေပေး၍ ဝယ်ယူ နိုင်ပါသနည်း။ လောကတွင် အမြင့်မြတ်ဆုံး ဖြစ် သော မြတ်ဗုဒ္ဓသည် မဟာကရုဏာတော်ရှင်ဖြစ် သည့်အလျောက် ဘုရားဖြစ်ပြီးသည့်မှ ငရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်သည်ထိ(၄၅)ဝါ ကာလပတ်လုံး လူသား တို့အား မနေမနား ဟောကြားဆုံးမတော်မူခဲ့ လေသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဟောကြားချက်များသည် ပိဋကတ်သုံးပုံ၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း ရှစ်သောင်း လေး ထောင်ဖြစ်လာလေသည်။ ဤဟောကြားချက် များသည် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သောအရာများ ဖြစ်ကြ ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့သည် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ မဟာ ကရုဏာတော်ကြောင့် လောကအတွက် အပွေ ရလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပြီး ငွေကြေး တစ်စုံတစ်ရာ ကြောင့် ရရှိသည် မဟုတ်ပေ။

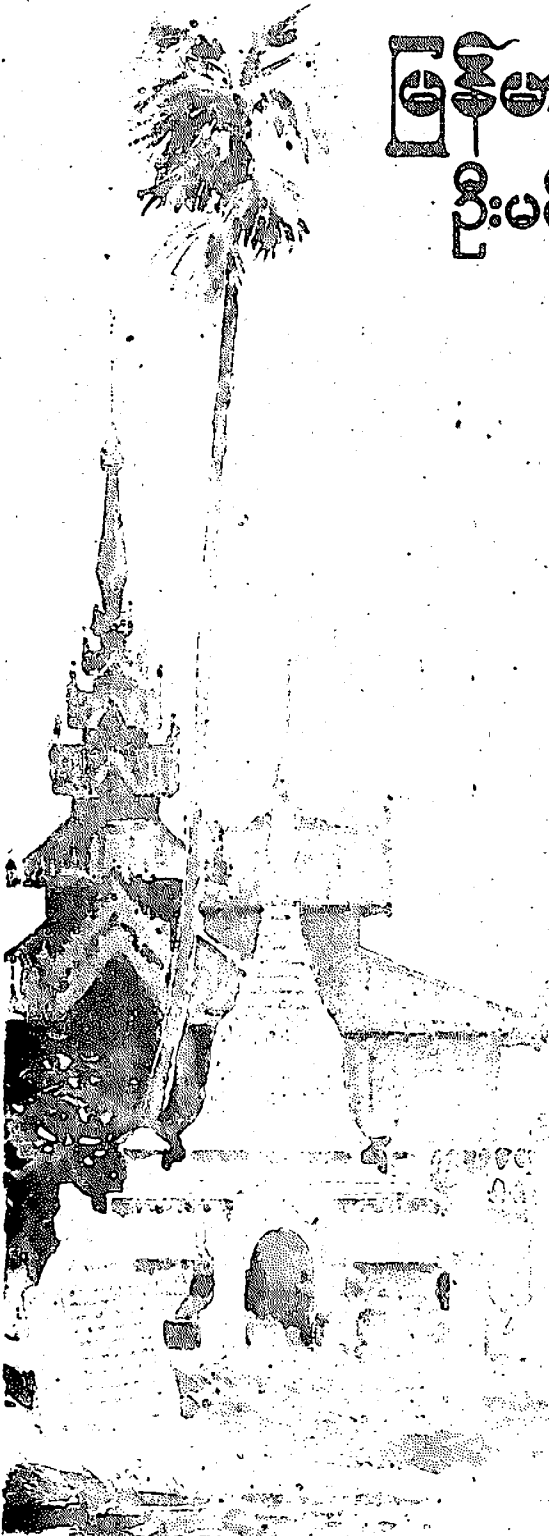
အာဠာဝက ဘီလူးအား မြတ်ဗုဒ္ဓဟောကြား ခဲ့သော သဒ္ဓါ၊ တရား၊ သစ္စာ၊ ပညာ ဤ လေး ချက်သည် လောက ကြီးပွားရေးအတွက် လည်း

ကောင်း၊ လူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးစီ၏ တိုးတက်ရေး ချမ်းသာရေးအတွက် လည်းကောင်း အခြေခံ ပဓာနအချက်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ ယုံကြည်မှု ဖြင့် လုပ်ဆောင်ခြင်း၊ အမှားအမှန် ခွဲခြမ်း သိတတ်ခြင်း၊ တော်တည့်မှန်ကန်ခြင်း၊ ထိုးထွင်း သိမြင်ခြင်းတို့ရှိလျှင် လူသားတင်ဦး၏ ဘဝလမ်း ကြောင်းသည် မမှားမယွင်း၊ မတိမ်းမစောင်း နိုင်တော့ပေ။ သူသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပြီး အမြင့်ဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်နိုင်လေသည်။ ဤ အရည်အချင်းတို့ကို ငွေပေးဝယ်၍ မရနိုင်ပေ။ မိမိကိုယ်တိုင် လေ့လာ ကျင့်ကြံကြိုးစား အား ထုတ်ခြင်းဖြင့်သာ ရနိုင်လေသည်။ ထိုသို့ငွေကြေး ဖြင့် ချိန်စက် မရသဖြင့် ၎င်းတို့ကို တန်ဖိုးမရှိဟု ဆိုလျှင် ရှေးမိုက်ရာ ကျပေသိမ့်မည်။

လူသားတို့သည် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အားဖြင့် အံ့ဩလောက်ဖွယ်ပင် တိုးတက်နေပါ၏။ သိပ္ပံ နှင့် စက်မှုအတတ်ပညာတို့၏ ကျေးဇူးကြောင့် ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်းများသည် အလွန် မြင့် မားလာခဲ့ပါ၏။ ထိုကဲ့သို့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ယဉ် ကျေးမှုလည်း တိုးတက်ရန် လိုအပ်ကြောင်း ပညာရှင်တို့ ဝန်ခံကြပြီးဖြစ်သလို စဉ်းစားဝေဖန် တတ်သူတို့လည်း သိရှိကြပြီး ဖြစ်လေသည်။ ရုပ် သည် ခြေလက်အင်္ဂါနှင့် တူသည်။ စိတ်သည် မျက်စိအမြင်နှင့်တူသည်။ မျက်စိအမြင် မရှိလျှင် ခြေလက်အင်္ဂါတို့ လှုပ်ရှားမှုသည် အကန်း လမ်း လျှောက်သည့်သဖွယ် အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်လေသည်။ အလားတူပင် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုများကို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အရည်အချင်းများ၊ တန်ဖိုးများ ဖြင့် ကွပ်ကဲထိန်းချုပ်ရန် အထူးအရေးကြီးလေ သည်။ သို့မှသာ လူ၏ အသွင်နှစ်ရပ် ဖြစ်သော ရုပ်ပိုင်းရော၊ စိတ်ပိုင်းပါ ချိန်ခွင်လျှာ ညီမျှစွာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ခြင်းသို့ ရောက်နိုင်မည် ဖြစ်လေ သည်။ ။

ဦးသန်းထွန်း(ရွှေဘို)

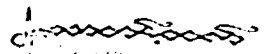
မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုပြယုဂ် ဦးမင်းနိုင်

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုသည် တမူထူးခြားသည်။
မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ပြယုဂ် အမျိုးမျိုး ရှိသည်။
ရွာဦးမှစတင်၍ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ပြယုဂ်
များအနက် တစ်ခုဖြစ်သည်။

ရွာရှိလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ရှိသည်။
စေတီပုထိုး ရှိသည်။ ရေတွင်း ရေကန် ရှိသည်။
ကမ္ပည်း ကျောက်စာတိုင် ရှိသည်။ ဤသည်မှာ
မြန်မာ့တို့၏ အစဉ်အလာဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံသား အများစုမှာ လယ်ယာ
ကိုင်းကျွန်း လုပ်ငန်းများဖြင့် အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်း ပြုကြရသည်။ လယ်ခွင် ယာခွင်မှ
အားလပ်ချိန်တွင် ရွာဦး စေတီ၌ ပွဲခံသည်။
ကဆုန် ညောင်ရေသွန်းသည်။ သီတင်းကျွတ်လ
အခါ ဆီမီး ပူဇော်သည်။ ဆွမ်းတော် ကြီး
ကပ်လှသည်။ ဝါဆို သင်္ကန်းကပ်သည်။ ဆရာ
ဘုန်းတော်ကြီးက ဦးဆောင်၍ နှစ်ဆန်း
သည့်အခါ ပရိတ်ရွတ်သည်။ တပို့တွဲလအခါ
ထမနဲ့ပွဲထိုးသည်။ လှိုင်ခင်း ကိုင်ခင်း သာယာ
သည်နှင့်အမျှ အလှူဒါန အမျိုးမျိုးကိုပြုကြသည်။

ယင်း စေတီကား ရွာသူ ရွာသား များ ၏ ကောင်းမှုဖြစ်သည်။ စု၍လုပ် စု၍စားပြီး စုစောင်း ကုသိုလ်များအနက်မှ တစ်ခုဖြစ်သည်။ စေတီမှာ လည်း အဆန်းတကြယ်ကြီး မဟုတ်လှပေ။ ကိုး တောင်ပြည့် စေတီမျိုး ဖြစ်သည်။ ရွာသူ ရွာသား များ အလှည့်ကျ မြေများကို တူးကြသည်။ နေ လှန်းပြီးနောက် အုတ်များ ဖုတ်ကြသည်။ မြေတူး ထားသည့် နေရာကို ကန်အဖြစ် ဆက်လက် အကောင် အထည် ဖော်ကြသည်။ ရွာနီး ပတ် ဝန်းကျင်မှ ပန်းရန် တတ်ကျွမ်းသူများက ဝိုင်း ဝန်း ကူညီကြသည်။ လက်သမား၊ ပန်းတဦး၊ ခန်းပဲ တတ်ကျွမ်းသူများကလည်း လုပ်အားပေး ပြီး ကုသိုလ် ပါဝင်ကြသည်။

စတုရီ အဆင့်ဆင့်၊ ခေါင်းလောင်း၊ ဘီလူး ဖန်းဆွဲ၊ ဖောင်းရစ်၊ ကြာမှောက်၊ ကြာလံ၊ ငှက် ပျောဖူး၊ ပိန္နဲတိုင်၊ ထီး၊ စိန်ဖူး၊ ငှက်မြတ်နား စသည်တို့ဖြင့် သပ္ပာယ်သော စေတီတဆူ ဖြစ် ပေါ်လာသည့်။ စေတီပြီးမြောက်သည့်အခါ ထီး တော်တင်ပွဲကို တခမ်းတနား ကျင်းပသည်။ ထီး တော်ကို ပင့်ဆောင်လာသည့် လမ်းတစ်လျှောက် နိမိတ်ခင်းသည်။ (ရုပ်သေပြကွက် အမျိုးမျိုးဖြင့် ဇာတ်နိပါတ်များကို သရုပ် ဖော်ခြင်း ဖြစ် သည်။) လှည်းတစ်စီးလျှင် ပြကွက် တစ်ကွက် သတ်မှတ် ပြသသည်။ လိုက်ပါလာသည့် ပရိသတ် နှင့် ကြည့်ရှု အားပေးသည့် ပရိသတ် အားလုံးကို စတုရီသာ ကျွေးမွေးသည်။ အယုတ် အလတ် အမြတ်ခရွေး ဝင်ရောက် စားသောက်ကြသည်။ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားခြင်း မရှိသော မြန်မာ့ ကျေးလက်၏ သဘာဝမှာ ပေါ်လွင်လျက် ရှိ သည်။

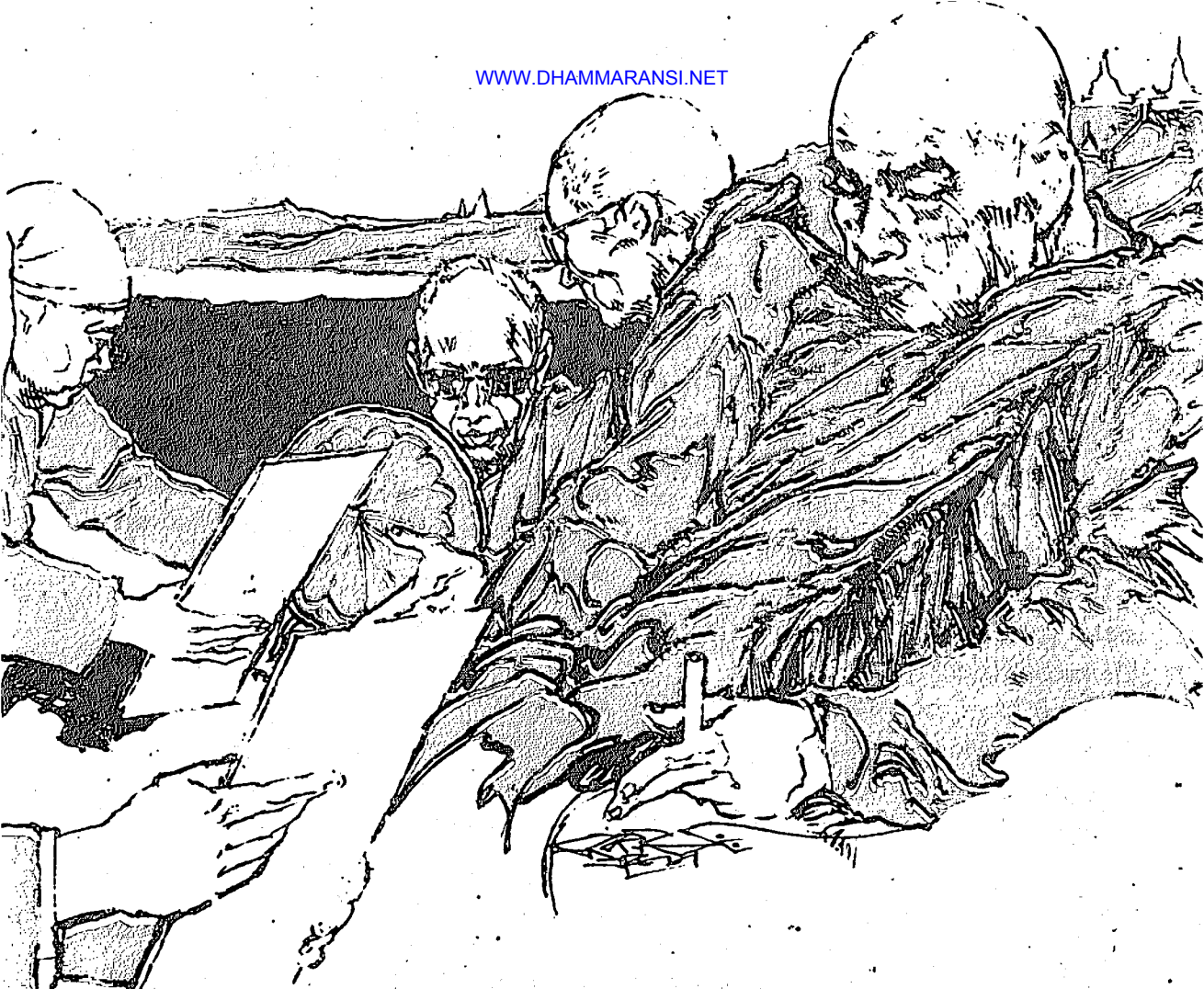
ထီးတော်တင်ပွဲအောင် ချောတိုင်တက်ပွဲ၊ ဝက် ပါလှည့်ပွဲ၊ ဘားကျွမ်း၊ မျက်လှည့်၊ လက်လှည့်၊ နပမ်း၊ လက်ဝှေ့၊ ခြင်းအလှခတ်၊ အယိုင်ခတ်

အမျိုးမျိုး ပါဝင်သည်။ ညဉ့်အခါ မီးရှူး မီးပန်း အမျိုးမျိုးကို ပစ်လွှတ်သည်။ ဇာတ်၊ အငြိမ့်၊ ရုပ် သေး၊ ဗလာဆိုင်၊ စသည်တို့ဖြင့် ဖြေဖျော်သည်။ ယက်ကန်းပြိုင်ပွဲ၊ လှည်းပြိုင်ပွဲ၊ နွားအလှပြိုင်ပွဲ နှင့် တုတ်၊ ဓား၊ လှံ၊ သိုင်းအက အမျိုးမျိုးကို လည်း ထည့်သွင်းပြသသည်။ ပုံညီနောင်၊ အိုး စည်၊ ဒိုးပတ် အမျိုးမျိုးကို တီးမှုတ်ပြီး ကခုန်ကြ သူများလည်း ရှိသည်။ သံချပ်အမျိုးမျိုး ထိုးပြီး အမျိုးမျိုး ပျော်ကြ ရွှင်ကြသည်။ မူးယစ်သောက် စားပြီး ရမ်းကားခြင်း ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားခြင်းမျိုး မတွေ့ရစေ။

ကုသိုလ်လည်း ရသည်။ ပျော်လည်း ပျော်ရ သည်။ ရပ်ဝေး ရပ်နီးမှ မိတ်သက်ဟုများနှင့် လည်း ပွဲတော်အခါ ဆုံကြရသည်။ ခြံ၍ ဆိုရ လျှင် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သည့် ဘာသာရေးမှ ပေါက်ဖွားလာသည့် ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာ ၃ ပါးကို အမြတ် ထားခဲ့ရာမှ ဘုရား၏ ကိုယ်စား ဘုရားကို ရည်စူး ၍ ဓာတ်တော် မွေတော်တို့ကို ဌာပနာပြီး စေတီ တည်ထား ကိုးကွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်း စေတီ ကိုးသပ္ပာယ်စေခြင်းငှာ အမျိုးမျိုး မွမ်းမံ ပြုပြင်၍ ပူဇော်ကန်တော့ကြရာမှ ပွဲတော်များ အဆင့်ဆင့် ထွန်းကားလာခဲ့သည်။

ကျေးလက်ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုတို့သည် ဘုရား ပွဲတော်များကို မှီ၍ ရှင်သန် ကြီးထွားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာ ကျေးလက်ပွဲတော်များ တည်တံ့နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျေးလက် ဆို၊ တီး၊ က အနု သုခုမနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ပညာရပ်များသည်လည်း ဆက်လက် ရှင်သန်နေဖွယ်ရာ ရှိပေသည်။ ထို့ အတူ ရွာဦးမှ စေတီ ပုထိုး များ သည်လည်း မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ပြယုဂ်အဖြစ် ဆက်လက် တည် ရှိနေပေလိမ့်ဦးမည်။ ။

ဦးမင်းနိုင်

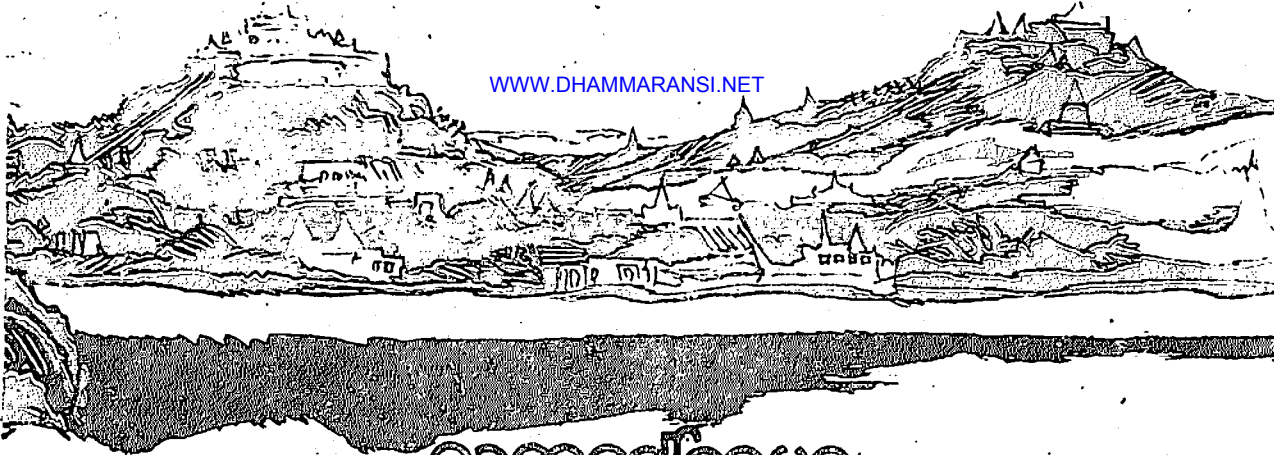
အကြိမ် ၄၀ မြောက် လွတ်လပ်ရေးမှာ နိုင်ငံတော်
 က အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတံ ဘွဲ့တံဆိပ် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းတဲ့
 ဆရာတော်ကြီးများရဲ့ စာရင်းထဲ၊ ရေဦးမြို့က ဆရာ
 တော် ဦးကုမာရရဲ့ ဘွဲ့ခံတော်ကို တွေ့လိုက်ရတော့
 ရေဦး မြို့နယ်ဟာ သာသနာတော်မှာ ထူးခြား
 ကြီးမားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဖြစ်လို့ မင်းပူဇော်ချီးမြှောက်
 ခံရတာ မကြာ မကြာပါကလားလို့ ဝမ်းမြောက်
 နှမော် သာဓုခေါ်မိပါတယ်။

ရဟန်းစာဆို အကျော် ရှင်အဂ္ဂသမာဓိသို့ ပုဂ္ဂိုလ်
 မျိုးကစပြီး ရေဦးမြို့နယ်က ထိပ်ထိပ်ကြဲ ကျမ်းပြု
 ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ စာတတ်တွေ ထွက်လွန်းလို့ သာသနာပြု
 မင်းများ ခေတ်တုန်းကလဲ မင်းလူတဲ့ ဘွဲ့တံဆိပ်တွေ
 အလှူခံရတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေ မနည်းဘူး ထွက်ခဲ့
 တယ်။ ကိုလိုနီသခင် ဗြိတိသျှ အစိုးရက ဆက်ကပ်တဲ့

ဘွဲ့တံဆိပ်တွေ အလှူ ခံရတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေလဲ
 မနည်းလှဘူး။ ခုခေတ်မှာလဲ အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတက
 စပြီး အဘိဇေအထိ ရေဦးမြို့နယ်က ဆရာတော်ကြီး
 တွေ အကပ်လှူခံတော်မူနေကြရတာကလား။

အင်းဝခေတ်မှာ တုဂိုဏ်း၊ ရံဂိုဏ်း ရယ်လို့
 ပေါ်ပေါက် လာ တော့ ရေဦးက အရံဂိုဏ်း ကို
 ဦးဆောင်တဲ့ ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကာစာရတို့၊ သုံးပုံ
 တံချူကျမ်း အပါအဝင် နာမည်ကြီး ကျမ်းပြု ပထမ
 မှုတိုင်ပင်ဆရာတော်၊ ဝဇီရာ ရာမ ဆရာတော် စတာ
 တွေဟာ ရေဦးမြို့နယ်သားတွေပေါ့။

အမှန်ကတော့ ရေဦးဆိုတာ မြို့ငယ်ကလေး သာ
 ပါ။ မြန်မာမင်းတွေ လက်ထက်ကဆိုရင် ဒီပဲယင်း
 မြို့နယ်ထဲက ရွာသိမ် ရွာငယ်တစ်ခုသာပဲပေါ့။ မြန်မာ့
 ရာဇဝင်ထဲမှာ ရေဦးကို လိုက်ရှာရင် ဒီပဲယင်း

လူထုဒေါ်ဒေါ် ရေဦးပြိုကသာသနာ့ရောင်ဝါ

မြောက်လက်၊ ကုန်းဘက် အစုံမှာ ပါဝင်တယ်လို့ ဖော်ပြထားပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ရေဦးကရွာသာ ငယ်တာ ရေချို ရေကောင်းပေါ့သတဲ့။ ဖတ်ဝန်းကျင် ကလဲ စိမ်းလန်းစိုပြေသတဲ့။ မူးမြစ်ပေါ်ကရွာကလေး ဖြစ်လေတော့ အင်းဝရွှေမြို့တော်၊ အမရရွှေမြို့တော် တို့ကို သွားလာချင်ရင်လဲ ရေလမ်းက သွားရလို့ လွယ်ကူသတဲ့။ ဒါကြောင့် ဒီပဲယင်းနဲ့ ဆိုင်ရာမင်းတွေ စိုးတွေက ရေဦးမှာ နေကြတာများသတဲ့။ ရေဦးမြို့ထဲ မှာ မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလ၊ မြောက်ပိုင်းအဝေးဝန်ချုပ် မဟာမင်းကြီး ကျော်ထင်၊ ပုသိမ်ဝန် မဟာမင်းထင် ရာဇာတို့ လူထွားခဲ့တဲ့ စေတီ ပုထိုး ကျောင်းကန် ဇရပ်တွေ ခုထက်ထိ ရှိနေပါသေးတယ်။

အင်္ဂလိပ်က ဗမာကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်တဲ့ အခါ မှာတော့ သူတို့အုပ်ချုပ်ရေး လွယ်ကူစေဖို့ ဒီပဲယင်း ကို (၁) ရေဦး၊ (၂) တန့်ဆည်၊ (၃) ဒီပဲယင်း ရယ်လို့ သုံးမြို့နယ်ခွဲပစ်လိုက်ပါတယ်။ ရေဦး ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ဗမာ့ရာဇဝင်မှာ ရှာကြည့်ရင် အလောင်း ဘုရား ဦးအောင်ဇေယျ ခေတ်လောက်မှစပြီး တွေ့ရ မယ် ထင်ပါတယ်။ ရေဦးနဲ့ကုန်းဘက်ကနီးနီး အိမ်ဦးနဲ့ ကြမ်းပြင်လို့ဖြစ်လေတော့ ရာဇဝင်မှာ ရေဦးကုန်းဘက် ရယ်လို့ ပူးတွဲပြီး ရေးထားတာ တွေ့ပါလိမ့်မယ်။

အင်းဝပြည့်ရှင် တနင်္ဂနွေမင်း ဟံ သာ ဝ တီ ကို ပါတော်မူစအင်းဝအပျက်မှာရာဇာဓိရာဇ်ဆိုတဲ့အင်းဝ ဘုရင်ရဲ့ အမှုထမ်း တစ်ယောက်က ရေဦးကုန်းဘက် အရပ်ကို ပြေးလာခဲ့ပြီး လူသူအလုံးအရင်းနဲ့ အခြေ စိုက်နေသတဲ့။ နို့ပေမယ့် အလောင်းမင်းတရားကြီးရဲ့

အင်အားက တစ်နေ့တခြား များပြားလာတော့ရာဇာ ဓိရာဇ် ရေဦးကုန်းဘက်မှာ မနေဝံ့တော့ပဲ တော်ရာ ကို တိမ်းရှောင် ပြေးရတယ်လို့ ရာဇဝင်မှာ ပါပါ တယ်။ ဒါကြောင့် သမိုင်းအထောက်အထားနဲ့ ခန့်မှန်း ကြည့်ရင် ရေဦးဟာ ညောင်ရမ်းခေတ် နောက်ပိုင်း လောက်မှာ ရွာတည်ပြီး ဖြစ်လေမလားပဲ။

နို့ပေမယ့် ရေဦးရဲ့ အနောက်ဘက်က ချမ်းသာ ရွာမှာ ပုဂံက အနော်ရထာမင်းလက်နဲ့ ကိုယ်တော် တိုင် ပြုလုပ်ပူဇော်တဲ့ အုတ်ခွက်ဘုရားတစ်ဆူ ရခဲ့ဖူး ပါတယ်။ ပုဂံအနော်ရထာဘုရင်ရဲ့ အမည်ကိုကျောက် စာနဲ့ အုတ်ခွက်စာတွေမှာ အနိရုဒ္ဓါလို့ပဲ ရေးထိုး လေ ရှိပါတယ်။

ချမ်းသာရွာကတွေ့ရှိတဲ့ အုတ်ခွက်ဘုရားရဲ့ ကျော မှာ ရှေးဟောင်း မွန်မြန်မာအက္ခရာနဲ့-

“သော ဘဂဝါ မဟာရာဇ သီရိအနိရုဒ္ဓ ဒေဝေန ကတော ဝိမုတ္တတ္တံ သဟတ္ထေနဝါတီ” လို့ ပါဠိ စာကြောင်းနှစ်ကြောင်း ရေးထိုးထားပါတယ်။ ဒီပါဠိ ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ “သောဘဂဝါ၊ ဤအုတ်ခွက် ဆင်းတုတော်သည်။ မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်း ဖြစ် သော။ သီရိ၊ အသရေရှိသော။ အနိရုဒ္ဓဒေဝေန၊ အနိ ရုဒ္ဓာမင်းကြီးသည်။ ဝိမုတ္တတ္တံ၊ သင်္ခါရမှလွတ်မြောက် ခြင်းဟူသော ဝိမုတ္တိရသံအကျိုးငှာ။ သဟတ္ထေနဝါ မိမိလက်တော်ဖြင့်သာလျှင်။ ကတော၊ ပြုလုပ်သည်သာ တည်း” လို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်။ ဒီအုတ်ခွက်ဆင်းတု တော်ဟာ ပုဂံပြည့် အနော်ရထာမင်း ကိုယ်တော်တိုင် ပြုလုပ်ပူဇော်သွားတာလို့ ဆိုလိုတာပါ။ ဒီအုတ်ခွက်

၅၀ နိဗ္ဗာန် ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာ

ဆင်းတုတော်အရ ရေဦးနယ်ကို ဗုဒ္ဓသာသနာ ပုဂံ ခေတ်ကတည်းက ရောက်ရှိခဲ့ပြီး အဲဒီကစ ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိ သာသနာ အစဉ်တစိုက် ထွန်းကားခဲ့လေ သလားလို့ တွေးဆ ရပါတယ်။ အင်းဝ ခေတ်က ရဟန်းစာဆို အကျော် ရှင်အင်္ဂုသမာဓိဟာ ရေဦးနဲ့ ကပ်ရက်က ဒီပဲယင်းသားပါ။ အဲဒီတော့ ပုဂံခေတ်၊ ပင်းယခေတ်၊ အင်းဝခေတ် အဆက်ဆက် ဘုရား ရှင်ရဲ့ သာသနာ ဒီနေရာမှာ ထွန်းကား လာပြီး ပိဋကတ် ကျမ်းဂန်တွေကို ဆင့်ကဲပို့ချနိုင်တဲ့ ဆရာတော် ကြီးတွေ ရှိခဲ့တန်ရာတယ်။ ဒါကြောင့်သာ ဒီလို အကျော်အမော် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ထွန်းပေါက်လာနိုင်တာ ဖြစ်တယ်လို့ တွက်ဆရင် မှားလှမယ် မထင်ပါဘူး။

ရေဦးမြို့နယ်အနေနဲ့ အထောက်အထား ခိုင်ခိုင် မာမာကတော့ အရံဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်ဆရာတော် တစ်ပါး ရေဦးရဲ့ မြောက်ဘက် ၆ မိုင်ကွာလောက် မှာ ရှိတဲ့ မင်းကျောင်းကပေါ်ထွက်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီ အရံဂိုဏ်းဆရာတော် အရှင်ဥက္ကာစာရ ဆရာတော် ဟာ ပိဋကတ်အဋ္ဌကထာ တတ်ကျွမ်းပြီး ကညစ်ရေး စုံတ်ရေးမှာ အလွန် ထူးချွန်ပါသတဲ့။ တစ်နေ့ကို စာ လိုက်သံသာ(၁၀၀)နီးပါး နေ့တိုင်းစာပို့ ချရုံမကဘူး ရေဦးနယ်မှာ အရံဂိုဏ်းကိုလဲ ပြုစုတော်မူပါသတဲ့။

အရံဂိုဏ်းဆိုတာ ညောင်ရမ်းခေတ် နောက်ပိုင်း မာရ်အောင်ရတနာစေတီတော် ဒါယကာ စနေမင်း လက်ထက် တော် လောက် မှာ ပေါ်ပေါက် လာတဲ့ တုဂိုဏ်း၊ ရံဂိုဏ်းထဲက အရံဂိုဏ်းပါ။ ဂိုဏ်းကို ဆားလင်းကြီးမြို့နယ် တုရွာဇာတိ အရှင်ဂုဏာဘိ လင်္ကာရက ဦးဆောင်ပါတယ်။ တုဂိုဏ်းကို အတင် ဂိုဏ်းလို့လဲ ခေါ်ပါသေးတယ်။ အဲဒီလို (၂)ဂိုဏ်း ကွဲတဲ့အခါ အရံဂိုဏ်းကို လက်ခံတဲ့ သံဃာများက အများစု၊ အတင်ဂိုဏ်းကို လက်ခံသူက အနည်းစု၊ နို့ ပေမယ့် တုဂိုဏ်းဝင် အတုလဆရာတော်ရှင်ယသ ကို အလောင်းမင်းတရားကြီးက သာသနာပိုင်ခန့်အပ် တော့ အတင်ဂိုဏ်းက ရာဇဝဏ္ဏာ မင်းပေါက်စိုး ပေါက် ဖြစ်နေတာကြောင့် အရံဂိုဏ်း သံဃာများ အသာလျှီ နေရပါတယ်။

အရံဂိုဏ်းဘက်မှာ ဝဏ္ဏိဗောဓနသတ်အင်း ကျမ်း ပြု ဆရာတော် ရှင်ဥက္ကသမာလာ၊ ပထမ ကျော် အောင်စံထားဆရာတော် ရှင်ဉာဏဝရ၊ တောင်တွင်း

ကြီးဆရာတော် ခင်ကြီးဖျော်စတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေ က ထောက်ခံ နေတော်မူကြတာပါ။ ဘကြီးတော် လက်ထက်ကျတော့မှ တုဂိုဏ်း ဆရာတော်တွေက အညီအညွတ် ဝန်ချကြတဲ့အတွက် တနိုင်လုံး အရံ ဂိုဏ်းက လွှမ်းမိုးသွားနိုင်ပါတော့တယ်။ အဲဒီ အရံ ဂိုဏ်းကို ရေဦးမြို့နယ်မှာ မင်းကျောင်း ဆရာတော် ရှင်ဥက္ကာစာရက ၁၀၈၁ ခု(တနင်္ဂနွေမင်းလက်ထက်) မှာ တည်ထောင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီဆရာတော်ကြီးဟာ အနောက်ဘက်လွန် မင်းတရားကြီး ပြည်မြို့ကိုအောင် နိုင်ခဲ့တော့ ရှင်တစ်ဆူ လူတစ်ယောက်သာ ရခဲ့တယ် လို့ ဘုရင်က အမိန့်ရှိတဲ့ 'ပြည်ပဉ္စင်းကျော်' အမည် တွင်တဲ့ စစ်ကိုင်း ပထမ ဗားကရာ ဆရာတော်ကြီး ရှင်တစ်ဆူရဲ့ အနွယ် တပည့်ကြီးပါ။ (မင်းကျောင်း ဆရာတော် ရှင်ဥက္ကာစာရရဲ့ ဆရာက မဏိရတနာ ဆရာတော် ရှင်အရိယာ လင်္ကာရပါ။ ရှင်အရိယာ လင်္ကာရရဲ့ ဆရာက အရံဂိုဏ်း ဂိုဏ်းချုပ် ငါးရဲ့ အိုဆရာတော် ရှင်ကလျာဏဇေပါ။ ငါးရဲ့ အို ဆရာ တော်ရဲ့ ဆရာက ရေမြိန်ဆရာတော် ရှင်ဂုဏသီရိပါ။ ရေမြိန်ဆရာတော်ရဲ့ ဆရာက မြို့ကြီး ဆရာတော် ရှင်ဂန္ဓပညာပါ။ မြို့ကြီး ဆရာတော်ရဲ့ ဆရာက ဆားလင်းကြီး ဆရာတော် ရှင်မဟာတိဿပါ။ အဲဒီ ဆရာတော်ဟာ ကနေထက်ထိ ကျော်ကြားနေသေးတဲ့ အမေးတော်ပုံ အဖြေကျမ်းပြု တောင်ဖီလာ ဆရာ တော်ကြီးပါ။)

မင်းကျောင်းဆရာတော် အရှင် ဥက္ကာစာရဟာ သက်တော် ၇၃၊ သက္ကရာဇ် ၁၁၁၂-ခုနှစ်မှာ ပျံလွန် တော်မူပါတယ်။ ဒီဆရာတော်ရဲ့နောက် ရေဦးနယ် က ပေါ်ထွက်လာတဲ့ ထင်ရှားတဲ့ ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးကတော့ မင်းကျောင်းဆရာတော်ကြီးရဲ့ မြေး တော်စပ်တဲ့ အရှင်ဉာဏမဉ္ဇူသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဆရာ တော်ကြီးဟာ မင်းကျောင်းမှာပဲ ဆက်လက် သီတင်း သုံးပြီး ပိဋကတ်ကျမ်းဂန်မှာ နဲ့ စပ် ကျေပွန်လွန်းလို့ ဘိုးတော် ဗဒုံမင်းက (၁) ဓမ္မာဘိလင်္ကာရ မဟာ ရာဇဂုံ၊ (၂) ဓမ္မာဘိ သီရိဝံသ မဟာရာဇ ဂုံ၊ (၃) ဓမ္မာဘိသဒ္ဓမ္မဝံသမဟာရာဇဂုံဆိုပြီး တွဲ ၃ တွဲ ဆက်ကပ်ပူဇော်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီဆရာတော်ကြီး နောက်ပေါ်ပေါက်တဲ့ ရေဦး နယ်က ထင် ပေါ် ကျော် ကြား တဲ့ ဆရာတော်ကြီး

တစ်ပါးကတော့ ကျမ်းပြု အကျော် ပထမ မုန်တိုင်ပင် ဆရာတော် အရှင်ဝံသပါလပါ။ ဒီဆရာတော်ကြီး ရေးတဲ့ ကျမ်းက ကျမ်းပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ပါသတဲ့။ ရေဦးရဲ့ အရှေ့ မြောက်ဘက် ၁၀ မိုင် အကွာက မုန်တိုင်ပင် ရွာမှာ ဖွားရာဇာတိရှိလို့ မုန်တိုင်ပင် ဆရာတော်လို့ တွင်တာပါ။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကျမ်းပေါင်း ၁၀၀ ကျော်အနက် သုံးပုံတိချူကျမ်း၊ သုံးစုံလောကားကျမ်း၊ သုံးပုံ အိပ်ထောင်ကျမ်း ဆိုတာတွေတော့ ပရိယတ္တိနဲ့ မနီးစပ်တဲ့ လူတွေတောင် ကြားဖူးကြမှာပါ။ ဆရာတော်ကြီးက ပိဋကတ်သုံးပုံရဲ့ အဆီအနှစ်ဖြစ်တဲ့ အသီးအပွင့်ကို စားသုံးလိုရင် ပိဋကတ်သုံးပုံ သစ်ပင်ကြီးကို ခဲရာခဲဆစ် တက်မနေနဲ့၊ သူ့စာကိုသာဖတ်၊ ဆုတ်ခူးလို့ ရမယ့်တံချူပဲ၊ ဆွတ်ခူးဖို့ လောကားပဲ၊ ထည့်သွင်းဖို့ အိပ်ထောင်ပိဆိုပြီး ကျမ်းနစမည်တွေ ဒီလို ပေးခဲ့တာပါ။

မုန်တိုင်ပင် ဆရာတော်ကြီးဟာ ငယ်စဉ်က ထီးဆောင်းကုန်းရွာ အရှင်အာစရမ္မ၊ မုန်လှဆရာတော် ဦးဉာဏ၊ ပုဏ္ဏကား ဆရာတော် ဦးသဒ္ဓမ္မာစာရ၊ အမရပူရမြို့တော် အောင်မြေဘုံစံတိုက် ဆရာတော်၊ ရတနာပူရအင်းဝမြို့တော်က ဆရာတော် ဦးသုန္ဒရတို့ ဆီမှာ ပညာများဆည်းပူးခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ စုံစုံနဲ့ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ကျေပွန်အောင် သင်ကြား ပြီးတဲ့အခါ ဇာတိမုန်တိုင်ပင်ရွာကို ပြန်ကြွလာပြီး ရွာမှာပဲ စာပေပို့ချလို့ နေပါတယ်။ သက္ကရာဇ် ၁၁၈၃-ခုနှစ်မှာ ဒီပဲယင်းမြောက်လက် (၆၈) ရွာ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရပါတယ်။ ပြီးတော့ သာယာဝတီမင်းက “ဝံသာဘိလင်္ကာရဇေ မဟာဓမ္မရာဇဂုရု” ဘွဲ့တံဆိပ်တော်လဲ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခံရပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီး ဂုဏ်သတင်းက ကြီးလွန်းတော့ ရှမ်းမြစ်မင်းသားကြီးက အင်းဝကို ပင့်သွားပြီး အင်းဝမြို့တော်မှာ ရတနာဘုံအံ့ဆိုတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီး ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းကိုးကွယ်ပါတော့တယ်။ ရှမ်းမြစ်မင်းသားကြီးဆိုတာ ဘိုးတော် ဗဒုံမင်းရဲ့ မြေးပါ။ ပုဂံမင်းတို့၊ မင်းတုန်းတို့၊ ကနောင်မင်းတို့ရဲ့ ဘထွေးတော်လို့ ဘထွေးတော် ချွန်းတောင်မြို့စား ဗိုလ်မှူးမင်းသားလိုလဲ ကျော်ကြားတဲ့ မင်းသားကြီးပေါ့။ သီပေါဘုရင်ရဲ့ မယံတော် လောင်းရှည်မိဖုရားဟာ

ဒီရှမ်းမြစ်မင်းသားကြီးရဲ့သမီးတော်ပါပဲ။ သာယာဝတီမင်းက နေပြည်တော်ကို အင်းဝကနေပြီး အမရပူရကို ပြောင်းရွှေ့တော့ရမ်းမြစ်မင်းသားကြီးက အမရပူရမှာ ဈေးချိုတိုက် ခေါ်တဲ့ ကျောင်းကြီး တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်ပြီး မုန်တိုင်ပင် ဆရာတော် ကြီးကို မြို့တော်သစ် အမရပူရမှာ ပင့်ဆောင် ကိုးကွယ်ပါတယ်။

မုန်တိုင်ပင် ဆရာတော်ကြီးနောက် မင်း လူတဲ့ဘွဲ့တံဆိပ် ကပ်လှူခံရတဲ့ ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးကတော့ မန်ကျည်းတော ဆရာတော် ရှင်ဉာဏပါ။ ဒီဆရာတော်ကြီးကို ရေဦးမြို့နယ် လေးရွာမှာ ၁၁၅၀ ပြည့်နှစ်က ဦးမြတ်သာနေနဲ့ ရှင်သဒ္ဓါဘိဝံသ ဖွားမြင်ပါတယ်။ အရွယ်ရောက်တော့ ရဟန်းပြုပြီး ပိဋကတ်စာပေကို သင်ကြားတယ်။ ထူးထူးချွန်ချွန် တတ်မြောက် လာတဲ့အခါ အမရပူရ နေပြည်တော်ကို ကြွပြီး အမရပူရ အနောက်ဘက်က မန်ကျည်းတောတိုက်မှာ သီတင်းသုံးပြီး သံသာ အများကို စာပေပို့ချနေတော်မူပါတယ်။ မန်ကျည်းတော ဆရာတော် ရှင်ဉာဏကို ဘုရင်က “ဉာဏသဒ္ဓမ္မဓဇ မဟာဓမ္မရာဇဂုရု” ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပါမယ်။ ၁၂၁၃-ခုမှာ မန်ကျည်းတော ဆရာတော်ကြီး ဖွဲ့လွန်တော်မူပါတယ်။

မန်ကျည်းတော ဆရာတော်နောက် ရေဦးနယ်က ပေါ်ပေါက်တဲ့ သာသနာ့အာဇာနည် ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဝဇီရာ ရာမ ဆရာတော်ဘုရားကြီးပါပဲ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ ရေဦးမြို့ အနောက်ဘက်က ကုန်းသာရွာ ဇာတိပါ။ မန္တလေး၊ မော်လမြိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့နဲ့ သီဟိုဠ်ကျွန်းတွေမှာ ဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ ဂုဏ်သတင်း အလွန် ထွန်းလင်းပြီး ရင်းချာတဲ့ တပည့်ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အများကြီး ရှိခဲ့ပြီး မကြာသေးခင်က မော်လမြိုင်မှာ ရာပြည့်ပွဲ ကျင်းပခဲ့တဲ့ ရတနာဘုံမြင့်ကျောင်းကြီးဟာ ဝဇီရာ ရာမဆရာတော်ကြီးကို တင်လှူ ကိုးကွယ်တဲ့ ကျောင်းကြီးပေါ့။

ဝဇီရာ ရာမ ဆရာတော်ဟာ ငယ်ကတည်းက ကိုရင်ဝတ်ပြီး ရှင်ပညာသီရိဘွဲ့နဲ့ ကုန်းသာရွာ ဝါဆိုကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ရှင်ကလျာဏဇေ၊ ထန်းကြီးရွာ မဟာရုံကျောင်း ဆရာတော် ရှင်ဝိမလဒုဗ္ဗိတို့ ဆီမှာ အခြေခံပညာများ သင်ယူခဲ့ပါတယ်။ နောင်

၅၇ နိဂါရတရားဗျူဟာ

တော့ ပုဂံမင်း၊ မင်းတုန်းမင်း၊ သီပေါမင်း မင်းသုံးဆက်တိုင် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်း ခံရတဲ့ သင်္ဂဇာ ဆရာတော်ကြီး ခြေတော်ရင်းမှာ ပိဋကတ် သုံးပုံကို ဆက်လက်သင်ယူပါတယ်။ ၁၂၂၀-ခုနှစ် ရောက်တော့ စိန်တုံးမိဖုရား ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းတဲ့ ဝဇီရာ ရာမတိုက် မင်္ဂလာဘုံ စံကျောင်းတော်ကြီးမှာ သီတင်းသုံးပြီး တပည့်တပန်း သံဃာပေါင်းများစွာကို စာပေပို့ချနေပါတယ်။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးက ဝဇီရာ ရာမ ဆရာတော်ကို “ပညာဘိ သီရိသဒ္ဓမ္မ ကဝိဇေ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု” ဘွဲ့တံဆိပ်တော် ကပ်လှူပါတယ်။

မြန်မာမင်း ပါတော်မူတော့ ဝဇီရာ ရာမ ဆရာတော်ကြီးဟာ မော် လမြိုင် ကို ကြွ တော် မူ ပြီး မော်လမြိုင်က ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းတဲ့ရတနာဘုံမြိုင်ကျောင်းတော်ကြီးမှာ သီတင်းသုံးနေပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာတော်က သံဃာအများကို စာပေ ပို့ချရုံမက စာပြန်ပွဲများလဲ စတင် ကျင်းပတော်မူတယ်။ ၁၂၅၇-ခုနှစ်မှာ ဗြိတိသျှအစိုးရက ကျင်းပတဲ့ ပထမဆုံး ပထမပြန် စာမေးပွဲမှာ ဆရာတော်ကြီး ပို့ချသွန်သင်တဲ့ တပည့်ရင်း ရှင်ကေတုမာလာလင်္ကာရ က ထိပ်ဆုံးက အောင်မြင်လို့ ပထမဆုံး ပထမကျော်ပန်း ဆွတ်လှမ်းတဲ့ ရဟန်းဖြစ်သွားပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးဟာ သက္ကရာဇ် ၁၂၇၀-ပြည့်နှစ်မှာ ပျံလွန်တော်မူပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူအပြီး ၇-နှစ် အကြာ ၁၂၇၇-ခုနှစ်မှာ ဗြိတိသျှအစိုးရက ထူးချွန်ပြီး ကျမ်းပြုနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အကျော်အမော်များကို အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဆိုတဲ့ဘွဲ့တံဆိပ်ချီးမြှင့်တဲ့အခါ ဝဇီရာ ရာမ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တပည့်ရင်းကြီး နှစ်ပါး အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘွဲ့ဆက်ကပ် ပူဇော်ခံရပါတယ်။ တစ်ပါးက ပထမဆုံး ပထမကျော်ဆရာတော် ရှင်ကေတုမာလာလင်္ကာရပါ။ ဒီဆရာတော်ဟာ နောင်တော့ ရတနာဘုံပျံ ဆရာတော်လို့ ကျော်ကြားပါတယ်။ နောက်တစ်ပါးကတော့ ကျမ်းပေါင်း ၅၀ ကျော် ရေးသားသွားတဲ့ တောင်ပေါက်ဆရာတော် အရှင်စက္ကပါလ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဝဇီရာ ရာမ ဆရာတော်ဟာ နာမည်ကြီး လှတဲ့ သင်္ဂဇာ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တပည့်ကောင်း ဖြစ်သလို နာမည်ကျော်တဲ့ တောင်ပေါက်ဆရာတော်နဲ့ ရတနာ

ဘုံပျံ ဆရာတော်တို့ရဲ့ ဆရာကောင်းလဲ ဖြစ်ပါပေတယ်လို့ ပြောကြားတတ်ကြပါတယ်။

သာသနာ့ ဒါယကာ မြန်မာဘုရင်များ ဆက်ကပ်တဲ့ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို လက်ခံရရှိတဲ့ ရေဦးနယ်သား ဆရာတော်ကြီး နောက်တစ်ပါးကတော့ လင်္ကာရာမ ဆရာတော်ကြီးပါ။ ဒီဆရာတော်ကြီးဟာ ရေဦးမြို့နယ်လင်းမြို့ရွာမှာသာ သက္ကရာဇ် ၁၂၀၉-ခုက မွေးပါတယ်။ ဘွဲ့မည်က အရှင်နန္ဒမဉ္ဇူသာပါ။ သီပေါမင်းတရားကြီး ဆက်ကပ်တဲ့ဘွဲ့က “နန္ဒမဉ္ဇူသာဘိကဝိဇေမဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု”ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဆရာတော်ကြီးဟာ ၁၂၀၉-ခုမှာ ဖွားတော်မူပြီး၊ ၁၂၇၂-ခုနှစ်မှာ ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူပါတယ်။

ရေဦးမြို့နယ်က မြန်မာမင်းများ ဆက်ကပ်တဲ့ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ကပ်လှူတဲ့ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့တံဆိပ်တော် အလှူခံရတဲ့ ရှေးမိ နောက်မိ ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးလဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဒီဆရာတော်ကြီးကတော့ ပေါင်းတောင်ဂူဆရာတော် အရှင်ပညာသာမိ ဖြစ်ပါတယ်။

ပေါင်းတောင်ဂူ ဆရာတော်ကြီးဟာ သီပေါမင်းဆက် ကပ် တဲ့ “ပညာသာမိဇေ မဟာဓမ္မရာဇဂုရု” ဘွဲ့တော်ကို ရေဦးနယ်သား လင်္ကာရာမ ဆရာတော်နဲ့ တစ်နေ့တည်း ဆက်ကပ်ပူဇော်ခံရပါတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် သီပေါမင်းက “ပညာသာမိကဝိဇေမဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု” ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ပြီး ဆက်ကပ် ပြန်ပါတယ်။ မြန်မာဘုရင်များ ရှိတော်မူတဲ့နောက် ဗြိတိသျှ အစိုးရက အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တံဆိပ်များ ကပ်လှူပြန်တော့လဲ ခေတ်ဦးပိုင်းလောက်မှာပဲ ပေါင်းတောင်ဂူ ဆရာတော်ကြီး အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တံဆိပ် ကပ်လှူခံရပြန်ပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးဟာ ရေဦးနယ် ပေါင်းတောင်ဂူရွာ ဇာတိပို့ ပေါင်းတောင်ဂူ ဆရာတော်ဘုရားကြီးလို့ တွင်တာပါ။ မြန်မာဘုရင်က ဆက်ကပ်တဲ့ ဘွဲ့တံဆိပ်ကို ဒီဆရာတော်ကြီး နောက်ဆုံး အလှူခံရတာပါပဲ။

ရှေ့လဆက်ဖတ်ပါ

လူထု ဒေါ်အမာ

ယနာနို့ဆွမ်းနှင့် သားပြွမ်းဆွမ်း ဂုဏ်ထူးများ

ယနာနို့ဆွမ်း၊ သားပြွမ်းဆွမ်း၊ အစွမ်းတူ၏
ဘယ်ကြောင့်နည်း။

စွယ်စုံကျော်ထင်မှ မေးခွန်း လက်မဟုတ်ပါ။
မိတ်ဆွေ တစ်ဦးနှင့်ဆွေးနွေးကြရာမှ ပေါ်ပေါက်
လာသော ပြဿနာ တစ်ရပ်ကို တင်ပြလို၍ ဤနည်း
အစချီလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ယနာနို့ဆွမ်း” ဟူသည်မှာ မြတ်စွာဘုရား
အလောင်းတော် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မမူ
မီ ကဆုန်လပြည့်နေ့ နံနက်၌ သူဇာတာ သေဋ္ဌေး
မကြီး လှူဒါန်းသော ဆွမ်း ဖြစ်ပါသည်။ ယင်း
ယနာနို့ဆွမ်းမှာ နို့ဆွမ်းမည်ကာ မဟုတ်....

“ရဂုံသာမော၊ နွယ်ချိုတော၌၊ ဖော်နှော
တကွ၊ ထောင်နွားမကို၊ ကာလကြာညောင်း၊
ဝစ္စာကျောင်းပြီး၊ နို့ကောင်းချိုမြက်၊ ရေ
မစွက်ဘဲ၊ ခွဲဝက် ခုနစ်တန်၊ တစ်ကောင်ကျန်
နှင့်၊ နို့ပြန်တိုက်လျက်၊ ရှစ်ကောင်နက်မှ၊ ယူ
ချက်သမ္မာ၊ နို့နှစ်ပြု”

(မယ်-၅၆၇)

ဤသို့ နို့အထူးကို ယူ၍ စီရင်သော “မပျစ်ခွေ၊
မပျော့နဲတိ၊ မခဲ၊ မမာ၊ လျှောက်ပတ်စွာ သား၊
သူဇာ လူကပ်၊ နို့နပ် ယနာ၊ ဆွမ်းဩဇာ”
ဖြစ်လေသည်။ ယင်း လပြည့်နေ့ ကုန်ဆုံးချိန်တွင်
ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့ပေသည်။

“သားပြွမ်းဆွမ်း” ဟူသည်မှာ မြတ်စွာဘုရား
ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော်မူမည့်နေ့၌ စုန္ဒ မည်သော

ပန်းထိမ်ဆရာ ဥပါသကာ လှူဒါန်းသော သူက-
ရမဒ္ဒဝမည်သော ဆွမ်းကို ဆိုလို၏။ [ဤနေရာ၌
သူကရမဒ္ဒဝသည် ဝက်ဖျံသားနှင့် စီမံထားသော
ဆွမ်း (သားပြွမ်း ဆွမ်း) ဟုတ်မဟုတ် ဝါဒ
အမျိုးမျိုး ရှိ၏။ သို့သော် ဤ ဆောင်းပါးဆိုင်ရာ
လိုရင်း မဟုတ်၍ အကျယ် မရေးသားပါ] ထို
ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသော ကဆုန်လပြည့်နေ့ ကုန်
ဆုံးချိန်တွင်ပင် မြတ်စွာဘုရားသည် အနုပါဒိ
သေသ ခန္ဓနိဗ္ဗာန် စံတော်မူခဲ့လေ၏။

ဤနေရာ၌ ဆိုစရာရှိသည်ကား မြတ်စွာဘုရား
သည် နံနက်ပိုင်းကရွှေပန်းထိမ်ဆရာ စုန္ဒ၏ သူက-
ရမဒ္ဒဝကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုနေ့ည ကုန်ဆုံး
သောအခါ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော် မူသဖြင့်
တစ်ယောက်ယောက်က ဆွမ်းဒါယကာ စုန္ဒအား
မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော် မူသွားသည်
မှာ သင့် တာဝန် ဖြစ်သည်။ သင့်မှာ အလွန်
ကြီးမားသော မကောင်းမှု ကံကြီးဆိုက်ရောက်ပြီ
ဟု သွားပြောလျှင် ဆွမ်းဒါယကာ စုန္ဒ အလွန်
စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဆွမ်း
ဒါယကာ စုန္ဒ စိတ်မကောင်း မဖြစ်စေရန်
မြတ်စွာဘုရားက မှာကြားတော် မူခဲ့သည်။ စုန္ဒ၊
ဆွမ်းလှူခဲ့ရသည်မှာ အလွန် ကံ ကောင်း သည်။
ကုသိုလ်ထူးသည်။ မြတ်စွာဘုရားက ဘုရားဖြစ်ခါ
နီး သုဇာတာ သေဇဉ္ဇးမကြီး လှူသော ဆွမ်းနှင့်
ယခု စုန္ဒ လှူ သော ဆွမ်းအကျိုးအာနိသင် အတူတူ
ပင် ဖြစ်သည်။ သုဇာတာ ဆွမ်းကြောင့် သဥပါဒိ
သေသ နိဗ္ဗာန် (ကိလေသာ ဟူသမျှ ကုန်ခန်း
ချုပ်ငြိမ်းသော ခန္ဓာကြွင်း နိဗ္ဗာန်) ဓာတ်ကို ရ
သည်။ စုန္ဒ လှူသော ဆွမ်းကြောင့် အနုပါဒိသေသ
နိဗ္ဗာန် (ခန္ဓာ အကြွင်းမရှိ၊ အားလုံး ချုပ်ငြိမ်း
သော နိဗ္ဗာန်) ဓာတ်ကို ရသည်ဟု အရှင်အာနန္ဒာ
ကို ပြောကြားစေတော်မူသည်။

ဤ၌ မဆွေးနွေးစရာ များစွာ ရှိနေ၏။ ယင်း

မှာ သုဇာတာ၏ ဆွမ်းနှင့် စုန္ဒ ဆွမ်းနှစ်မျိုး
အကျိုးအာနိသင်တူသည် ဟူသော အချက်ပင်ဖြစ်
သည်။ ဆွမ်းလှူရာ၌ ဒါယကာသည်လည်းကောင်း၊
အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း အရေးကြီးပေ
သည်။ အလှူဝတ္ထုက အမွန်မြတ်ချင်း တူညီစေ
ကာမူ ဒါယကာ၏ ထားရှိနိုင်သော စေတနာ၊
ဆွမ်း အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်၏ စင်ကြယ်မှု အစွမ်းတို့က
အကျိုးပေးမှု၌ ကွာခြားစေနိုင်သည်မဟုတ်လော။
ဤနေရာ၌ သုဇာတာသည် ပုထုဇဉ် ဒါယကာမ
သာဖြစ်သည်။ စုန္ဒကသောတာပန်အရိယာဖြစ်၏။
ထားရှိနိုင်သော စေတနာမှာ စုန္ဒက သုဇာတာ
ထက် သာပေလိမ့်မည်။ အလှူခံရာ၌ သုဇာတာ
လှူစဉ်က ဘုရား မဖြစ်သေး၊ ဘုရားလောင်း
ဘဝမျှသာ ဖြစ်သည်။ စုန္ဒ လှူသောအခါ ဘုရား
စင်စစ် ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်၍ အလှူခံ အရာ၌လည်း စုန္ဒ
ဘက်က သာလွန်နေပေသည်။ ထိုနှစ်ချက်အတွက်
အဘယ်ကြောင့် ဆွမ်းနှစ်မျိုး အကျိုးအာနိသင်
တူရပါသနည်းဟု ဆွေးနွေးလို၏။ ထို့ကြောင့်
'အစွမ်းတူ၏ ဘယ်ကြောင့်နည်း' ဆွေးနွေး ဖြစ်
လှာရပေ၏။

ဤ၌ ဖော်ပြပါဆွမ်းနှစ်မျိုးကြောင့် ကိလေသာ
ပရိနိဗ္ဗာန်နှင့် ခန္ဓာပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံရချင်း တူညီမှု
သည်လည်း အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်သည်။
ထို့ပြင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရား အဖြစ် သို့
ရောက်ခါနီး ဆဲဆဲတွင် လည်းကောင်း၊ မဟာ
ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံခါနီး ဆဲဆဲတွင် လည်းကောင်း
ကုဋေပေါင်း နှစ်သန်း လေးသိန်း အရေအတွက်
ရှိသော ဒေဝသိကဝဋ္ဋနုဿမာပတ် (နေ့စဉ် ဝင်
စား သုံးဆောင်မြဲ သမာပတ်)တို့ကို အထူးပြု၍
ဝင်စားတော် မူနိုင်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း ယင်း ဆွမ်း
နှစ်ပါးကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဒေဝသိကဝဋ္ဋနုဿမာပတ် ဟူသည်မှာ ပဋိစ္စ
သမုပ္ပါဒ် အင်္ဂါ ၁၂-ရပ် ရှိသည်။ ၎င်းမှာ

အဝိဇ္ဇာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာ
 ယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါနိ၊
 ဘဝ၊ ဇာတိနှင့် ဇရာမရဏတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုတွင်
 အနုလောမ အစဉ်အတိုင်း အဝိဇ္ဇာကို ဝိပဿနာ
 ရှုပြီးလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်ကို အကြိမ်ပေါင်း ကုဋေ
 တစ်သိန်း ဝင်စားတော်မူသည်။ ဤအတိုင်း
 ဝိညာဉ်၊ နာမ်ရုပ် စသည့် ဇရာရေဏ အထိ
 ဝိပဿနာရှု၍ အရဟတ္တဖိုလ်ကို အကြိမ်ကုဋေတစ်
 သိန်း ဝင်စားတော်မူသည်။ ဤသို့ အနုလောမ
 နည်းအားဖြင့် သမာပတ် ကုဋေ တစ်သိန်း
 ၁၂-လီ ကုဋေပေါင်း တစ်သိန်း နှစ်သိန်း ဝင်
 စား၍ ပဋိလောမနည်း အပြန်အားဖြင့် ဇရာ
 မရဏမှစ၍ အဝိဇ္ဇာအထိ သမာပတ်ပေါင်း
 ကုဋေ တစ်သိန်း နှစ်သိန်း၊ နှစ်ရပ်ပေါင်း ကုဋေ
 နှစ်သိန်း လေးသိန်း ဝင်စားတော် မူလေသည်။

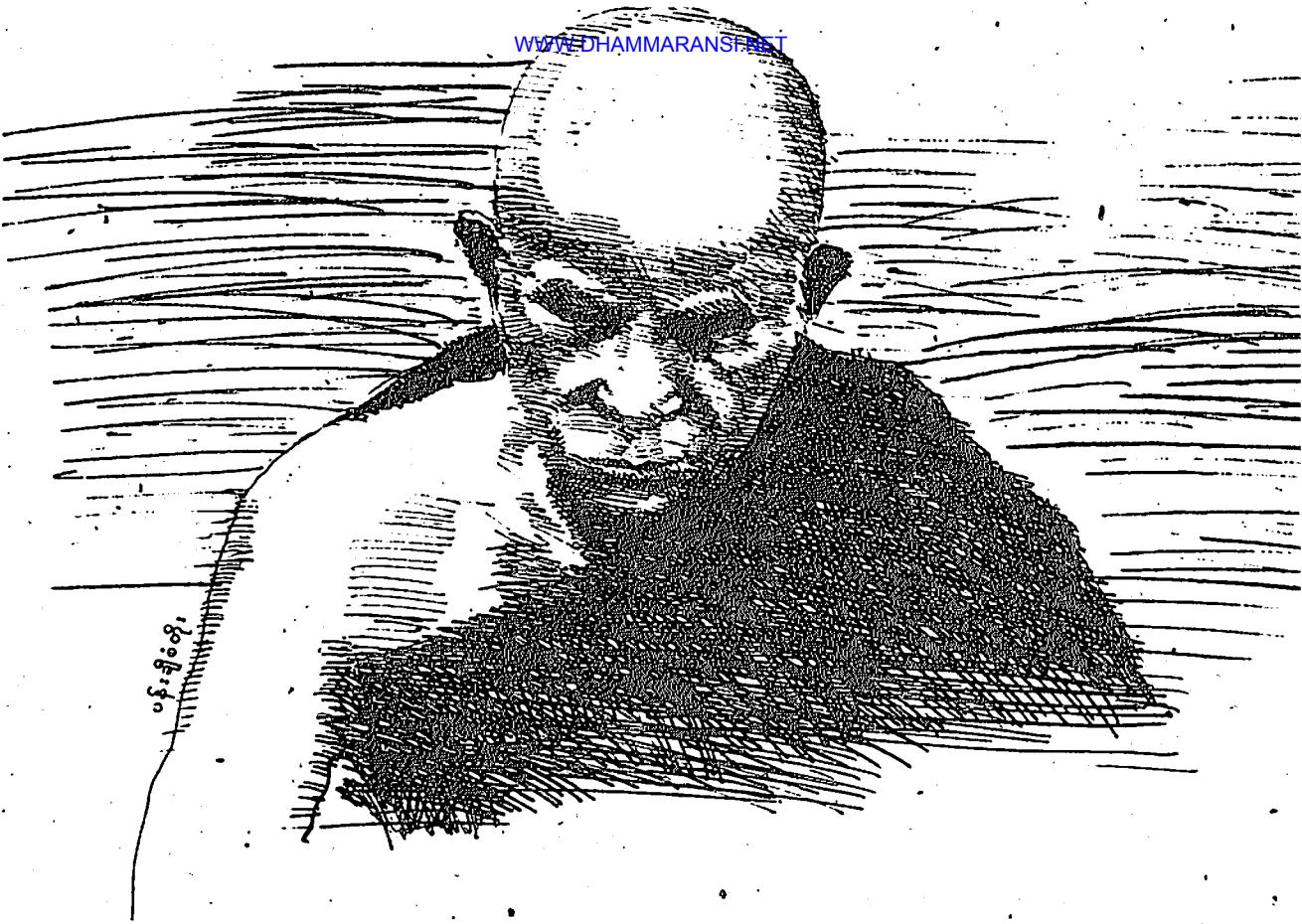
မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်ဘဝ ဘုရား
 အဖြစ်လို့ ရောက်ခါနီး ဆဲဆဲတွင် ဤနည်းတူ
 ဝင်စားတော်မူခဲ့သည်။ ဖော်ပြပါအတိုင်း စကြ
 ဝဋ္ဌာ ကုဋေတစ်သိန်းတည်း ဟူသော အာဏာ
 ခေတ် အတွင်းရှိ သတ္တဝါတို့၏ ခန္ဓာအစဉ်ဝယ်
 ဖြစ်ရှိနေသော ပရမတ္ထ သဘာဝတရား ပဋိစ္စ
 သမုပ္ပါဒ် အင်္ဂါ ၁၂-ပါးကို အင်္ဂါ ၁၂-ပါး
 လျှင် ကုဋေ ၁-သိန်းစီပွား၍ အင်္ဂါ ၁၂-ရပ်
 ကုဋေ တစ်သိန်း နှစ်သိန်းကို အနိစ္စ ဝိပဿနာ
 ဉာဏ်၊ ဒုက္ခဝိပဿနာဉာဏ်၊ အနတ္တ ဝိပဿနာ
 ဉာဏ်တို့ဖြင့် ၃-မျိုးစီ ပွားမြောက် ဆင်ခြင်တော်
 မူခဲ့ရာ ယင်းကဲ့မဟာဝဇီရ ဉာဏ်တော်ဟု ခေါ်
 ဆိုသည်။ မဟာဝဇီရ ဉာဏ်တော်ပေါင်း သုံး
 သိန်း ခြောက်သိန်း ဖြစ်သည်။

ယင်း မဟာဝဇီရ ဉာဏ်တော်မှာ မြတ်စွာ
 ဘုရားအလောင်းတော်ဘဝ နှစ်ဦး လေးသင်္ချေနှင့်
 ကမ္ဘာတစ်သိန်းအတွင်း မြတ်စွာဘုရား ၉-ဆူတို့
 ထံမှ ရဟန်းဘဝ ၉-ကြိမ် ရခဲ့သော ဘဝကပင်

ဝင်စားတော် မူလေရှိသည် ဆိုသည်။ ထိုသို့
 ဈာန်အဘိညာဉ်ရ ရဟန်းတော်များ ဘဝကပင်
 မဟာဝဇီရ ဉာဏ်တို့ကို ဝင်စားခဲ့သော အလေ့
 အကျင့်ကြောင့် အကြောင်းအားလျော်စွာ ဂတိ
 မှားမှောက် တိရစ္ဆာန်ဘဝသို့ ရောက်ရသော
 မျောက်ခင်း၊ ယုန်ခင်း၊ ရွှေဥဒေါင်းမင်း၊ ရွှေဟင်္သာ
 မင်း စသော ဘဝများမှာလည်း အလောင်း
 တော်မြတ်သည် ထိုးထွင်း သိမြင် ဆင်ခြင်
 သဘော တရားဓမ္မ ဟောနိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပေ
 သည်။

ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်သော အခါ၌ကား
 အရဟတ္တဖိုလ် အထွတ်ဘင်၍ နေ့စဉ်မပြတ် ဝင်
 စားတော် မူခဲ့သဖြင့် ဒေဝဒိကဝဋ္ဌဥန သမာ
 ပတ်ဟူ ခေါ်ဆိုရပေသည်။ ဤမျှ ဝင်စားနိုင်ခြင်း
 မှာလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ဘဝင်စိတ်တော် လျင်
 မြန်ခြင်းနှင့် အလောင်းတော် ဘဝကပင် သမာ
 ပတ်တို့၌ လေ့လာနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်၍
 တွေးတော စဉ်းစား အကြည်ညို ပွားသင့် ပေ
 သည်။

ထူးခြားချက် တစ်ရပ်ကို ဖော်ပြရာ ရှိသေး
 ၏။ ဤ ကုဋေ နှစ်သိန်း လေးသိန်းသော သမာ
 ပတ်တို့မှာ နေ့စဉ် ဝင်စားနေကျ ဖြစ်၍ အဘယ့်
 ကြောင့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့ ဝင်စားသော သမာ
 ပတ်နှင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံမည့်နေ့ ဝင်စားသော သမာ
 ပတ်ကို အထူးပြု၍ ဆိုရသနည်းဟု မေးမြန်းဖွယ်
 ရှိနေပေသည်။ အဖြေမှာ အခြား နေ့တို့၌ ရိုးရိုး
 အတိုင်းပင် ဝင်စားတော်မူ၍ ဤ ၂-နေ့၌မူ
 ထူးထူး ခြားခြား ရှုပသတ္တက ရုပ်တရား၌ ခုနစ်
 ပါးသော အခြင်းအရာ၊ နာမသတ္တက နာမ်တရား
 ၌ ခုနစ်ပါးသော အခြင်းအရာ ဤ ၁၄-ပါး
 သော အခြင်းအရာတို့နှင့် ရောစပ် နှောက်မွေ
 ပြီးမှ မဟာဝိပဿနာကို အဦးမူ၍ ဝင်စားတော်

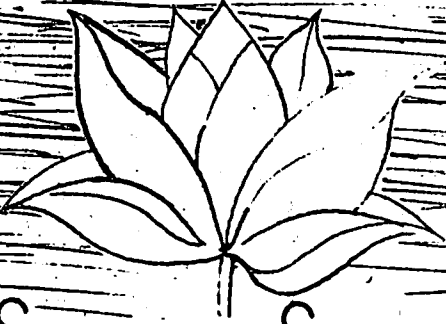

မြန်မာနိုင်ငံသာသနာ့သမိုင်းကို ရေးသားသူတိုင်း မိုးညှင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုခြင်းချန်ထား၍မရနိုင်ပါ။ မိုးညှင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ပရိယတ် အခြေခံကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံကြီး ဆည်းပူးကာ ဆရာကောင်း ထနည်းခံ၍ ထက် ထက် သန် သန် ကြီး ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခဲ့၏။ မိမိအားထုတ်လာခဲ့သည့် ပဋိပတ် လုပ်ငန်းစဉ်ကို ပရိယတ်ကျမ်းဂန်များနှင့် ခုံတင်ကာ အထက်အောက်မြန်မာနိုင်ငံ တစ်ဝန်းလုံး၌ ဖြန့်ဖြူးတော်မူခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်သာသနာ့သမိုင်းကို ရေးသားသူတိုင်း မိုးညှင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဆောင်ရွက်ချက်များကို လေးစားစွာ မှတ်တမ်းတင်ကြပါပေသည်။

ထို့ပြင်မိုးညှင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အထူးထင်ရှားစေသော ဆောင်ရွက်ချက်မှာ သမ္မာဗုဒ္ဓစေတီတော်ကြီးကို တည်ထားပူဇော်နိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ၅၇၂၀၂၇ ဆူမကသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တို့၏ ကိန်းဝပ်စံပယ်ရာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှစွာသော

စေတီတော်ကြီးကို ပြီးစီးအောင် တည်ထားနိုင်ခဲ့သဖြင့် ထိုစေတီတော်ကြီး တည်ရှိနေသည်နှင့်အမျှ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုပါ သားစဉ်မြေးဆက် သတိရ၍နေကြပါလိမ့်မည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီးထက် ပရိယတ်စွမ်းရည်၊ ပဋိပတ်စွမ်းရည် သာလွန်ထက်မြက်သော ဆရာတော်ကြီးများ ရှိခဲ့ကြပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ထိုဆရာတော်ကြီးများသည် မိမိအာရုံစူးစိုက်ရာဘစ်ဋ္ဌာနလောက် ဆောင်ခဲ့ကြသည်က များပါလိမ့်မည်။ မိုးညှင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာမူ မိမိ၏တပည့်ပရိသတ်များအတွက် ပဋိပတ်လုပ်ငန်းစဉ်ကြီးကို တွင်တွင်ကြီးချပြရင်း နောင်လာနောက်သား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အားလုံးအတွက်လည်း ကိုးကွယ်ပူဇော်ရာ သာသနာ့ အဆောက်အအုံကြီးကိုလည်း တည်ဆောက်၍ ပေးထားတော်မူခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မိုးညှင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဂုဏ်သတင်းများက သူတကာ

မိုးညှင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဟာသပညာ ဝဏ္ဏသိင်္ဂီ

ထက် ထူးခြားစွာ ထင်ရှားပေါ်လွင်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ဘက်ပေါင်းစုံမှ အောင်မြင် နေခြင်း၏ အကြောင်းကို ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်ပါက အောက်ပါအချက်များကို တွေ့ကြရပါလိမ့်မည်။

(၁) ပရိယတ်စွမ်းရည်

မိုးညှင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သန်လျင်မြို့နယ် ဖားကူးရွာအနီး ဝင်းခန်းခေါ် ဂုံညှင်းစုံရွာကလေးတွင် ဖွားမြင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်က အေးရွာ ဆရာတော်ကြီး ဦးအာစာရထံမှာ ပညာသင်ကြားခဲ့၏။ ငယ်ဆရာရင်းဦးအာစာရထံမှာပင် ရှင်အဖြစ်၊ ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် စာပေကျမ်းဂန်များ သင်ကြားခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ထိုမျှဖြင့်အားရကျေနပ်လောက်အောင် မရရှိသေးသဖြင့် ရဟန်းသိက္ခာငါးဝါအလွန် ခြောက်ဝါအရောက်တွင် ဇာတိရပ်ရွာ ငယ်ဆရာတို့ထံမှတစ်ဆင့်

မန္တလေးမြို့တော်သို့ တက်လာခဲ့၏။ မန္တလေးတောင်ပြင် ဘုရားကြီးတိုက် ဆရာတော်ဦးရန်ကုန်ထံ ခိုလှုံဆည်းကပ်ကာ ဆရာ့ဆရာ သာထက်သာကြီးများထံ နည်းခံသင်ယူခဲ့၏။

ထိုကဲ့သို့ပရိယတ်စွမ်းရည် ပြည့်စုံ ကုံလုံခြင်းကြောင့် ပဋိပတ်လုပ်ငန်းစဉ်များ ဖြန့်ဖြူးရာတွင် အခြေခိုင်ခံ့၍ တည်တံ့ချောမောခြင်းဖြစ်ပေသည်။

(၂) ပဋိပတ်စွမ်းရည်

ပရိယတ် ပဋိပတ် ကမ်းခတ်လွန်မြောက် ဉာဏ်ထွင်းဖောက်နိုင်သော လယ်တီဆရာတော်ကြီးထံ နိဿယည်းခံကာ ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် တောရဆောက်တည်၍ စကားမပြော တရားမဟောဘဲ ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့၏။ ထိုကြောင့် ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ သာသနာပြု လုပ်ငန်းများကို ရဟန်းရှင်လူ ပရိသတ်များက ယုံကြည်လေးစားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓ နိဗ္ဗာန် ရတနာပွန် ပဌစင်း

(၃) ဟောပြောမှု စွမ်းရည်

ဤစာကြောင်းကိုအများသုံးနေကျ စကားအတိုင်း တည့် တိုး ရေး လိုက် သော် “အပြော အဟောသိပ် ကောင်းတယ်” ဟူ၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မှန်ပါသည်။ နှစ်ပေါင်း ရာချီ၍ တောချိုအောင် ရောက်နေခဲ့သော ကျောင်းဟောင်း ကျောင်း ပျက် အဖြစ်မှ တစ်နိုင်ငံလုံးက တကူးတကန့်လာ၍ ပူးမြော် ရသော အဓိကရသာသနာ အဆောက် အအုံကြီး ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းတွင် ဟောပြောမှု၊ စည်းရုံးဆွဲ ဆောင်မှုသည် အဓိကအကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါ၏။ ဤသို့အဟောအပြော ကောင်းသည်ဆိုသော်လည်း အများတကာကောင်းပုံနှင့်တော့မတူနိုင်ပါ။ ထိုစဉ် တုန်းက ဓမ္မကထိက ဆရာတော်တစ်ပါး အဟော အပြောကောင်းပြီဆိုလျှင် ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်းတွေ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နှင့်အလွမ်းအသောညှပ်ကာ ဂီတသံ ပါပါ ဟောနေပြီဟု အလိုလိုသဘောပေါက်ကြရ၏။ မိုး ညှင်း ဆ ရာ တော် ကြီး ၏ တရားပွဲမှာကား ထို ‘အကောင်း’ တွေ လုံးဝမပါ။ အဘိဓမ္မာဒေသနာ တော်မှ တိုက်ရိုက်ထုတ်ယူထားသော ဓာတ်တရား၊ ပရ မတ် တရား များဖြစ်၍ တ ကယံ တရား ခြောက်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ ကြားဖူးနားဝ မရှိလှ သေး သော တ ရား ခြောက်ကြီးကိုပင် ပရိသတ်တွေနားဝငိုအောင် ဟော ကြားနိုင်သဖြင့် ဟောပြောမှု စွမ်းရည် ထက် မြတ် ကြောင်း သိသာနိုင်ပေသည်။

(၄) ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်မှု

သဗ္ဗဒွေစေတီတော်ကြီး တည်ဆောက်စဉ်တုန်းက စေတီတော်ကြီး၏ အတိုင်းအတာ၊ ပုံသဏ္ဍာန်၊ အနေ အထား၊ ကုန်ကျစရိတ်မှစ၍ အသေးစိတ် တွက်ချက်ခန့် မှန်းကာ ကိုယ်တော်တိုင် ဦးဆောင်ညွှန်ကြားတော် မူ ခဲ့၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းကပုံဆွဲဝါသနာထုံခဲ့သဖြင့်သဗ္ဗ- ဒွေစေတီတော်ကြီး၏ လက်ရှိပုံသဏ္ဍာန်ကို စိတ်ကူးထဲ ကပင် ပုံဖော်၍ ပေးတော်မူနိုင်ခဲ့၏။ ဤသို့သော စွမ်းရည်သတ္တိ ၄မျိုးလုံးနှင့် ပြည့် စုံ နေသဖြင့် ဤမျှလောက် အောင်မြင် ကျော်ကြားခဲ့ခြင်း

ဖြစ်၏။ ထိုစွမ်းရည်သတ္တိ ၄ မျိုးထဲက အဟောအပြော ကောင်းပုံကို ကောက်နှုတ်တင်ပြလိုပါသည်။

အဟောအပြောကောင်းခြင်းဟူရာ၌ ကြားနားသူ ပရိသတ်တို့ သဒ္ဓါတရား တိုးပွားလာအောင် အား တက်ရွှင်လန်းလာအောင်၊ အ ငြိ အ စွမ်း ရှိလာမည့် ဘေးမှ ကင်းလွတ်သွားအောင် ဟောတတ်ပြောတတ် ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ဟောပြောရာတွင် နူးညံ့သိမ် မွေ့လှစွာသော ဟာသဉာဏ်က ကောင်းကောင်းကြီး အထောက်အကူ ပြုခဲ့ပါပေသည်။

တစ်ခါတုန်းက ကျေးရွာတစ်ရွာမှ အဘွားကြီး တစ်စုသည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရှေ့မှောက် ဝင်ရောက် လာကြ၏။ မိမိတို့မှာ ပါလာခဲ့သော တင်လဲရည်အိုး ကလေးကို ရေနားအသာချကာ ကျုံ့ကျုံ့ ငုံ့ငုံ့ ကလေးထိုင်နေကြ၏။ နိုင်ငံတစ်ခုလုံးထင်ရှား ကျော် ကြား၍ ဂုဏ်သတင်းကြီးမားလှသော ဆရာတော်ကြီး ရှေ့ မှောက်သို့ တင်လဲရည်အိုးကလေးတစ်လုံးဖြင့် ဝင် ရောက်လာခဲ့ရသဖြင့် အနေခက်သည်ပုံ ပေါ်လွင်နေ ကြ၏။

ဤအခြေအနေကို ရိပ်စား မိသော ဆရာတော် ကြီးက-

“အေးအေး ရှေ့တိုးကြကွယ်။ ရှေ့တိုးကြကွယ်။ ဘာတော့များ ယူ လာကြလဲကွယ်” ဟု နှုတ်ခွန်းဆက် စကား မိန့်ကြားလိုက်ရ၏။ ဤတွင်မ-

“တင်....တင်လဲရည်အိုးပါဘုရား”

“အေးကွယ် တင်လဲရည်ဆိုတော့ စားဖို့မူကောင်း ဘူး၊ ကြည့်နေဖို့သာကောင်းတယ်။ တင်လဲရည်ဆိုတာ ရသို့ အင်မတန်ခဲယဉ်းတယ်ကွယ်။ ပထမအသက်စွန့်ပြီး ထန်းပင်ပေါ် တက်ရတယ်ကွယ်။ ပြီးတော့ ခက်ရာခက် ဆစ်ထန်းနို့ လေးတွေက ထန်းရေထွက်အောင် လုပ် ယူရတယ်ကွယ်။ နောက် မဖိတ်မစဉ်အောင် ထန်းပင် ပေါ်က အသာကလေးချယူရတယ်ကွယ်။ ဒါတင်မနား သေးဘူးကွယ် အောက်ရောက်တော့ မီးနဲ့ကျိုရချက်ရ သေးတယ်ကွယ်။ တင်လဲရည်ဖြစ်အောင် အဆင့်ဆင့် လုပ်ယူလာရတာ အလွန် တန်ဖိုးရှိတယ်ကွယ်။ ဒါ ကြောင့် ကြည့်နေဖို့သာ ကောင်းတယ်ကွယ်”

အဝင်တုန်းက တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေခဲ့ကြ သော အဘွားကြီးများသည် ပြန်အထွက်မှာတော့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြစ်သွားကြရပေသည်။

ထုထည်ကြီးမားသည့် အဆောက်အအုံကြီးတွေ ဆောက်လုပ်ရာတွင် ထောင်သောင်းချီ၍ ထည့်ဝင်လှူဒါန်းနိုင်သူများရှိသကဲ့သို့ မူးစမတ်စ လှူဒါန်းနိုင်သူများလည်း ပါဝင်ကြ၏။ မိုးညှင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ထောင်သောင်းချီ၍ လှူဒါန်းနိုင်သော ဒကာ ဒကာမတို့အား အားရကျေနပ်သောက်အောင် ဟောပြောသကဲ့သို့ပင် မူးသမားမတ်သမားတို့အတွက်လည်း စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်းမရှိအောင်-

“အေးကွယ် လေယာဉ်ပျံကြီးတစ်စင်း ဝယ်ဖို့ရန် စာချုပ်ကြပြီဆိုကြပါစို့ ကွယ်။ စာချုပ်ထဲမှာ မူးမတ်ကျပ်အထိ အစွန်းထွက်တန်ဖိုးပါနေခဲ့ရင် အဲဒီမူးမတ်ကျပ်အစွန်းထွက်ကလေးတွေပါ ကျေနပ်အောင်ပေးဆပ်နိုင်မှ လေယာဉ်ပျံကြီးရနိုင်မယ်ကွယ်။ ဒါကြောင့် မူးမတ်ကျပ် လှူရတာနဲ့ အားငယ်မနေကြနဲ့။ သူ့နေရာနဲ့သူ အရေးပါတယ်ကွယ်”

တစ်ခါတုန်းကလည်း ပခုက္ကူမြို့ မဟာဝိသုတာရာမတိုက် ဆရာတော် ဦးသန္တရ၊ ရန်ကုန်မြို့ မဟာစည်ဆရာတော်ကြီးမှစ၍ ဆရာတော်ကြီး ငါးပါးတို့သည် မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီးထံ ဝင်ရောက်တော်မူလာကြ၏။ မုရွာမြို့ပေါ်က ပရိက္ခရာ ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး၏အလှူသို့ကြွလာရင်း ဝင်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီးသည် အာဂန္တုဆရာတော်ကြီး များနှင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားပြီး မိမိရေးသားပြုစုထားသော ‘ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သင်္ဂြိုဟ်အဆီ’ စာအုပ်ကလေး များကို အပါးစေ့ဆက်ကပ်၏။

ဤတွင် မဟာစည်ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် စာအုပ်ကလေးကို ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုပြီးလျှင်-

“ဆရာတော် စာအုပ်ကပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သင်္ဂြိုဟ်အဆီဆိုတော့ တစ်ခြားတပည့်တော်တို့ပြုစုတဲ့ ကျမ်းတွေက အကာတွေများဖြစ်သွားသလား” ဟု မြိုးရွှင်စွာ လျှောက်ထားလေရာ-

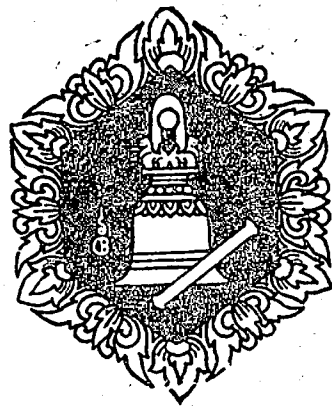
“ဒီလိုသဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား။ အရပ်ထဲမှာ ကိုယ့်သမီးကလေးကို တယ်လောက်ပဲ အရပ်ဆိုးဆိုး မျှော်လင့်ချက်ကလေးနဲ့ ချစ်စနိုးတင်စားပြီး နာမည်ကို ‘လှအုံးမယ်...လှအုံးမယ်’ လို့ မှည့်ကြသလိုပါပဲ။ တပည့်တော်ရဲ့ စာအုပ်ကို ချစ် နှိုး တင်စားတဲ့ အနေနဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သင်္ဂြိုဟ်အဆီကို တပ် လိုက်ရတာပါဘုရား”

မိုးညှင်း ဆရာတော်ကြီး၏ လျှောက်ထားချက်အဆုံးတွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးများသည် အသံထွက်အောင် ရယ်မောကြရသည်ဟူ၏။

သူတော်သူမြတ်တို့၏ ဟာသဟူသည်မှာ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ပြီးသော စိတ်ဓာတ်တွင် မေတ္တာနှင့်အတူတကွ ယှဉ်တွဲ ဖြစ်ပေါ်လာသော သဘောဖြစ်၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှပါပေသည်။ ဆက်ဆံရသူလူအပေါင်းတို့အတွက် အားတက်ရွှင်လန်းစေနိုင်သော စွမ်းအားကြီးတစ်ခုလည်းဖြစ်ပါပေသည်။ ။

(မိုးညှင်းတောရ နာယက ဆရာတော်များ အဖွဲ့ဝင် အရှင်သုမန ရုဆောင်း ရေးသားသည့် မိုးညှင်း သမ္မုဒ္ဒေစေတီယကထာစာအုပ်ကို မှီငြမ်းပြု၍ ရေးသားပါသည်။)

ဝဏ္ဏသိရိ

မိတ်ဆွေ ကောင်းမှ ကောင်းကျိုးရ မင်းသုဝဏ် ပြန်ပြောသည်

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည်
ပုဗ္ဗါရုံကျောင်းတိုက်
ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီး၏
ပြာသာဒ်တွင် သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ ထိုအခါ
ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည်
သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော နေရာ၌
ထိုင်ပြီးသော်
မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ကြား၏။
အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်သည်
ဆိတ်ငြိမ်ရာတွင်
တစ်ကိုယ်တည်း နေခိုက် ဤသို့
တွေးမိပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် တရားတော်ကို
ကောင်းစွာ ဟောတော်မူ၏။
ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်သော
တရားတော်သည်
ခင်ပွန်းကောင်း မိတ်ဆွေကောင်း
အပေါင်းအဖော်ကောင်း ရှိသူကို
အကျိုးပေး၏။ ခင်ပွန်းဆိုး မိတ်ဆွေဆိုး
အပေါင်းအဖော်ဆိုး ရှိသူကို အကျိုးမပေး။
ဤကဲ့သို့ တပည့်တော် တွေးမိပါသည်
အရှင်ဘုရား။
ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက မိန့်တော်မူ၏။
မှန်ပေသည် မင်းကြီး မှန်ပါပေသည်။

ငါဘုရား ကောင်းစွာ ဟောတော်မူသော
 တရားတော်သည် ခင်ပွန်းကောင်း
 မိတ်ဆွေကောင်း
 အပေါင်းအဖော်ကောင်း ရှိသူကို
 အကျိုးပေး၏။ ခင်ပွန်းဆိုး
 မိတ်ဆွေဆိုး အပေါင်းအဖော်ဆိုး
 ရှိသူကို အကျိုးမပေး။
 မင်းကြီး။ အခါတစ်ပါး၌
 ငါဘုရားသည် သက္ကတိုင်း
 သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့ နေရာ
 နဂရက ရွာကြီးတွင် သီတင်းသုံး၏။

ထိုအခါ အာနန္ဒာသည် ငါဘုရား ရှိရာသို့
 ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုးဦးချ၍
 သင့်တင့်လျော်ကပ်ပတ်သော နေရာ၌
 ထိုင်ပြီးသော် ဤသို့ လျှောက်ကြား၏။
 အရှင်ဘုရား။ ခင်ပွန်းကောင်းမိတ်ဆွေကောင်း
 အပေါင်းအဖော်ကောင်း ရှိသူသည်
 မြတ်သော ဗြဟ္မစရိယအကျင့်၏ ထက်ဝက်ကို
 ပြီးစေနိုင်ပါ၏...ဟု လျှောက်ကြား၏။
 ထိုအခါ ငါဘုရားက
 ဤသို့ မိန့်တော်မူခဲ့၏။

အာနန္ဒာ။ ဤသို့ မပြောပါနှင့်။
 ခင်ပွန်းကောင်း မိတ်ဆွေကောင်း
 အပေါင်းအဖော်ကောင်း ရှိသူသည်
 မြတ်သော ဗြဟ္မစရိယအကျင့် အားလုံးကို
 ပြီးစေနိုင်ပါ၏။ ထိုသူ အတွက်
 မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မြတ်တရားသည်
 တိုးပွားလိမ့်မည်။ အထပ်ထပ်
 ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မည်...ဟု
 တောင့်တ မျှော်လင့်ရမည် အာနန္ဒာ။

ခင်ပွန်းကောင်းဖြစ်သော ငါဘုရားကို မှီ၍
 သတ္တဝါတို့သည် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း
 အိုခြင်း နာခြင်း သေခြင်းတို့မှ

လွတ်ကုန်၏။ ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း
 ဆင်းရဲခြင်း စိတ်မချမ်းသာခြင်း
 ပြင်းစွာ ပဒ်ပန်းခြင်းတို့မှ လွတ်ကုန်၏။
 မင်းကြီး။ ခင်ပွန်းကောင်းကို မှီ၍
 ဤ အကျိုးများကို ခံစားရပါသည်။
 ထို့ကြောင့် သင်မင်းကြီးသည်
 ခင်ပွန်းကောင်း ရှိအောင် ကြိုးစားရမည်။
 ကုသိုလ်တရားတို့ကို သတိပြု အောက်မေ့၍
 နေရမည်။ ထိုအခါ သင်မင်းကြီး၏
 မောင်းမမိသံများ မင်းညီမင်းသားများ
 နောက်လိုက်ဗိုလ်ပါများ
 တိုင်းသူ ပြည်သားများသည်လည်း
 မင်းကြီးနည်းတူ ကုသိုလ်တရားတို့ကို
 သတိပြု အောက်မေ့၍ နေကြလိမ့်မည်။
 ထိုအခါ အသင်မင်းကြီးသည်လည်းကောင်း
 မောင်းမမိသံတို့သည်လည်းကောင်း
 ဘေးကင်း ရန်ရှင်းကြပါလိမ့်မည်။
 ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘဏ္ဍာကိုကြတို့သည်လည်း
 ဘေးကင်း ရန်ရှင်းကြပါလိမ့်မည်... ဟူ၍
 မိန့်တော်မူကာ ဤဂါထာကို ဖွဲ့ဆိုတော်မူ၏။

၅၅ နိဗ္ဗာန် ရတနာရွှေစုံ ဝိပဿနာ

ဂါထာ

ဘောဝေ ဝတ္ထုထမာနေနိ၊
ဥဋ္ဌာရေ အဝဏ္ဏဝရေ။
အပ္ပမာဒံ သံသန္တိ၊
ပုညထိရိယာသု ပဋ္ဌိတာ။
အပ္ပမတ္တော ဥဘော အတ္ထေ၊
အဓိဂ္ဂဏှာထိ ပဋ္ဌိတော။

မြန်မာ

တစ်နေ့တခြား မြင့်မားစွာ
ဥဋ္ဌာစည်းစိမ် ဖြစ်လိုက
(မမေ့မလျော့ အားထုတ်ကြ)။
ကုသိုလ်ပြုရာ အကြောင်းစု *
မမေ့မလျော့ သတိပြု။
သတိပြုမှု တရားကို
ပညာရှိများ ချီးမွမ်းဆို။
မမေ့မလျော့သော သတိရှင်
အကျိုးနှစ်ပါး * * ရမည်ပင်။
ပညာရှိဟု အမည်တွင်။

(သဂါသာဝဂ္ဂသံယုတ်။ ၁၂၉၊ ကလျာဏ
မိတ္တသုတ်။)

* (ကုသိုလ်ပြုရာ အကြောင်းစု) ဆိုသည်မှာ
ပုညကြိယာ ဆယ်ပါးကို ဆိုပါသည်။ ဒါန၊
သီလ၊ ဘာဝနာ၊ အပစာယန၊ ဝေယျာဝစ္စ
စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

* (အကျိုးနှစ်ပါး)ဆိုသည်မှာ ယခု မျက်
မှောက်ဘဝအကျိုးနှင့် နောင်တမလွန် ဘဝ
အကျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ဇင်းသုဝဏ်

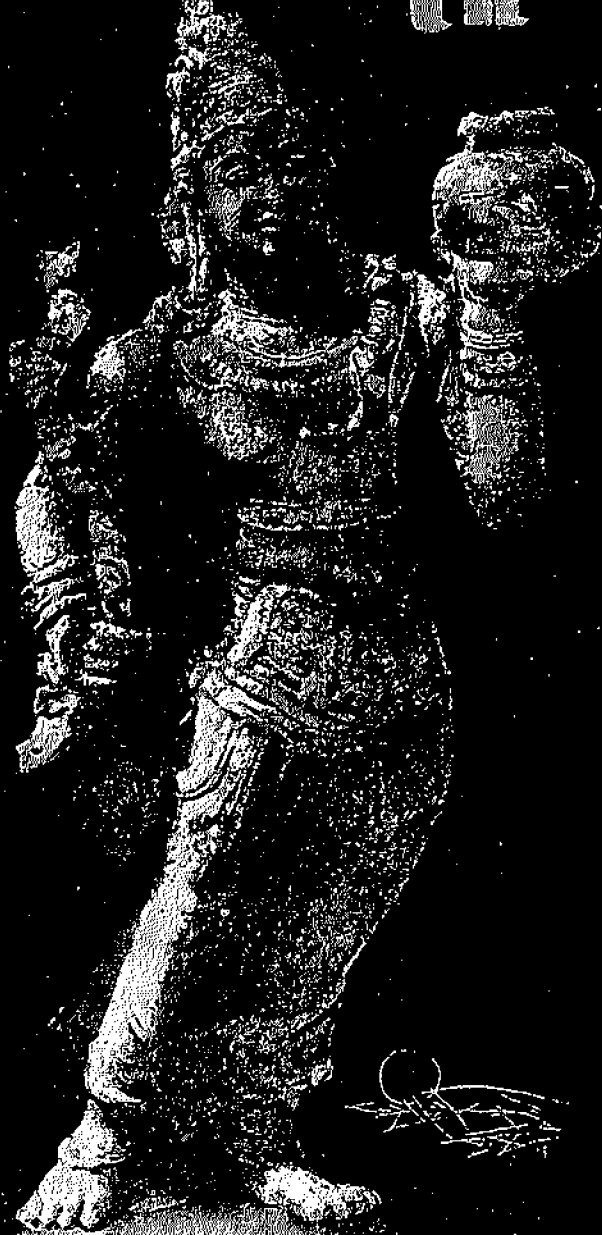
ဒုတိယရွှေခေတ်နိဂုံး

ပထမပရက္ကမဗာဟုဘုရင် ကံတော်ကုန်သွား သည်
နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လင်္ကာဒီပ သီဟိုဠ်ကျွန်း၏ ကြီးကျယ်
ခမ်းနားမှုလည်း နိဂုံးချုပ် သွားလေသည်။ သီဟိုဠ်
ပဒေသရာဇ်စနစ် အာကာသ ကောင်းကင်ပြင်၌
ပရက္ကမဗာဟုသည် နောက်ဆုံး အထွန်း တောက်ဆုံး
အဖြစ် ထွန်းလင်းတောက်ပပြီးလျှင် ကြွေကျသွားလေ
သည်။ လင်္ကာဒီပကျွန်း၏ 'ဒုတိယ ရွှေခေတ်'သည်
အချိန်ကြာမြင့်စွာ မခံဘဲ မကြာမတင် အချိန်အတော
အတွင်း၌ပင် ဇာတ်သိမ်းသွားလေသည်။ လင်္ကာဒီပ
တစ်ခွင်၌ အမှောင်ထု လွှမ်းမိုး လာပြန်လေသည်။

သီဟိုဠ်သမိုင်း၌ ဒေဝါနိပိယတိဿဘုရင်တွင်လည်း
ကောင်း၊ ဒုဋ္ဌဂါမဏိဘုရင် တွင်လည်း ကောင်း၊
ခမည်းတော်၏ ခြေရာ နင်းမည့် အရိုက် အရာ သား
ထောက်သမီးခံ မကျန်ခဲ့ပေ။ ထိုနည်းတူစွာ ပရက္ကမ
ဗာဟုဘုရင်မင်းကြီးတွင်လည်း သားထောက်သမီးခံ မ
ကျန်ခဲ့ပေ။ ဘုရင်မင်းကြီးလွန်သွားသော အခါ နှစ်မ
တော်၏သားတော် တူတော် ဒုတိယ ဝိဇယဗာဟုက
သူ့ဦးရီးတော်၏ ထီးနန်းအရိုက်အရာကို ဆက်ခံလေ
သည်။ ဒုတိယဝိဇယဗာဟုသည် ပါဠိပညာရှင် ဖြစ်သည်။
စိတ်နှလုံးနူးညံ့ ပျော့ပျောင်းသည်။ အကြင်နာတရား
နှင့်ပြည့်စုံသည်။ သူ့ဦးရီးတော်လက်ထက်က အကျဉ်း
သားများကို လွတ်ပစ်သည်။ ထိုဘုရင်သည် ပရက္ကမ
ဗာဟုဘုရင်လက်ထက်က မြန်မာနိုင်ငံနှင့် အဖုအထစ်
ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ပြေပျောက်စေပြီး နှစ်နိုင်ငံ၏ချစ်ကြည်
ရေး ခိုင်မာတိုးတက်လာစေရန် ပါဠိဘာသာဖြင့် သူ
ကိုယ်တိုင် လက်ဖြင့်ရေးပြီး သဝဏ်လွှာ ဝတ်စောင်ကို
မြန်မာနိုင်ငံဘုရင်ထံ ပို့လေသည်။ သို့သော်လည်း ထို
ဘုရင်သည် သုံးနှစ်မျှသာ ထီးနန်းစိုးစံလိုက်ရသည်။
သုံးနှစ်အကြာ၌ သူ၏ အယောင်ဆောင် မဟာမိတ်
မဟိန္ဒ၏ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံသွားရသည်။ မဟိန္ဒ
ကို ကလိဂ်တိုင်းမှ လာသော သီရိကိတ္တိနိဿကမလ္လ
အမည်ရှိ သီဟိုဠ်ဘုရင်သားတော် တစ်ပါးက လုပ်
ကြံသည်။

သီရိကိတ္တိနိဿကမလ္လသည် သာသနာတော်ကို
ကြည်ညိုကိုင်းရှိုင်းသူ ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်၍ သာသနာ

အလှူဒါန
အကျိုး

၅၅ နိဗ္ဗာန် ရတနာဖွန် ဗဂ္ဂင်၊

တော်ကျီးအတွက် များစွာသည်ပိုးဆောင်ရွက် လေသည်။ ဗဒ္ဒလ္လန္တိရှိသော ကျောက်သားကျောင်းတော်ကိုခွဲထွင် ဆောက်လုပ်သည်။ မဟိန္ဒလေမှ ဂလိပိတအမည်ရှိ ကျောက်ပြားကြီးတစ်ချပ်ကို ပိုလုဏ္ဏာရဝသို့ ဆောင်ကြဉ်း လာ ခဲ့ သည်။ ထိုကျောက်ပြားကြီးတွင် သူ၏ဂုဏ်ထူးဝိသေသကို ရေးထိုးထားသည့် ကျောက်စာသည် ယခုထက်တိုင် ရှိနေသေးသည်။ သူ၏သီဟာသန ပလ္လင်၏ အောက်ခံ ကျောက်သား ခြင်္သေ့ကြီးကို ကိုလမြို့မြို့ပြတိုက်၌ ယခုထက်တိုင် တွေ့မြင်နေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။

သီရိကိတ္တိနိဗ္ဗာန်သက်မလ္လသည် တင့်တယ်ခမ်းနားသော ကျောင်းတိုက်ကြီးများကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည်။ ကျောင်းအိုကျောင်းပျက် ဘုရားအိုဘုရားပျက်များ ကိုလည်း ပြုပြင် မွမ်းမံသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ပရက္ကမဗာဟုကဲ့သို့ ဘုန်းလက်ရုံး နှင့် ပြည့် စုံ သော ဘုရင်မဟုတ်ပေ။ လင်္ကာဒီပ၏ပြာသော ကောင်းကင်၌ တစ်စတစ်စတက်သော မိုးတိမ်မည်းသည်ပို၍ တစ်ခဲနက် သိမ်သည်ထူထပ်လာသည်။ ထိုမည်းနက်ဆော့မိုးတိမ်ထူသည် မကြာမီအတွင်းမှာပင် သည်းထန်သော မိုးကို ထစ်ချွန်း ရွာချလေသည်။

ဒမိလဘုရင့် သား တော် မယသည် တစ်သား နှစ်သောင်းနှင့် လင်္ကာဒီပ သီဟိုဠ်ကျွန်းကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လေသည်။ မယသည် လင်္ကာဒီပ၌ လူကြမ်းမင်းသားဇာတ်ခင်းသည်။ လင်္ကာဒီပသီဟိုဠ်ကျွန်းသားများအား သူတို့ကိုးကွယ်သော ဘာသာတရားကို ဓားမိုး၍ အစွန့်လွှတ်ခိုင်းသည်။ တောမီးသည် တောတစ်ခွင်ကို ပျက်စီးပြုန်းတီးသွားစေသကဲ့သို့ မယ၏စစ်သားများသည် လင်္ကာဒီပ သီဟိုဠ်ကျွန်းကို ဖြူခါပြာခါကျ အောင် လုပ်ကြသည်။ ပြည်သူတို့၏ ဗစ္စည်း ဥစ္စာကို လုယက်ကြသည်။ ပြည်သူတို့ကို လက်ဖြတ်ခြေဖြတ်လုပ်သည်အထိ ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်ပြီးလျှင် ဝုတ်ထား သည့် ပစ္စည်းဥစ္စာကို အဆင်းထုတ်ဖော်ခိုင်းကြသည်။ တိုင်းပြည်အနှံ့ ရှိနေသော ဘုရားဘန်ဆောင်း ဂူကျောင်း ပြာသာဒ်များကိုဖျက်ဆီးကြသည်။ ရွှေဆင်းတု ငွေဆင်းတုများကို အရည်ကျိုပစ်ကြသည်။ ကျောင်းတိုက်ထဲမှ ဘုန်းကြီးရဟန်းများကို နှင်ထုတ်ပစ်ကြသည်။

ဗုဒ္ဓစာပေ ပိဋကတ် ကျမ်းစာများကို မီးရှို့ ဖျက်ဆီးပစ်ကြသည်။ တင့်တယ်လှသော အဆောက်အအုံ

များ၊ ထုပိကာနှင့်ရွှေပန်းဆွဲ၊ ငွေပန်းဆွဲများ ဘုံအထွတ်များ၊ တိုင်ဖြူကြီးများ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးပြီး အုတ်ပုံဘဝရောက် ကုန်ကြ သည်။ ခမ်း နား ကြီး ကျယ် သော ပိုလုဏ္ဏာရဝမြို့တော်သည် အနုရာဇမြို့တော် ကဲ့သို့ပင် အနိစ္စသဘောသို့ ရွေ့ လျောသွားလေသည်။

ဒမိလဘုရင့်သားတော် မယသည် နှစ်ဆယ်တစ်နှစ် (၁၂၂၅-၁၂၄၆)တိတိ လင်္ကာဒီပကျွန်း၌ ထီးနန်းစိုးစံသည်။ ထိုအချိန်အတွင်း အညာတာ အသနား မ ဖက်ရက်စက်လှသော မယဘုရင်၏ လက်အောက်၌ သီဟိုဠ်ကျွန်းသူကျွန်းသားတို့သည် နှလုံးစိတ်ဝမ်း ချမ်းချမ်း မြေ့ မြေ့ မရှိ ဖြစ်နေကြသည်။

သို့သော်ငါးပျံ့တစ်လှည့် ဘုံလုံ တစ်လှည့် ဖြစ်သည်။ ဒဗ္ဗဒေနိယအရပ်၌ ရှိနေသော သီရိသက်ဗောဓိဘုရင်၏ နွယ်ဖွား ဝိဇယဗာဟုအမည်ရှိ ဘုရင့်သားတော်သည် တစ်စခန်း ထလာလေသည်။ ဝိဇယဗာဟုသည် ဒမိလများကို တိုက်ထုတ်ပြီးလျှင် လင်္ကာဒီပ မြောက်ပိုင်း၌ ထီးနန်း စိုးစံ လေသည်။ ဝိဇယဗာဟုနောက် ဝိဇယဗာဟု၏သားတော် ဒုတိယ ပရက္ကမဗာဟု နန်းတက်သည်။ ဒုတိယ ပရက္ကမဗာဟုသည် ပညာရှိပင်ဖြစ်သည်။ သူ ကို ပဏ္ဍိတပရက္ကမဗာဟု ဟု ခေါ်ကြသည်။ ဒုတိယ ပရက္ကမဗာဟုသည် ပညာဗဟုသုတ ကြွယ်ဝရုံ မက သူရ သတ္တိလည်းရှိသည်။ ဒမိလ အကြွင်းအကျန်များကို ချေမှုန်းပစ်သည်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် များ ဖြစ် သည် ဟု ကြေညာပြီး လင်္ကာဒီပကျွန်းကို မလိမ့်တစ်ပတ်ဖြင့် လာရောက် စိုးမိုးမည်ကြံသော မလေး လူ မျိုး များ ကိုလည်း တိုက် ထုတ်ပစ်သည်။

တိုင်းပြည်အခြေအနေ ကောင်းမွန်လာသောအခါ ဒုတိယ ပရက္ကမဗာဟုသည် အဆောက်ဦးများ၊ ရေကန်များကို ပြန် လည် မွမ်း မံသည်။ လင်္ကာဒီပကျွန်းသည် တစ်ဖန်အသက်စင် လာ ပြန်သည်။ မင်းကြီးသည် အနုရာဇ၌လည်းကောင်း၊ ပိုလုဏ္ဏာရဝ၌ လည်းကောင်း အုတ်ပုံ အပြိုအပျက်များပေါ်၌ ပေါက်နေသော တောကြီးများကို ဖယ်ရှင်းပစ်သည်။ ကျောင်းကန် ဘုရားများနှင့် နန်းတော် အဆောက်အဦး များကို ပြန်လည်မွမ်းမံ ဆောက် လုပ် သည်။ သို့ သော်လည်း ဘုရင်မင်းကြီးသည် ပိုလုဏ္ဏာရဝကို သူ၏နေပြည်တော် မ လုပ် တော့ ပေ။ ဒဗ္ဗဒေနိယ၌ သာလျှင်

အခြေစိုက်နေသည်။ သူ၏အာဏာစက်ပုံနဲ့ ရာ ဒေသ
၏ အကျယ်အဝန်းမှာမူ မသေးပေ။

မဟာဝံသ အမည်ရှိ ပါဠိဘာသာဖြင့် ရေးသား
ထားသော ရှေးဟောင်း သီဟိုဠ်သမိုင်းသည် အပိုင်း
နှစ်ပိုင်းရှိသည်။ ပထမပိုင်းကို မဟာနာမ အမည်ရှိ
ရဟန်းတော်က ရေးသည်။ ကျီးသဲ လေးထပ်ဆရာ
တော် မြန်မာမူပြုထားသော မဟာဝင် ဝတ္ထု မှာ
မဟာနာမ ပြုစုထားသော မဟာဝံသ ရှေ့ပိုင်း ဖြစ်
သည်။ မဟာဝံသပထမပိုင်း၏အဆက် မဟာဝံသ ဒုတိ
ယပိုင်း၌ မဟာ သေန ဘုရင်မှ ဒုတိယပရက္ကမဗာဟု
ဘုရင်အထိ ပါဝင်သည်။ ထိုမဟာဝံသ ဒုတိယပိုင်းကို
ရေးသားပြုစုသည်မှာ ဒုတိယပရက္ကမဗာဟု မင်းကြီး
လက်ထက်၌ ဖြစ်သည်။ ရေးသား ပြုစုသူမှာ ဓမ္မ
ကိတ္တိအမည်ရှိ ပညာရှင် ရဟန်းတော်ဖြစ်သည်။

+ + + +

သည်။ ထိုအချိန်၌ သီရိသင်္ဃာဗေဒိ မင်း ကြီးသည်
မဟာဇေတီယင်ပြင်တော်၌ ထိုင်လျက် တရား ဆောက်
တည်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြုသေရာ မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာ
သွန်းခဲ့ဖူးသည်။ ယခုလည်း ရာဇဝင် တစ်ပတ် ပြန်
လည်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရေမွတ်သိပ်နေသောလင်္ကာ
ဒီပ ပထဝီမြေကြီးသည် အသက်ခတ် ဆောင်ကြဉ်း
လာသော လန်းဆန်းသစ်လွင်သည့် မိုးရေကို တစ်ဝ
သောက်သုံးလေသည်။ လင်္ကာဒီပသည် မြူးကြဲ နေ
သော ကလေးသူငယ်အသွင်ကဲ့သို့ တစ်ဖန် အပြုံးပန်း
ပွင့်လာလေသည်။

+ + + +

ဒုတိယ ပရက္ကမဗာဟု ဘုရင်သည် သူ၏သားတော်
ငါးပါးနှင့် တူတော်တစ်ပါးကို သူ၏နမူနာကို ပြုပြီး
အတိဇာတသားများ ဖြစ်လာ ကြရန် ဆုံးမ သွန်သင်
သည်။ အတိဇာတသားတူသည်မှာ မိဘဘိုးဘွား များ
ထံမှ ရရှိသော ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အမွေ
အနှစ်များကို ယုတ်လျော့မသွားစေသည့်အပြင် ထပ်မံ
ဖြည့်တင်းသူဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိသည် မိမိ၏မည်းတော်
ထံမှ တိုင်းပြည်နိုင်ငံ အစိတ်အပိုင်း အနည်းငယ် မျှကို
သာ အရိုက်အရာခံအဖြစ်ရရှိခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော်လည်း
မိမိ၏စွမ်းအားဖြင့် လင်္ကာဒီပတစ်ကျွန်းလုံးကို စုစည်း
နိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ပြည်ပကျူးကျော်သူများကို တွန်း
လှန်ပြီး တိုင်းပြည်နိုင်ငံကို တရားနှင့်အညီ အုပ်ချုပ်
နိုင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောပြပြီးလျှင် မင်းကြီးသည်
သူ၏သားတော် ငါးပါးအား “ငါသည် သင်သား
တော်တို့အတွက် ဥစ္စာပစ္စည်းအလုံအလောက် ဖန်တီး
ပေးထားသည်။ ငါသည် သာသနာတော်ကို ကြည်ညို
လေးစား သည်။ ငါကိုယ်တိုင် အတိဇာတ သားတစ်
ယောက်အဖြစ် ပြုခဲ့သည်။ သင်သားတော်တို့လည်း
အတိဇာတ သားများ ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားအား
ထုတ်ကြရမည်။ သင်သားတော်တို့ ဥမကွဲသိုက်မပျက်
စည်းစည်းလုံးလုံး နေကြစေမည်”ဟု ဤ ဩဝါဒ ပေး
လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဒုတိယ ပရက္ကမဗာဟုမင်းကြီးသည် မှူး
မတ်များကို ခေါ်ပြီးလျှင် သူ၏သားတော် ငါးပါး
အနက်က မည်သူသည် သူ့အရိုက်အရာခံ ဖြစ်သင့် သ

ပြည်ပရန်ကင်း ရှင်းအေးငြိမ်းသွား သော အခါ
လင်္ကာဒီပကျွန်းသည် ရာသီဥတုရန်နှင့် တိုးလာ ပြန်
သည်။ ဒုတိယ ပရက္ကမဗာဟု မင်းကြီးလက်ထက်၌ မိုး
ခေါင်ရေရှား ဖြစ်လာသည်။ ကောကဝဲသီးနှံ မဖြစ်
ထွန်းတော့ပေ။ အဝတ်ဘေးကြုံဖို့ နီး ကပ်လာ သည်။
ပြည်သူပြည်သားများသည် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်လာ
ကြပြီးလျှင် သူတို့ယုံကြည်ကိုးစားသော တရားရှင်မင်း
ကြီးအား အားကိုးတကြီးနှင့်အတူ ကွန္တရု ကပ်ဘေး မှ
အကာအကွယ်ပေးရန် ဝိုင်းဝန်း တောင်းပန်ကြသည်။

မင်းကြီးသည် ကျောင်း ကန် ဘုရား အသီးသီးသို့
ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ပူဇော်ဝတ်ပြုသည်။ တရားဘာဝနာ
ပွားများ အား ထုတ် သည်။ ဆုတောင်း ဖတ္တနာ ပြု
သည်။ စွယ်တော်ကိုပင့်ပြီး မြို့အတွင်းလှည့်လည်သည်။
ထိုအခိုက် မိုးသားတိမ်လိပ်များ တစ်ခဲနက် အုံ့ဆိုင်း
လာသည်။ လျှပ်စီးဟစ်လက်လက်ပြက်သည်။ ထိုနောက်
ချက် ခြင်း မိုးကြီး သည်း သည်း မည်း မည်း ရွာ ချ
လေသည်။

ထိုအဖြစ်မျိုး ဒုတိယ ပရက္ကမဗာဟု၏ဘေးလောင်း
တော် ဘိုးလောင်း တော် လက်ထက်ကလည်းတစ်ခါ
ကြုံဖူးသည်။ သီရိသင်္ဃာဗေဒိမင်းကြီး လက် ထက်က
လင်္ကာဒီပ၌ ယခုလိုပင် မိုး ခေါင် ရေရှား ဖြစ် ခဲ့ ဖူး

၅၆ နှစ် ၇၈၃-ခုနှစ် ၁၉၅၆

နည်းဟူ၍ မေးမြန်းစုံစမ်း ကြည့်လေသည်။ များမတ် များက ပြန်ကြားလျှောက်ထားကြသည်။

“အရှင်မင်းကြီး သားတော်အားလုံးစိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ရှိသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ သို့သော် လည်း သားတော်အကြီး ဝိဇယဗဟုက ပြည်သူများ ကို ဝိုဠ်၊ စိတ် ဝင် စား ပါသည်။ ပြည်သူများသည် ကလေး လူကြီးမရွေး သားတော်အကြီး ဝိဇယဗဟု ကို အားကိုးအားထားပြုကြပါသည်။ ပြည်သူတွေကြား ထဲမှာ ထစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အခြင်းများလျှင် သားတော် ကြီးက ဖျန်ဖြေပေးပါသည်။ မရှိနှမ်းပါး ဆင်းရဲ သားများကိုလည်း သားတော်ကြီးသည် အကူအညီ ပေးပါသည်။ ကလေးသူငယ်များသည်ပင် သူတို့မိဘ များက ရိုက် နှက် သည့် အခါ၌ သားတော်ကြီးထံ အကာအကွယ် ရလိုရခြင်း ပြေးသွားကြပါသည်။”

ဘုရင်ကြီးသည် ဝမ်းသာလွန်းလှသဖြင့် မျက်ရည် များပင် ကျလာသည်။ သားတော်ကြီးကို ပလ္လင်ထက် တွင်သူ ဘေး၌ထိုင်စေပြီး သူဖြစ်စေလိုသည့် အရာများ ကို သွန်သင် ညွှန်ကြားသည်။ အခြားသားတော်များ ကို သားတော်ကြီး၏အောက်၌ ထိုင်စေပြီးလျှင် ဘုရင် မင်းကြီးသည် သားတော်ကြီးအား နိုင်ငံတော် အုပ်ချုပ်ရေးကို လွှဲအပ်လေသည်။

ဝိဇယဗဟုမင်းသားသည် အတိဇာတ ဖခမည်း တော်၏ အတိဇာတ သားတော် တစ်ယောက် ဖြစ် ကြောင်း စံနမူနာပြုလေသည်။ ညီတော်နှစ်ပါးအား ကာကွယ်ရေးတာဝန် လွှဲအပ်သည်။ ကျန်ညီတော်နှစ် ပါးကိုမူ ဘုရင်မင်းကြီးနှင့်အတူနေစေသည်။ ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲတော် သူ ဝိရဗဟုနှင့် ဝိဇယဗဟု တို့ သည် အနုရာဇပုရကို ပြန်လည်မွမ်းမံတည်ဆောက် ပြီး လျှင် လူနေအိမ်ခြေများ စည်ကားလာအောင် လုပ် သည်။ ကျောင်းကန်ဘုရားများကိုလည်း ပြန်လည်ပြုပြင် သည်။ လင်္ကာဒီပကျွန်းကို တစ်ဖန် ကျူးကျော်တိုက် ခိုက်ရန် ကြိုးစားသော ဒဒိလားကိုလည်း မောင်း ထုတ် ပစ် သည်။ အနုရာဇပုရကို ပြန်လည်မွမ်းမံ ပြီးသောအခါ ပြုကျနေသော ပြာသာခံဘုံဆောင်များ၊ ဖျက်စီးနေ သော နန်းတော်အဆောက်အအုံများ၊ ယိုယွင်း နေ သော စေတီပုထိုးများဖြင့် မြို့ပျက်ကြီးဖြစ်နေသော ပိုလက္ကာရုံကို ပြန်လည်တည်ဆောက်လေသည်။ အနု ပညာရှင်များ၊ ဝိသုကာများသည်လှ လိုရိယစိုက်ထုတ်

၍ ဆောက်လုပ်ကြလေရာ ပိုလက္ကာရုံသည် မကြာမီ အတောအတွင်း၌ လှပခမ်းနားသော မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်လာလေသည်။

ပိုလက္ကာရုံမြို့ ပြန်လည်စည်ပင်သာယာလာသော အခါ ဝိဇယဗဟုမင်းသားသည် သူ့ဖခမည်းတော်ကို ပိုလက္ကာရုံသို့ဖိတ်ခေါ်ပြီးလျှင် ပိုလက္ကာရုံ၌ ဖခမည်း တော်ဒုတိယပရက္ကမဗဟုအတွက် ရှေးရှေး ဘုရင်များ နည်း အတိုင်း ရာဇသိသေက မင်္ဂလာပွဲကို ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ ခြံ မြဲ မှီသဲမျှ ကျင်း ပပေး လေ သည်။ ထို နောက် ဝိဇယဗဟုသည်စွယ်ဘော်နှင့်သပိတ်တော်ကို ပိုလက္ကာရုံသို့ ပြန်ပင့်ပြီးလျှင် ဓာတ်တော်တိုက် ဟောင်း၌ အခမ်းအနားဖြင့် ကိုးကွယ်တည်ထားလိုက် လေသည်။

ဝိဇယဗဟုသည် ယင်းသို့ တိုင်းပြည်နိုင်ငံ တည် ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းများကို အောင်မြင်စွာဆောင် ရွက်ခဲ့သော်လည်း ထိုအောင်မြင်မှုများအတွက် ကိုယ့် ကိုကိုယ် ဂုဏ် မ ယူ ပေ။ ထိုအောင်မြင်မှု အစဝသည် မိမိ ဖခမည်းတော်၏ ဘုန်းကံကြောင့်သာ ဖြစ် သည် ဟူ၍ ဖခမည်းတော်၏ဂုဏ်သိက္ခာကိုသာလျှင် မြှင့်တင် ခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့အားဖြင့် ဖခမည်းတော် လိုလား သော အတိဇာတ သားတစ်ယောက် ဖြစ် ကြောင်းကို ဝိဇယဗဟုသည် ထင်ရှားပြလိုက်သည်။

၁၂၀၅-ခုနှစ်၌ ဒုတိယပရက္ကမဗဟု ကံကုန်သွား သည်။ ပြည်သူများက သားတော်အကြီးကို စတုတ္ထ ဝိဇယဗဟုဘုရင်အဖြစ်နန်းတင်ကြသည်။ မြို့တော်မှာ ပိုလက္ကာရုံဖြစ်သည်။ ပိုလက္ကာရုံသည် ယခင်ကဲ့သို့ ပင် စည်ပင်ဝပြောသည်။ တင့်တယ် လှပ လာ သည်။ သူ၏ ရဲစွမ်းသတ္တိ၊ သူ၏စွမ်းဆောင်ချက်၊ သူ၏ ခမည်း တော် အ ပေ ဂါ ကျေးဇူးသိတတ်မှုတို့ကြောင့် စတုတ္ထ ဝိဇယဗဟုသည် ပြည်သူအများ ကြည်ညို လေးစား သော ဘုရင်တစ်ပါး ဖြစ်လာသည်။ သို့ရာတွင် ပြည် ထဲရေးမှာ ပေါက်နှင့်ကျေးကဲ့သို့ အသိခက်လှသည်။ မြူတီမိကင်းစင် ကြည်လင်နေသည့် ကြားကပင် ရုတ် တရက် တိမ်တိုက်တိမ်မည်း တက်ချင်တက် လာသည်။ လိုသူအများအပြားကြားထဲက မ. နဲ့သူတစ်ယောက်မှာ အခါအခွင့်ကို ချောင်းချင် ချောင်း နေ တတ် သည်။ ထီးနန်းစိုးစံ၍ သုံးနှစ်မပြည့် သေးခင် ဘုရင်မင်းကြီး

MAUNG MAUNG THINE

ယခင်လမှန်ဆက်

Handwritten signature in Burmese script.

“အရှင်မင်းကြီး မိထိလစကို အလျင်တစေရောက်အောင်သာ ကြွချီတော် မူပါ။ ခရီးစဉ် ခရီးဆစ် စိုးရိမ်စရာ မရှိပါ။ တစ်ယူဇနာ တစ်ယူဇနာ ခရီးခြားတိုင်းမှာ ဆင်မြင်းရထား စုံညီ၊ အကြီးအအုပ်နှင့် တကွ၊ တစ်ရွာစီ သားပြီးပါပြီ။ တစ်ရွာရောက်ရင် တစ်လှည်း စီးနင်းဖို့ ယာဉ်ရထားလဲ အသင့် စီမံထားခဲ့ပြီးပါပြီ။ ရောက်အောင်သာ ကြွချီတော် မူပါ”

မဟောသခင်၏ အစွမ်းကို ယုံကြည်သော်လည်း ချစ်ခင်သော သံယောဇဉ်ဖြင့် ဝိဒေဟာရာဇ် မင်းကြီးသည် နေ့စက်ဆံတင်းလျက် ရှိလေသည်။

ဗုဒ္ဓ နိဗ္ဗာန် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် ဗုဒ္ဓဝင်္ဂ

ထို့ကြောင့် မဟောသမံ တစ်ပါတည်း လိုက်ပါ လာစေရန် ကြိုးစားလေသည်။

“ချစ်သား သုခမိန်၊ မြင်းမိုရ်တောင်လုံးကြီး လိမ့်လှာတာကို လက်ဝါးနှင့် ဆီးကာလို့ မရ လေဘူး၊ ဥပကာရီမှာ ကျန်ရစ်တဲ့ စစ်သည် မိုလ် စါဟာ ပဉ္စာလရာဇ်မင်းရဲ့ မိုလ်ပါ အရေအတွက်နဲ့ ယှဉ်ရင် အဆမတန် နည်းပါးလွန်းလှပါတယ်။ တယ်လို့လုပ်ပြီး ပဉ္စာလရာဇ် တပ်တွေကို သား သုခမိန်ဟာ ခံနိုင်မလဲ၊ ရက်ရက်စက်စက် အခြေ မှုန်း ခံရလိမ့်မယ် သား သုခမိန်”

“အရှင်မင်းကြီး အခိုက်မှောင် အသိန်း အသောင်းတိုက်ကို တစ်ခုတည်းသော နေစက်ဝန်း ဟာ ထိုးဖောက် ဖြိုခွင်းပြီး အလင်းတောက်စေ နိုင်ပါတယ်။ ပညာ အသိဗွာကြီးတဲ့ မင်းဟာ တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်စေကာမူ ပညာအလိမ္မာ နည်းနဲ့ မင်း အာရာအသောင် များစွာသော မိုလ်ပါကို အောင်မြင် ဖြစ်ပါတယ်။ ပဉ္စာလရာဇ် စစ်သည်အပေါင်း ကိုနှိမ်နင်းပြီး အရှင်မင်းကြီးရဲ့ တုန်းကျက်သရေကို ပေါ်ထွန်းပါစေမယ်။ အေး ဆေးစွာသာ ကြွတော်မူပါ အရှင်မင်းကြီး”

အာနန္ဒာ အမတ်စီစဉ်ထားသော လှေသုံးရာ တို့သည် ထွက်ခွာရန် အသင့် ဖြစ်နေကြလေပြီ။ ဝိဒေဟရာဇ် မင်းကြီး စီးနင်း လိုက်လာမည့် အကြီးဆုံးဘုရင့်လှေတော်ထက်တွင် မင်းခမ်းမင်း နားဆိုင်ရာ တံခွန် အသံများကို အမှုတော်ထမ်း တို့က လွှင့်ထူလိုက်ကြသည်။

လှေဝမ်းသို့ ပြေးဝင် ရိုက်ခတ်ကြသော လှိုင်း ကြက်ခွပ်သံ တစ်ဖျတ်ဖျတ်သည် ပြည်တော်ပြန် ခရီးကို နှိုးဆော်နေသလောက်ပင်။

ကမ်းထက် ခြေပြင်တွင် အစွဲအမြဲ ရပ်ကာ ပကတိ တည်ငြိမ် ခိုင်ခံ့လှသော မဟောသမံ သုခမိန်ကို နှုတ်ဆက်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း ဝိဒေ

ဟရာဇ် မင်းကြီးသည် မိမိ၏ ပီတိပါမောဇ္ဇာကို ချုပ်တည်းထားခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့ပေ။

ထို့ကြောင့် အနီးဘွင်ခစားနေသော သေနက အမတ်ကြီး တက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“သေနက အမတ်ကြီး တွေရဲ့လား၊ လှောင် ချိုင့်မှာ မိတဲ့ငှက်၊ ညွတ်ဘွင်းမှာ မိတဲ့သားကောင်၊ ပိုက်ကွန်မှာ မိတဲ့ ငါးတွေကို အနှောင်အဖွဲ့ကနေ ထုတ်ယူလွတ်မြောက်စေသလို၊ သားတော် သုခမိန် ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ အားသုံးကို ယူ ပညာစွမ်းနဲ့ လွတ် မြောက်စေတယ်။ ဘေးအန္တရာယ် ခင်သိမ်းကနေ ရုန်းထွက်စေနိုင်ခဲ့တယ်။ ပညာရှိနဲ့ ပေါင်းဖော်ရ တာဟာ အလွန် ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာ ရှိလှပေတယ် အမတ်ကြီး”

သေနက အမတ်ကြီး၏ ငုံ့ငိုက်ထားသော ဦးခေါင်း မော့လာသည်။ သေနက အမတ်ကြီး၏ မျက်နှာပြင်တွင် ယခင် တင်ခါမျှ မတွေ့ရဖူးသော ကြည့်လင် သန့်ရှင်းမှုများဖြင့် အရောင် တောက် နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

မဟောသမံသုခမိန် အကလေးငယ်တံဝ အရွယ် ကတည်းက စွေရိယစိတ်ဖြင့် အကောက်ကြံခဲ့ခြင်း များ၊ နန်းတော်သို့ မဟောသမံ ရောက်ရှိလာချိန် မှ စ၍ အစဉ်တစိုက် ကြံစည်ပြုမူခဲ့သော မသမာ နည်းလမ်းများ၊ ဝန်တိုက်သောများဖြင့် ထာဝရခေတ် ထန် ညိုမည်းနေခဲ့သော သေနက အမတ်ကြီး သည် ယခုအခါ လုံးဝညီညို ပြောင်းလဲသွားလေ ပြီ။ မဟောသမံ သုခမိန်အပေါ် အကြွင်းမဲ့ လေး စား ဦးညွှတ်ခြင်းများဖြင့် သေနက အမတ်ကြီး၏ အမူအသွင်သည် ရိုကျိုးနူးညံ့လျက် ရှိလေသည်။

ဝိဒေဟရာဇ် မင်းကြီး၏ စကားကို ထောက်ခံ သောအားဖြင့် ခေါင်းကို လေးဝင်စွာ ညိတ်နေ ရာမှ မဟောသမံ လှမ်း ကြည့်လိုက်သော အကြည့်တွင်လည်း ကျေးဇူးတရားနှင့် ပညာဉာဏ်

တို့ကို သိမှတ်ပူဇော်နေသည့် အဓိပ္ပာယ်များကို ဆောင်နေလေသည်။

ဘုရင့်လှေတော် ကမ်းမှ စတင်၍ ခွာပေပြီ။ သုံးရာသော ထိုလှေတို့သည် မြစ်တစ်ဘက်ကမ်း သို့ ကူးဖြတ်ပြီးနောက် ကမ်းသို့ သက်ကာ တစ် ယူဇနာ ခရီးအကိုင် ဆက်သွားကြပြီးနောက် တစ် ယူဇနာ ခရီးအဆုံးတွင် မဟောသံစ သုခမိန်၏ ကြိုတင် စီမံမှုဖြင့် အသင့် တည်ထားသော စခန်း ထောက် ရွာသို့ ရောက်ရှိသွားကြပေမည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် ဆင်မြင်းရထား အသစ် အသစ်တို့ကို တစ်ရွာတစ်စခန်း ရောက်တိုင်း လဲလှယ် စီးနင်း သွားကြခြင်းဖြင့် ရွာပေါင်း တစ်ရာ ကုန်လွန် သွားသောအခါ မိထိလာ နေပြည်တော်သို့ ဘေး မညီရန်မခ ရောက်သွားကြပေတော့မည်။

တခွေ ရွှေ ထွက်ခွာသွားကြပြီး တစ်စတစ်စ သေးငယ်သွားသော လှေတော်အစုံ မြင်ကွင်းကို တစ်ချက် မျှော်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မဟောသံစ သည် မြစ်ဆိပ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရှေးရှုရာ နေရာကား ဥမင် တံခါးဝ ဖြစ်လေ သည်။

ဥပကာရီမြို့နှင့် ဂင်္ဂါမြစ်တို့၏ နံနက်ခင်း မိုး သောက်သည် စလျှင်စချင်းပင် စစ်၏အငွေ့အသက် များဖြင့် လွှမ်း မြဲသွားသည်။

အနှစ်ခြောက်ဆယ်တိုင် အင်အားကို ဆောင် သော ဆင်ပြောင်ကြီးငယ်တို့၏ ကျောကုန်းထက် တွင် ဆင်စီး သူရဲများ စီးနင်း လိုက်ပါ လာသည်။ ဆင်စီး သူရဲတို့၏ ဦးခေါင်း မှ ရွှေဖြန့်ပြီးသောနရတင် သရဖူ၊ ရွှေဖြင့် ပြီးသော ကိုယ်ကြပ်၊ ကိုယ်ကာ၊ ခါးစည်း၊ ဝတ်လုံတို့သည် မိုးသောက် အသင်းတွင် စူးစူးရဲရဲ ဘောက် လျက်။

ဆင်တပ်နောက်တွင်ကား မြင်းတပ် မြင်းစီး သူရဲများ လိုက်ပါလာကြသည်။ မောက်တို့၊ သိုး

ဝန်းဆောင်း မြင်းစီး သူရဲတို့၏ ရဲရဲနီသော ချပ်ဝတ်မိန့်ညိုဝတ်လုံတို့သည်လည်း ပြုံးပြုံးလက် လက် ဝင်းပလျက်။

မြင်းတပ်နောက်တွင် ချီတက် လိုက်ပါ လာ သော တပ်ကြီးမှာ လေးသည်ကျော် တပ်ကြီး ဖြစ်သည်။ သားမြီးကို မြင်လောက်ရုံမျှ အကွာ အဝေးထိပင် စွဲအောင် ငင်စိုက်နိုင်သော ထို လေးသည်ကျော် တပ်များဆီမှ အသိန်းအသန်း သော မြားတံတို့သည် ဖြိုင်ဖြိုင် သည်းသည်း မိုးလှုံးမည်းမျှ မြားမိုး ရွာကြေသည်။

လေးသည်ကျော် တပ်မများနှင့် ထက်ကြပ် ကျော့ လိုက်ပါလာသည်ကား ခက်ရင်း၊ လှံ၊ ဓား၊ မြား၊ ဆောက်ပုင်၊ လက်နက် ငါးပါး စွဲသော သူရဲတပ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူရဲတပ်သည် ဆီဖြင့် သွေးအပ်သော သန်လျက်တို့ကို လက်ကိုင်ရိုးမူ ကိုင်လှုပ်လာကြသောကြောင့် သန်လျက်သွားတို့ သည် စက်ရဟတ်ကဲ့သို့ မနားမရစ် လှည့်ပတ် လျက် အလျှံ ချင်းခတ်၊ လျှပ်စစ်၊ နွယ်ပန်းများ ကူး ဖြတ် နေသလို တလက်လက် တထိန်ထိန် အရောင် တောက်နေကြသည်။

စူဠနိ ဗြဟ္မဒတ် မင်းကြီးကား ဆင်ပြောင်ကြီး တစ်စီးပေါ်၌ စီးနင်းလိုက်ပါကာ ရတနာမျိုးစုံ စီခြယ်ထားအပ်သော အရိုးတပ် ချွန်းတောင်းကို ကိုင်စွဲ ဝေ့ ယမ်းလာလေသည်။

ခေါင်တီတီ တပ်ကြီး ၏ ယခုတစ်ကြိမ် ထိုးစစ် ကား အကြီးအကျယ်ဆုံးနှင့် အင်အား အများဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ဥပကာရီ မြို့နားသို့ တပ်ကြီး များ စနစ်တကျ ချဉ်းကပ်မိပြီးသောအခါ စူဠနိ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဆင်ပြောင် ကျောကုန်းထက်မှ နေ၍ ဝင့်ကြားစွာ ကြွေးကြော်လိုက်သည်။

“စစ်သည် သူရဲကောင်းတို့၊ ဝိဒေဗာရာဇ်နဲ့ မဟာသခင်ကို အရှင်ရအောင် ဖမ်းကြ။ ယခင် မိသိသာ ကို ငါတို့ ဝိုင်းစဉ်က သင်းတို့ အကြံဦး

၆၀ နိဂါဏ် ဂုဏ်သတ္တိ ဗဂ္ဂဝဂ်

သွားသို့ လွတ်မြောက်သွားတာ၊ အခု သင်းတို့ ငှက် ဖြစ်ပြီး ကောင်းကင်ပျံတက် ထွက်ပြေးဦးမလား၊ မလွတ်စေရဘူး”

ခေါက်ကပ်မကြီး၏ “ဟေး” ခနဲ အော်သံ သည် ကောင်းကင် အမိုးပင် ပွင့်ထွက်သွားစေ မတတ်။

“ဗျူးဒိပ်ကျွန်းမှာ အတုမရှိ ရွေးခြယ်ထားတဲ့ ငါ့ရဲ့ စစ်သည် သူရဲကောင်းဘို့ သုံးသောင်းကိုး ထောင် အရေအတွက်ရှိတဲ့ သူရဲကောင်းတို့ ဒီမြို့ ကို ဖြိုနှင်းခတ်၊ ဓားလှံ လေးမြား၊ လက်နက်အား လုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း လက်နက်မိုးရွာချ၊ ဝိဒေ ဟ ရာဇ် နဲ့ မဟောသမဟာ ငါတို့ လက်ထဲမှာ ဘုန်းအာနုဘော် ကုန်ဆုံး ခန်းခြောက်၊ အမိအရ ကျရောက်နေကြပြီ မဟုတ်လား”

‘ဟေး’ ခနဲ အော်သံကြီး ဟိန်းထွက်လာပြန် သည်။

ဥပကာရီ မြို့ ယော်ကား မတန်တဆ အင်အား ဖြင့် ဝိုင်းဝန်း ပိတ်ဆို့ခြင်းကို ခံနေရပေပြီ။ ပဉ္စာ လရာဇ် စစ်တပ်ကြီးမှာလည်း လက်နက် တစ်စုံ တစ်ရာမျှ မကိုင်စွဲဘဲ လက်ချည်းဗလာ လက်ခုတ် တီး၍ ဝင်ကာမျှ ဥပကာရီ တပ်သားတို့၏ လက် နက်များကို လှည့်ပြီး ထိုလက်နက်များဖြင့် ထိုး ခုတ် ကာ မျှဖြင့် ပင် ထောင်းထောင်းညက်ညက် ကြေစေနိုင်လောက်ပေသည်။

သောသောအုတ်အုတ် လှုပ်လှုပ် သည်းသည်း ထို စစ်အင်္ဂါကြီးကို ရင်ဆိုင် တုံ့ပြန်လိုက်သော မဟောသမေ၏ လှုပ်ရှားမှုကား ပကတိအေးဆေး တည်ငြိမ်လျက်ပင်။

မဟောသမေသည် နံနက် အိပ်ရာမှထ၊ ကိုယ် လက် သုတ်သင်၊ နံနက်စာကို စားသောက်ပြီး သောအခါ ကာသိကရာဇ်တိုင်းဖြစ် ပုဆိုးတို့ ဝတ်လဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရတနာ ခုနစ်ပါး စီခြယ်သော ကမ္မလာကို ပခုံးတစ်ဘက်၌ တင်ရုံ

သည်။ ထို့နောက် ကျောက်မျက် စီခြယ်သော ရတနာလှိုင်တံကို စွဲကိုင်ကာ နန်းတော် စမုန်ဝ အရှေ့ လေသာ ပြတင်းတွင် အသာအယာပင် စင်္ကြံ လျှောက်နေလိုက်လေသည်။

မိုးသောက် နေရောင်အောက်တွင် ထိုသို့သော အ ဆင်း နှင့် မဟောသမေကို တွေ့လိုက်ရသော အခါ စူဠနီ ပြဟ္မဒတ် မင်း၏ အမျက် ဒေါသမှာ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ လှိုက်ဝှန် ဆူပွက်လာလေတော့ သည်။

“လင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖမ်းငယ်၊ တံခါးဝ နားကို ဆင်ကပ်စမ်း၊ တံခါးဝကို ရောက်အောင် ကပ်စမ်း”

လေသာပြတင်းမှ မဟောသမေနှင့် ဆင်ကျော ကုန်းပေါ်မှ စူဠနီ ပြဟ္မဒတ်မင်းကြီးတို့သည် တစ် ဘက်နှင့်တစ်ဘက် ကောင်းစွာ မြင်သာ ကြားသာ သော မနီးမဝေး အကွာ အသွမ်းတွင် တည်ကြ ပေပြီ။

ဆင်ကျောကုန်းပေါ်မှ စူဠနီ ပြဟ္မဒတ်မင်းကြီး ၏လက်ချောင်းများမှာ ရန်သူကို သတ်လိုသော ဇောဖြင့် လက်နက် တစ်ခုခုကို ရွေး ခြယ် စွဲကိုင်ရန် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လေ သာပြတင်းဝရှိ မဟောသမေမှ ပကတိ အေး ဆေးသော စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ပဉ္စာလရာဇ်ပြည့်ရှင် မင်းကြီး တပင်တပန်းနဲ့ စီးတော် ဆင်ကို အပြင်းစိုင်းနှင်းပြီး ရောက်လာ သလား၊ ငါ့အလို သည်တင်ခဲ ဖြင့် ပြည့်ပြီဆိုပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရေ ကလံ ဝယ်နဲ့ ဝုဇယံ၊ ဒီလိုသာ ဆိုရင်တော့ အချည်းအနှီး စင်ပန်းရုံ သာပဲ ရှိတော့မယ် အရှင်မင်းကြီး”

ရှေ့လဆက်ပတ်ပါ

ရမ်းဦးညို

စာမျက်နှာ(၅၆)မှအဆက်

၏ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်သည် ဘုရင်မင်းကြီး၏အလုပ် အကျွေး တစ်ယောက်အား တံစိုးလက်ဆောင်ပေးပြီး ဘုရင်မင်းကြီးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ် ခိုင်း လိုက် လေ သည်။ လင်္ကာဒီပကျွန်းသည် တစ်ဖန် ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျသွားပြန်လေသည်။

ဘုရင်မင်းကြီး၏ ညီ တော် ဘဝနေက ဗာဟု ကို လည်း လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပစ်ရန် အစီအစဉ်ရှိလေသည်။

ဘဝနေကဗာဟုသည် ဒဗ္ဗဒေနိယမှ ယပါဟုခံတပ်သို့ တိမ်းရှောင် ထွက်ပြေးသွား လေ သည်။ ဘုရင် မင်း ကြီးကို လုပ်ကြံသော မိတြသေန အ မည် ရှိ ဗိုလ်မှူး သည် ဒဗ္ဗဒေနိယထုံးနန်းကို သိမ်း ပိုက် လိုက် လေ သည်။ သို့သော်လည်း သီဟိုဠ်တိုင်းသားမဟုတ်သော တံစိပြည်သား စစ်သည်တပ်သားများက မိတြသေနကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပစ် လိုက်ပြန်လေသည်။ ။

ပါရဂူ

စာမျက်နှာ(၈)မှအဆက်

အောင်၊ စိတ်ဓာတ် သန့်ရှင်းအောင်၊ သေမင်းနှင့် အကျွမ်းဝင်အောင် 'ငါသည် သေရမယ်...သေရမယ်။ ဆိုတဲ့ သေခြင်း တရားကို အဖန်တလဲလဲ ဆင်ခြင် ပေးခြင်းဟာ အလွန်ကျေးဇူးကြီးတယ်၊ အမြိုက်နိဗ္ဗာန် ရောက်စေနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် သေခြင်းတရားကို ကြိမ်ဖန်များစွာ လေ့လာ ပွားများကြစို့ ဘုရားရှင် ဟောတော်မူထားတယ်သမီးရဲ့၊ ပြီးတော့ သေခြင်း တရားဆင်ခြင်ပွားများတာကို ဥပမာနှင့်လဲ ပြထား သေးတယ်ကွယ်”

“ဘယ်လိုဥပမာလဲမေမေ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဥပမာကတော့.... လူတစ်ယောက်ဟာလမ်းသွား ရင်း ခတ်လှမ်းလှမ်းမှာခွေနေတဲ့ မြွေဟောက်ကြီးကို မြင်မယ်တဲ့”

“မြင်တော့ ဘာဖြစ်ထုံး မေမေရဲ့”

“ခတ်လှမ်းလှမ်းက မြွေကိုမြင်တော့ ဘာမျှ မဖြစ် ဘူး၊ ကြောက်လဲမကြောက်ဘူး၊ အဲသည် မြွေဟောက် ကြီးကို တုတ်နှင့်တောင် ရိုက်ခြောက်ပစ်လိုက်နိုင်သေး တယ်၊ အကယ်၍ဝေးဝေးကမြင်တာမဟုတ်ပဲ ခြေချ လိုက်မှ ခြေတဝါးနားကပ်နေတာရုတ်တရက်မြင်လျှင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ”

“အနားကပ်မြင်လျှင်တော့ ကြောက်သွားမှာပေါ့ မေမေ”

“အေး... အဲဒါဥပမာပဲ သမီးရဲ့၊ သေခြင်းတရား ဟာ အဆိပ်ပြင်းထန်တဲ့ မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်နှင့် တူတယ်၊ မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်ကို အဝေးကမြင်လျှင် မကြောက်သလို၊ သေခြင်းတရားကိုလည်း သေခြင်း အနီးမရောက်မီ ဝေးဝေးက ကြိုတင်ပြီး မြင်အောင် ကြည့်ထားရမယ်၊ ဝေးဝေးကမြင်အောင် ကြည့်ထား

လျှင် သေခြင်းတရားကို မကြောက်တော့ဘူး၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်၊ သေခြင်းတရားကို သတိမထားပဲ ပျော်လှက် ပါးလိုက်၊ စားလိုက်သောက်လိုက်နှင့် အချိန်ကုန်သွား လျှင်သေဘေးနှင့် ကြုံလာခဲ့တော့ဆောက်တည်ရာမရ ကြောက်လန့်သွားတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သေခြင်း တရားကို မပြတ် သတိထားပြီး ပွားများရမယ်၊ သူတစ်ပါး သေတယ်လို့ ကြားတိုင်း၊ သေတာကို မြင်တိုင်း၊ ‘လောကမှာ ရုပ်နာမ်ရှိသူမှန်သမျှ သေခြင်း တရားကမြဲတယ်၊ အသက်ရှင်ခြင်းက မမြဲ၊ ငါသည် ထိုသူများကဲ့သို့ ကေန်သေရမည်၊ အမှန် သေရမည်၊ မုချသေရမည်’ လို့ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ဆင်ခြင်ပေး ရမယ်၊ သေခြင်းတရားကိုဆင်ခြင်ပွားများရတဲ့ကျေးဇူး ကြောင့် မိမိအပေါ် အုပ်စီးနေတဲ့ တဏှာအင်အား လျော့ပါးသွားပြီး မိမိကိုယ်တိုင် သေဘေးနှင့်ကြုံလျှင် လဲ မတုန်လှုပ်ဘူး၊ မိမိနှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်သူ ကွယ် လွန်လျှင်လဲ မစိုးရိမ်ဘူး၊ သေမှာကိုပင် မစိုးရိမ် ခဲ့လျှင် ကျန်သော သောက ဖြစ်ဖွယ်တွေ အပေါ် စိုးရိမ်မှုမရှိတာကတော့ အထူးပြောစရာမလိုတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ယခုတဝမှာလဲ ငြိမ်းအေး၊ သံသရာမှာလဲ ငြိမ်းအေးပြီး နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာ ရောက်စေနိုင်တဲ့ သေခြင်းတရားကို မပြတ်မလပ် ပွားများပေးရမယ်၊ ကြောက်တယ်ရယ်လို့ မပွားများပဲမနေနှင့်၊ ပွားများ ပါများလျှင် ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့ တရား ပျောက်ပြီး စိတ်ချမ်းသာလာလိမ့်မယ် ကြားလား”

“ကောင်းပါပြီ မေမေ၊ သည်နေကစပြီးသေခြင်း တရားကို ပွားများ ဆင်ခြင်ပါတော့မယ်မေမေ”

“သာဓုကွယ်....သာဓု-သာဓု”

ထီးချိုင့် နတ်စိုး

၆၂ ရဟန်းတို့၏ ဝိနည်း

၇. ဗျာဓိ (၃၅) ဟုခေါ်

မူ့ခဲးလသည်။ ယို့ကြောင့် ဤ၂-နေ့၌ ဝင်စား
သော သမာပတ်တို့သည် အခြား နေ့များထက်
ထူးသည်ဟု ဆိုပေမည်။ ထိုသို့ ထူးခြားစွာ သမာ
ပတ်ပေါင်း များစွာ ဝင်စားတော် မှုနိုင်ခြင်း
ကြောင့်လည်း ဆွမ်းနှစ်ပါးတို့ အကျိုးတရား
ကူးခြားမှု တူညီသည်ဟု ဆိုရပြန်ပေသည်။

ဤတွင် ဆွမ်းနှစ်ပါး စွမ်းအား တူမှုနှင့် ပတ်
သက်၍ ရှင်းလင်းဖွယ် မရှိတော့ပြီ။ သို့သော်
သုဇာတာ ဆွမ်းနှင့် စပ်၍ အစွန်းထွက် စကား
တစ်ခု ကျန်ခဲ့သေး၏။ ယင်းမှာ သုဇာတာသည်
သေဋ္ဌေး သမီးပျို တဝက 'အရွယ်ရောက်လျှင်
အမျိုးနွယ်တူ လင်ယောက်ျားထံ ရ၍ ရှေးဦးစွာ
သားဦးယောက်ျားကို မွေးဖွားရလျှင် အရှင်နတ်
မင်းအား နှစ်စဉ် အထူးအထွေ ပူဇော်ပါမည်' ဟု
ညောင်စောင့် ရုက္ခစိုးနတ်ထံ၌ ဆုပန်ခဲ့ဖူးသည်။
ထိုအတိုင်းပင် ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၍
နတ်မင်းကို နှစ်စဉ် ပူဇော်ခဲ့သည်။ ဤနှစ်တွင်
လည်း ညောင်စောင့်ရုက္ခစိုး နတ်မင်းအား ပူဇော်
ရန် စီစဉ်ခဲ့စဉ် ဘုရားသောင်းသည် ရုက္ခစိုးနတ်
မင်းအား ပူဇော်မည့် နို့ဃနာကို တစ်သိန်းတန်
ရွှေခွက်နှင့်တကွ အလှူခံခဲ့သည်။ ဤသို့ ရုက္ခစိုးကို
နှစ်စဉ် ရိုးကိုး ပသရာ ဩဇာကြိုင်ရွှမ်း ဃနာ
ဆွမ်းကို မညှန်းမချ နတ်မင်းကို မပန်သဘဲ အာ
ဟာရ လှံ လား ဆောင် ယူ၍ သွားသည်မှာ
ဗလက္ကာရော ပသယှာဝတရော လာသော အဋ္ဌ
ကထာ အင်္ဂါသဘော သက်သလော၊ မသက်
သလော ပသင်္ဂသဘောဖြင့် စောကြော စစ်ဆေး
အမေး ပြဿနာ ရှိလာသည် ဆိုငြားအံ့။

ဤပသင်္ဂ သဘော စောကြောဖွယ်ရာ မရှိပေ။
အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဝိနည်းတွင် လှည်း

ကောင်း၊ အဘိဓမ္မာတွင် လှည်းကောင်း နတ်
ပြဟောတို့၏ ဥစ္စာ၊ ပြိတ္တာ၊ တိရစ္ဆာန်တို့၏ ဥစ္စာ
မျိုးကို လှမ်းမိုး နှိမ်နင်း အတင်းပလက် လုယက်၍
ပင် ယူစေကာမူ အပြစ်မရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်
၏။ ဝိဘင်းအဋ္ဌကထာတွင် ပုံပမာ ပြသည်မှာ
သိကြားမင်းသည် ဈေးသည်အသွင် ဖန်ဆင်း၍
ဈေးဝတွင် အဝတ်အထည်တို့ကို ရောင်းချနေ
သည် ဆုံ၏။ အဘိညာဉ်ရသော ရဟန်းတစ်ပါး
ရောက်လာပြီး ဤ ရောင်းချနေသူကား လူမဟုတ်
သိကြားမင်းတည်းဟု သိ၍ ထိုဆိုင်မှ အထည်စကို
သင်္ကန်းချုပ်ရန် ပုံသုကူ ကောက်လေသည်။ ဆိုင်
ရှင် သိကြားမင်းက 'ရဟန်း၊ မယူပါနှင့် မယူပါ
လင့်' ဟု ဆိုလင့်ကစား အဘင်းသူ၍ သွားစေ
ကာမူ ရဟန်းတွင် လုံးဝ အပြစ်မရှိဟု ဆိုလေ
သည်။ ထိုအတူ သစ်ဝင် တောင်ပို့ စသည်တို့၌
နတ်ပူဇော်၍ထားသော ပဝါ ပုဆိုး စသည်တို့
သည်လည်း ယူဆောင် သုံးစွဲ၍ အပြစ်မရှိကြောင်း
ဝိနည်းတော်၌ ဆိုလေသည်။

'သုဇာတာမှာ မူကား ဘုရားလောင်းအား
မြင်လျှင် ကြည်ရွှင်သော စိတ်ဖြင့် နတ်ကို ညွတ်
၍ သားလင့်ကစား စိတ်အား ရှင်ပျ သာဟတ္ထိက
လက်ရောက် လှူဒါန်းသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ နတ်
ရုက္ခစိုးကြီး သိမ်းဆည်းပစ္စယ မဖြစ်ခင် ဦးစွာ
ရသဖြင့် တစ်ကြောင်း အပြစ် တင် ဖွယ် မရှိ၊
ဗလက္ကာရ သဘောမရှိ ပကတိ အပြစ်ကင်းသည်
ဟု ဆိုရပေသည်။ ။

ရဝေထွန်း

★ ထာဝရစာရင်းစာရင်းအကျဉ်းချုပ် ပြန်လည်ချုပ်ချယ်မှုအဖွဲ့မှ ထုတ်ပြန်သော အစီရင်ခံစာများကို အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဖော်ပြပါမည်။

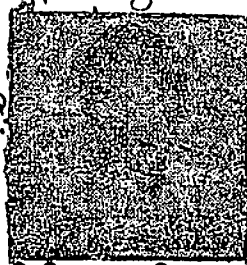
www.BHAYIRANSI.NET

ထာဝရစာရင်းစာရင်းအကျဉ်းချုပ် ပြန်လည်ချုပ်ချယ်မှုအဖွဲ့မှ ထုတ်ပြန်သော အစီရင်ခံစာများကို အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဖော်ပြပါမည်။

ပြန်လည်ချုပ်ချယ်မှုအဖွဲ့မှ ထုတ်ပြန်သော အစီရင်ခံစာများကို အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဖော်ပြပါမည်။
ဧည့်သည်များအား ဆက်လက်ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရန်အတွက် အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဖော်ပြပါမည်။
အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဖော်ပြပါမည်။

ပုံနှိပ်ရေးနှင့် ထုတ်ဝေရေးဦးစီးဌာနမှ ထုတ်ဝေသည်။
အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဖော်ပြပါမည်။

ပုံနှိပ်ရေးနှင့် ထုတ်ဝေရေးဦးစီးဌာနမှ ထုတ်ဝေသည်။
အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဖော်ပြပါမည်။

ထောက်ပံ့သူ၏ လက်ရေးအတိုင်း ထုတ်ပြန်ပါမည်။

ပင်လယ် - ကမ္ဘာ့ဘဏ်အဖွဲ့မှ ထုတ်ဝေသည်။

EYE DROPS

ဝေပိုင်လော မျက်စည်း

- မျက်စိနာ အမှိုက်မှ ပုလဲပစ် အေးမြည့်နေချင်းညချင်း ပျောက်ကင်းသည်။
- မျက်မှေးရောင်၊ မျက်ခမ်းစပ်၊ ဇက်တိမ်းပျောက်သည်။

ရုပ်ပျို သက်ရှည် ဟျန်း ဓာစေသည်

ဆရာဦးကျော်ဖြင့် ရ-
ချိုဆိမ့်-ရွေး-ရသာယာနု

သဘာဝသတ္တိ
စတုမရရှိတယ်

- ဓာတုဗေဒဖြင့်၊ အိမ်ပျော်ဖြင့်၊ ကျန်းမာခြင်း၊ ယိပ် ဝမ်းလေးပွန်ဖြင့်။
- ရုပ်ပျိုခြင်း၊ ရုပ်ပေါ့ခြင်း၊ အာဟာရအပန်း ခံနိုင်ခြင်း၊ အားထိုးခြင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်း။
- စိတ်ကပ်ကြည်ဆင်ခြင်း၊ စေတနာရပ်စဲ၊ စိတ်နှော၊ ကျော့အောင် ပျော့ထိတင်းခြင်း။

ဓာတ်မြှုပ်ဆေးမျိုးရသိုင်းများနှင့် မှန်ဆိုင်ကြံ မျှ တွေးရန်လိုအပ်သည်

ပင်ရင်းဌာန-သဘာဝသတ္တိ ပုံနှိပ်ရေးဌာန၊ အမှတ်-၁၁၄၊ ချောင်းလမ်းနှင့် ၂၃၂/၂၃၄၊ ကုန်ဈေးတန်း၊ ရန်ကင်း

အရွယ်တင်၍ နုပျိုလို့သလား?

- ▶ အားနည်းနေတဲ့ - အသိုင်း-အသွားပဲစားစား
- ▶ အိမ်ထောင်ရှင် - အမောင်-အဖိတို့ပဲ စား စား
- ▶ ဓမ္မတာမဖွန်တဲ့ - အပျိုကြီး- အပျိုလေးတွေပဲစား စား
- ▶ ရေခွေးထုံးနေတဲ့ - အရွယ်လွန်သူတွေပဲစား စား
- ▶ ကျားမကြီးငယ် - ဘယ်အရွယ်ပဲ စား စား

စားသမျှတော့-အားရလောက်အောင် ဆေးစွမ်းမြှုပ်နိုင်တဲ့

သဘာဝသတ္တိ အားတိုးဆေးရရှိတယ်

★ အသေးစိတ်ညွှန်ကြားချက်အုပ်ငယ်ပါပါသည်။ ★
အမြို့မြို့အနယ်နယ်ရှိ ဖြန့်ဖြူးဆေးရုံများရှိ ဆိုင်တွင်ရရှိနိုင်ပါသည်။

သဘာဝသတ္တိဆေးတိုက်
အမှတ်-၁၁၄၊ ချောင်းလမ်း၊ ကုန်ဈေးတန်း၊ ရန်ကင်း

සමනලා

සමනලා

ပုဂံ

